

HAYBER GEÇİTİ

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No: 20

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi 1984 Dr. Şevki Bey Sokak
10/3 Türbe-İstanbul Telefon: 528 43 84

**Gerardde
VILLIERS**

**SAS
HAYBER
GEÇİTİ**

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: EMBUSCADE A LA KHYBER PASS

Türkçesi:
Mehveş RODOP

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Alner Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Peşaver otobüs garında nöbet tutan görevli polis memuru gara henüz gelen üzeri nikelajlı ve resimli otobüslerden inen yolcuları dikkatle süzüyordu. İçlerinden biri dikkatini çekti. Bu şalvar gibi bol pantolonu, dizlerine kadar inen ipekli entarisiyle Pakistan giysileri içindeki bir hippiydi. Kıyafetini başına takdığı takkeyle tamamlamıştı. Simsiyah uzun yağlı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Hippi omuzunda asılı duran bez çantasıyla polisin önünden geçerken, memur adamın yüzünün beyazlığını, simsiyah sakalını ve tıpkı bir delininki gibi sürekli kırpışan gözlerindeki karanlık ifadeyi farketti. Yabancı adam sinirli sinirli sigara içiyordu.

Polis memuruna belli belirsiz bir tebessüm ettikten sonra otobüs garının kalabalığına daldı. Memur adamı gözleriyle izledi, ama durdurmadı. O sadece hırsızlıkları önlemekle görevliydi. Bu hippie Afganistan'dan gelen bir kamyon şoföründen biraz haşhaş almış olmalıydı, bu da onun sorunu değildi.

*

**

John Davidson yeni bir sigara yakmak için durunca etrafa bir göz gezdirdi. Demiryoluyla depoların önündeki tren raylarını birbirinden dikenli tellerle ayırmışlardı. Birçok kamyon yüklenmekle meşguldü, bir

kısmı ise kızığa çekilmiş tamir olmayı bekliyordu. Şoförlerin bazıları ise bir halı parçasının üzerine yatmış kamyonlarını onarmaya çalışıyordu.

Afganistan'a giden yol buradan başlıyordu.

John Davidson, çay kartonları yüklü römorklu bir Mercedes'in yanında brandaların üzerine oturmuş esrar çeken kamyon şoförüne gıpta ederek baktı. Adam Kabil etabını aşma cesaretini göstermişti! Keskin virajlarla derin uçurumları atlatarak dokuz saatlik Hayber Geçiti'ni geçti. Sonra da Afganistan üzerindeki Torkham ile Celâlâbâd sınır bölgesini aşmıştı. Burası eşkiyaların sürekli pusu kurdukları tehlikeli bir yerdi. Bundan sonra da Afganistan'ın başkentine kadar sürecek olan ter döktürücü virajlarla dolu yolu katedecekti.

On beş kamyon yük almaktaydı. Kabil'in ihtiyacını karşılayan bütün çay ve sebzeler Peşaver ile îndus Vadisi'nden geliyordu. John Davidson aradığı aracı bulmak için römorklu kamyonun etrafını dolaştı.

Alnındaki terleri sildi. Saat akşamın altısı olmasına rağmen hâlâ sıcaklık kırk dereceydi. Havadaki kuraklık insanın cildini kurutuyordu. Genç hippî ayaklarını sürüye sürüye resimlerle süslenmiş kamyonların arasında dolandı. Gösterişi seven şoförler kamyonlarının saçtan yapılmış olan kapılarını değiştirip yerine oymalı ahşap kaplamalı kapılar taktırmışlardı! Hiç kimse John Davidson'u farketmemişti. Terden rengi sararmış takkenin altındaki Avrupalı yüzü görebilmek için çok yaklaşmak gerekiyordu. Şoförlerin ve kamyonların arasında zikzaklar çize çize yükleme ambarının arkasına kadar geldi. Heyecan ona birkaç saniye için bunalıcı sıcağı unutturmuştu. Kalas yüklü eski bir Bedford gölgelik bir köşeye park etmiş duruyordu. John Davidson bir kâğıt çıkarıp plakasını kontrol etti: 8261,

bir de Dari* harfleriyle Kabil yazılıydı.

Kamyonun şoförü yere çömelmiş kendine çay demliyordu. Koca burunlu, sakallı, genç bir adamdı. John Davidson şoförün yanına oturdu.

— Selamünaleyküm.

— Aleykümselam, diye mırıldandı genç şoför bir süre adamı inceledikten sonra.

Hippi konuşmasına Afganca devam etti:

— Kabil'den mi geliyorsun?

— Evet.

— Geleli çok oldu mu?

— Bir saat.

— Ya mücahitler?

Şoförün yüzü buruştu:

— Celâlâbâd'dan sonra oradaydılar, ama onlara iki bin beş yüz Afgan parası vermek yetti.

Sınırla Celâlâbâd'ın arasında Sovyetler Birliği artık yol kontrolü yapmıyordu. John Davidson başını salladı ve şoförün bardağa çay doldurmasını bekledi. Şoför demliği hippie uzattı:

— Tohai shang?*

— Baleh.*

Hippi bir yudum içmek için bardağı ağzına götürdü. Her zamanki gibi çay yine çok sıcak ve şekerliydi.

iki adam konuşmadan çaylarını içti. Pakistan'da hiç acele edilmezdi. Bilhassa önemli işlerde. Şoför bardağındaki çayı bitirince John Davidson kayıtsız bir sesle sordu:

— Chardeh'den yükünü aldın mı?

Burası Kabil'in güney mahallelerinden biriydi.

— Evet, dedi Afganlı.

Şoför bu soruya şaşırılmıştı. John Davidson yere

(*) Afganistan da konuşulan bir dil

(•) Kırmızı çay?

C) Evet

tükürdü. Burada İngiliz terbiyesini tamamen unutmuştu. Aklı başında olduğu zamanlar kendisinin bir pislik olduğunu ve bir pazar yerinin çöpleri arasında ölüp gideceğini biliyordu. Britanya konsolosu Londra'ya dönebilmesi için ona bir bilet vermişti, ama o bu bileti satmıştı...

Beş yıldan beri Kabil, Peşaver ve Keşmir arasında dönüp duruyordu. Her gün biraz daha yıpranıyordu.

Hippiyi hafif bir korku sarmaya başlamıştı. Almaya geldiği arkadaşı Bryan neredeydi acaba? Bir sigara daha yaktı ve bir nefes çektikten sonra şoföre doğru eğildi.

— Yola çıkmadan önce, Şehzade Market'de birisiyle randevunuz yok muydu?

Afganlı ona sert bir bakış yöneltti, bardağına biraz çay koyup yere döktü, sonra yeniden doldurdu. John Davidson sinirli sinirli zayıf ve beyaz yüzünü kaşıdı. Bryan onu niçin beklememişti?

— Evet, dedi şoför. Şehzade'de birisini gördüm.

— Nerede?

Afganlı karşısındakine şaşkın şaşkın baktı, bardağındaki çayı içip bitirdi ve mikrop dolu pis bir bezle bardağını silmeye koyuldu.

— Bilmiyorum, nereye gittiğini bana söylemedi...

Yardım ettiği için pişman olmaya başlamıştı. Sorunlar ona göre değildi... John Davidson sinirli sinirli sigarasından bir nefes çekti.

— Onu yanına almadın mı?

Bryan'ın Peşaver'e kadar kalaslar arasında saklanması gerekiyordu. Bu tarafa gelirken sınırdaki kontroller pek sıkı değildi. Afganlı hayır anlamına başını salladı.

— Hayır, bana bir paket verdi. Bu sana mı?

— Evet, dedi hemen hippi.

— Nasıl bilebilirdim ki? dedi adam çekinerek.

John Davidson şalvarının içinde bir şeyler aradı ve

on rupilik bir kâğıt para çıkardı şoföre uzattı:

— Bu senin.

Pakistanlılara ve Afganistanlılara göre tüm yabancılar kendileri gibi fakir görünseler bile cepleri altın doluydu. Afganlı parayı alarak ayağa kalktı ve kamyonuna gitti. Çay paketleriyle dolu bir kutu çıkarttı. John Davidson onu izliyordu. Kutuyu alarak eliyle şöyle bir tarttı. Çok ağır değildi. Şoför artık onunla ilgilenmiyordu bile, üzerinde çay içtiği halı parçasını katlamakla meşguldü.

John Davidson, Bryan'ın gelme-yişinden şüphelene-rek Bedford'un arkasında, gözlerden uzak kuytu bir köşede yere çömeldi ve kutunun ipini kopardı. O anda etrafa mide bulandırıcı bir koku yayıldı. Hippi futbol topu büyüklüğündeki cismin sarılı olduğu bez parçasını açtı ve naylonla kaplanmış olan yuvarlak cismi kutudan dışarı çıkardı.

Kırk derece sığağa rağmen birden buz gibi düşün altına sokulduğunu sandı. Bir anda ağzı kurudu ve boğazına bir şeyler tılandı.

Elinde tuttuğu şey bir insan kafasıydı. Çok temiz ve düzgün bir şekilde kesilmişti. Gözleri hâlâ açıktı. Bu arkadaşı Bryan'ın kafasıydı.

*

**

Hippi birkaç saniye gözlerini elindeki iğrenç şeyden ayıramadı. Arkadaşının kellesini uçuran kişi bu işi büyük bir titizlikle yapmıştı, çünkü plastik torbada hiç kan lekesi yoktu. Birkaç obur sinek hemen paketin etrafını sarıverdi. John Davidson korkarak kafayı kutunun içine koydu sonra paketi Bedford'un altına itti ve tir tir titreyerek ayağa kalktı.

Bakışları kendisini izlemekte olan bir adaminkilerle karşılaştı. Bu sırık boylu ya bir Afganistanlı ya da bir Pakistanlıydı. Arkasındaki demiryolunu kapatan tel

örgülü duvara yaslanmıştı. Hippi öyle telaşlandı ki, adama bile dikkat etmedi.

Adam onu doğru bir adım attığı sırada, John Davidson'un az önce garda gördüğü polis memuru Bedford'un yanından çıkıverdi. Bu garip kılıklı yabancının ortadan uzun süre kayboluşunu merak etmiş olmalıydı. Eğer bir kaçakçılık olayını ortaya çıkarabilir-se oldukça yüklü bir bahşış alabilirdi...

John Davidson çareyi kaçmakta buldu. Demiryolundan epey uzaklaştıktan sonra yavaşladı. Bir dolmuş çevirdiğinde bacakları tir tir titriyordu. Yolcuların ortasına oturunca kalp atışları biraz yavaşladı. Birden kamyonun yanından kendisini izleyen dev adamı hatırladı. Kafayı kesinlikle görmüştü. Kelle bulunacaktı ve polis kendisini suçlayacaktı. John Davidson daha önce bir kez Peşaver Cezaevi'ne girmişti, bunu tekrarlamaya da hiç niyeti yoktu. Korkudan midesi bulanmıştı, kusmak istiyordu. En iyi arkadaşı Bryan ölmüştü. O da kendisi gibi bir pislikti, fakat her ikisi de Liverpool'da doğmuştu. Hatta aşağı yukarı aynı sokakta. Neler olmuştu? Şimdiye dek tehlikeli ve gizli olmayan ufak tefek işler yapmıştı, ama işte şimdi birdenbire hayatı sona erdirilmişti.

Pazarın giriş kapısında dolmuştan indi. Demiryolunun üzerindeki köprüden geçti, Dean's Hotel'e gitmek üzere Şah Pehlevi'ye saptı. Kendisine para veren adama olanları bildirmesi gerekiyordu. Dean's de bir telefon kulübesi vardı.

John Davidson hızlı adımlarla dolanıp duruyordu, her zamanki normal kalabalıktan başka bir şey göremiyordu. Çekçek arabalarının, otomobillerin ve at arabalarının klakson sesleri başını ağrıtmıştı.

*

Cemal Şeddi hiç telaş etmeden sakın sakın otobüs

garından çıktı. Kızgınlığını gizlemeyi çok güzel başarıyordu. Şu sersem polis memuru olmasaydı Kabil'deki kelleye bir tane daha ekleyecekti. Şalvarının içinde uzun ve jilet gibi keskin bir bıçak vardı.

Bir çekçek arabasının sürücüsüne seslendi.

— Beni Friend's Hotel'e götür.

Dar iskemlenin üzerindeki iri cüssesini aklınca gizlemeye çalıştı. Sonra alnından akan terleri silmek için başındaki türbanını çıkardı.

Burada, Peşaver'de sıcaktan ölüyordu, oysa Kabil'de hava daha serindi. Fakat artık seçme hakkı yoktu. Urduca* ve İngilizce kelimelerinden oluşan şu Pakistanlıların lisanını anlamakta çok güçlük çekiyor ve bu gürültülü sıcak şehirde son derece rahatsız oluyordu.

Kendisini teselli etmek için elini cebine soktu ve sıkı sakladığı yüz rupilik banknotları elledi. Cebindeki bu servetin dışında istediği tek şey görevini bir an evvel tamamlayıp ülkesine dönmekti.

Dört yıl önce Cemal Şeddi çok fakir bir adamdı. Kabil pazarında hamallık yaparak geçimini sağlamaya çalışan bir hazara* idi. Gün geçtikçe daha ağır yükler taşımak zorundaydı. Yatacak yeri bile olmadığı için dükkân köşelerinde veya sokaklarda uyurdu. Sonra bir gün iyi yürekli bir adam çıktı. Hemşerisi olan bu adam ona, Afganistan Komünist Partisi Parcham'a yazılırsa parlak bir geleceğe kavuşacağını vaat etti. Okuma yazması olmayan Cemal Seddi'nin politikadan hiç mi hiç haberi yoktu, ama beş bin Afgani * kaçırılacak gibi değildi, partiye yazıldı.

Dostu bir hafta sonra görevli olarak gelmiş ve ona günde yüz Afgani kazanacağı bir iş teklif etmişti. Bu iş çok basitti, cezaevinde çalışacak ve suçluları konuştur-

C) Pakistan'ın resmi dili

(*) Afgan ırkından olan ve diğer kavimler tarafından hor görülen Moğollar

(') Afgan para birimi

na kadar dövecekti.

Suçluların çoğu Cemal'in de nefret ettiği Afganlılardı. Onun için yeni görevini memnuniyetle kabul etmişti. Bu nedenle ülkesini savunmak için çarpışan ve yakalanan zavallı Afganlı askerleri kıyasıya dövüyor ve ağızlarından onlara yardım edenlerin ve arkadaşlarının adlarını almaya çalışıyordu...

Attığı dayakların izi kalıyordu. Çünkü Cemal'in renkleri seçme yeteneği yoktu. Her beş mahkûmdan biri konuşmadan ölüyordu... Fakat genelde amirleri Cemal'den çok memnundu. Bir kez bir Sovyet üsteğmeni tarafından taktir bile edilmişti.

Birkaç ay sonra pazarın arka kapısında bir yabancıya rastlamıştı. Cemal'e bir şişe Pepsi ısmarlayan bu adam Afgan direnişçilerinin başına ödül konduğunu haber vermişti. Tek kurtuluş yolu mücahitlere katılmaktı. Onlara bir "Douchka"* götürse suçlarını affederlerdi. Kendi durumunun ne olduğunu pek bilemediğinden karşısındaki adam onu hainlikle itham edince Cemal aşırı derecede sinirlenerek ve tahrik olarak adamı oracıkta boğuvermişti. Olayı anlattığında KGB'nin Afganistan'daki resmi gestaposu Khad tarafından içtenlikle kutlanmıştı. Cemal'in ünü öyle yayılmıştı ki, Kabil'den ayrılmak zorunda kaldı. İki yıldan beri Cemal Şeddi Khad'ın hesabına çalışmak üzere Afganistan'da sürekli dolaşıyordu. Üstelik komandolar da peşindeydi. Bu tehlikeden de yeni haberi olmuştu. Konuşturmak için dövdüğü bir mahkûm da onun şöhretinin yaygınlığından söz etmişti. Cemal hemen dostuna içini dökmüş ve kendisini korumalarını istemişti.

O zaman şefleri ona bir teklifte bulunmuştu. Pakistan'da Sovyetler Birliği yararına yapılacak acil ve tehlikeli bir görev vardı. Eğer Cemal bu işin üstesinden

(*) Sovyet yapımı makineli tülek

gelebilirse ona Kabil'in yakınındaki Sovyet Merkezi'nde sakın bir görev verilecekti. Yalnızca tankları bekleyecek ve onların bakımını yapacaktı... Artık bir daha işkence ve tatsız işler olmayacaktı...

Peşaver'e işte bu amaçla gelmişti...

Tek sürpriz kendilerine bilgi ve silah temin eden kadının işe karışması olmuştu. Bu da Cemal'i çok kızdırmıştı. Çünkü ona göre kadınlar yalnızca mutfakla ve çocuklarla ilgilenirdi. Eğer savaşa karışacak olurlarsa...

Çekçek arabası, Peşaver'i kuzeyden güneye geçen anayolda güçlkle ilerliyordu. Kırmızı tuğlaları ve danteli andıran surlarıyla yüksek Balahisar Kalesi bu yolun üzerindeydi. Afganlı, sürücünün omuzuna vurdu ve cephesi artistlerin büyük boy afişleriyle bezenmiş Ferdous Sineması'nın tam karşısında arabadan indi. Cemal Şeddi sinemanın çevresinden dolanıp tozlu bir yola saptı, sonra da Friend's Hotel'in giriş kapısından içeri daldı. Üçüncü kata çıkarak terasa bakan odalardan birinin kapısını itti.

Çıplak ayaklı bir çocuk somyanın üzerinde uyuyordu. Cemal onu dürterek uyandırdı ve alçak sesle konuştu. Çocuk dikkatle dinledikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Cemal Şeddi türbanını ve sandaletlerini çıkardıktan sonra vantilatörü çalıştırdı ve kendini somyanın üzerine bıraktı.

*

**

John Davidson numarayı belki onuncu kez çeviriyordu, ama telefon ettiği kişi yerinde yoktu. Peşaver'de telefonlar çok inatçıydı, bu nedenle birkaç kez denemek gerekiyordu. Ahizeyi bırakıp çıktı, yeşil ahşaptan inşa edilmiş Dean's Hotel'in bulunduğu meydana geçti. Havada tezek kokusu vardı. İçki satılan bar, günahkârları sanki tecrit eder gibi ana binadan ayrı

küçük bir yapıydı. Pakistan "yavan" bir ülkeydi. Burada yalnız gayri müslimlerin içki içmeye hakkı vardı. John Davidson paniğe kapılmakta haklıydı, iyi yaşamak lazımdı. Bar kapalıydı. Üst üste inatla kapıyı yumruklayınca bıyıklı bir barmen gelip kapıyı açtı. İki adam da birbirini iyi tanıdıkları için konuşmaya gerek yoktu.

Barmen tezgâha geçti, hippî de sinirli sinirli sigarasını tüttürere'k onun peşinden gitti. Pakistanlı hiç konuşmadan sessizce tezgâhın altından bira şişelerini çıkarttı. John Davidson şişeleri ağzına dayadıkça bitiriveriyor, o bitirince de adam yeni bir şişe çıkartıyordu. Peşpeşe altı taneyi kafasına diktikten sonra, hippî cebinden yüz seksen rupi çıkartarak barmene verdi. Pazara giderken yolda hesap yapıyordu. Otelî günde altı, yiyeceği de beş rupi tutuyordu. Bu durumda esrar almaya parası yetebilirdi...

Omuzunda çantasıyla dışarı çıktı. Sonra Peşaver'in en eski oteli olan Dean's'in mahallesinden ayrılarak Şah Pehlevî'ye yöneldi. Gece olmuştu. Çantası omuzunu kesiyordu. Bir çekçek arabasına binmek istedi, ama biraların yüzünden vazgeçti. Pazar yerine ulaştığında kalbi küt küt atıyordu. Namak Mandî'ye daldı, sonra Kabulî Road'a sola saptı.

Müthiş bir kalabalık vardı. Çekçek arabalarının, at arabalarının, taksilerin ve sırtında ağır yük taşıyan hamalların arasında ezilmemek için insanın çok çevik olması gerekiyordu. John Davidson bir kez daha adamını aramak için telefon kulübesine girdi. Ama sonuç alamadı.

Bryan'ın başına gelenler onu bir türlü önleyemediği bir paniğe kaptırmıştı. İlk kez Peşaver'den kaçmanın yollarını arıyordu. Fakat nereye gidecekti?

Açık hava lokantalarının kokusundan midesi kalkınca, Simbad'ın dik merdivenlerini koşarak tırman-

maya başladı. Tenha bir salona dalarak bir vantilatörün altına kendini bıraktı. Bir çocuk onu gördü ve kapıyı sessizce kapattı. Üç dakika sonra patron geldi. Başında astragan bir kalpak taşıyan sakallı, şişman, iriyarı bir Pakistanlıydı. John Davidson bira şişelerini birer birer çıkarttı. Müşterisi şişeleri tek tek inceledi. Çünkü bazı sahtekârlar iki şişe birayı üç şişeye pay ederek üzerine biraz mikroplu su ilave ediyordu. Memnun olarak cebinden bir tomar kâğıt para çıkarttı ve hippieye üç yüz altmış rupi verdi.

John Davidson paraları cebe indirdi. Tek kelime konuşmadılar. Neye yarayacaktı? Birbirlerine karşı hiçbir sempati duymuyorlardı ki. Hippie gitmeye hazırlanırken tezgâhın üzerindeki telefonu gördü ve :

— Telefon edebilir miyim? diye sordu.

Pakistanlı, her zamanki gibi Davidson numarayı çevirirken sessizce yanında bekledi. Meşgul! John Davidson'un kalbi hopladı. Ahizeyi kapattı, sonra yine aramaya başladı. Yine meşgul! Lokantacı ona sabırsızlıkla bakıyordu... Hatta bir bozukluk olabilirdi. İslamabad arabayla iki saatlik bir mesafe olmasına rağmen oradaki bir numarayı düşürebilmek için bazen üç gün beklemek gerekebiliyordu... Nihayet, dördüncüde telefon açıldı!

— Fred? dedi hippie.

— Evet.

— Ben John. Çok büyük bir sorun var, dedi heyecandan kısılmış bir sesle. Bryan ile ilgili. Sizi görmem lazım. Hemen.

Karşısındaki adam telefonda isim verilmesinden pek hoşlanmazdı. Davidson onun sinirlendiğini hissetti.

— Okey, dedi. Saat onda, Dean's'de... Daha önce gelemem.

Telefonu kapatmıştı bile.

John da aynısını yaptı ve koşarak merdivenlerden

aşığıya indi. Sonra omuzunda bir Kalaşnikof taşıyan türbanlı bir askerin nöbet tuttuğu kubbeli bir kapının önünden geçerek Sinema Road'dan çıktı. Bu kapı Afgan Mücahitleri'nin barınaklarından birisinin kapısıydı. Yüz metre sonra hippî bir kuşçu dükkânına girdi. Türbanını ters bağlamış koca göbekli, patlak gözlü bir Afganlı yem tanelerini ayıklıyordu. John'a soru soran gözlerle baktı. Hippî ona yirmi rupilik bir kâğıt para uzattı. Adam parayı hemen kaparak ortadan yok etti. Sonra bir çuvalı karıştırarak içinden haşhaşlı beş adet sigara çıkarttı. John sigaraları çantasına koydu. Pek yasak değildi, ama dikkat çekmeye gerek yoktu. Sarafa Pazarı'na gitmek üzere tozlu yolda gözlerini kırıştıtarak geri döndü. Saat daha sekizdi, önünde iki saati vardı.

Geçirdiği o şoktan sonra ufak bir eğlenceyi hak etmişti. Kapıda çömelmiş oturan çocuğu farketmeden Prens Hotel'in pis ve kırık dökük merdivenlerini dörder dörder çıktı ve en üst kattaki odasının kapısını açtı. Odası sokağın karşı sırasındaki Habib Bankası'nın göz kırpan neon ışığıyla aydınlanıyordu ve hamam gibi sıcaktı. Pazardan yükselen gürültü çok rahatsız ediciydi. Sıcak ve toz insanın derisini yapış yapış ediyor, saçlarını da kurutuyordu. Pencereyi kapatınca durum daha da kötüleşiyordu...

Odası üçe üç kare biçimindeydi. Buradaki tek mobilya çökmek üzere olan bir somyadan ibaretti, bir de kendisine ait kilitli seyahat çantası vardı. Neyseki, Pakistan'da fakirliğe rağmen hırsızlık yoktu.

John Davidson kendisini yatağın üzerine bıraktı, esrarlı sigaralardan bir tane yaktı ve bir nefes çektikten sonra gözlerini kapattı. Bryan'ın kafasının hayali bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

*

Küçücük odayı haşhaş kokusu sarmıştı. John Davidson gözlerini açarak saatine baktı. Henüz dokuzdu. Susuzluktan ölmek üzereydi. Bir şeyler içmesi gerekiyordu. Karnı da acıkmıştı.

Midesinin kazınması belki de korkudandı. Canı pilavla kebab ve yanında da soğuk bir Seven-up çekti. Çantasını alarak aşağı indi. Karanlık koridordan geçerken yerde çömelmiş duran bir çocuğun eline bastı. Çocuğu Afganca azarladı.

Safora Pazarı yeşil kırmızı neon ışıklarıyla sıkır sıkırdı. Sıcak azalmıyordu. Bir müezzin halkı akşam namazına çağırıyordu. Hippi pazarın pis kokulu sokaklarına daldı. Bu pazar Doğu'nun en büyük pazarlarından biriydi. Peşaver'de beş yüzyılın pisliği üst üste yığılmıştı... Sayısız küçük lokanta vardı, ama pek temiz değildi. John en az pis olanını seçerek Sinema Road'daki Salateen'e gitmeye karar verdi. Zemini geçip birinci kata çıktı, çünkü burada klima cihazı vardı. Salon gürültücü ve başı türbanlı Afganlılarla doluydu. Pakistan Hükümeti'nin fazla etkili olmadığı sınır bölgelerindeki "Çete'lerden gelenlerin yanında tüfekleri de vardı. Hiç kadın yoktu. Neyseki, esrar John'un cinsel isteklerini azaltıyordu. Birer porsiyon kebab ve pilavla, iki Seven-up ve çay ısmarladı. Haşhaşın etkisiyle başı hafiflemişti, beyninin bir köşesinde azıcık bir şüphe kırıntısı kalmıştı. Düşündü: Polis kesik kafayı bulacaktı. Onu ihbar edebilirlerdi. Ne de olsa bir yabancıydı. Bu tür olayları Pakistanlılar hiç sevmeydi. Kendisini ya sınır dışı ederler ya da havaalanının yanındaki yeraltı zindanlarına atarlardı. Fakat eğer arkadaşı öldürülmüşse bu onun hatası değildi ki... Tabakasını sıyırdı, adamın kendisini koruyacağını düşündü. Saat dokuz kırk beşti, buluşmaya gidecek kadar zamanı vardı.

Salateen'den çıkarken otelin kapısında onu bekleyen

çocuğu gördü. Çocuk lokantanın karşısında duran Noel ağacı gibi süslü bir otobüse yaslanmıştı.

Korkudan olduğu yerde durdu. Bu ne demek oluyordu? Çocuk geri dönerek kalabalığın içinde kaybolmuştu. John Davidson onu düşünmekten vazgeçti. Peşaver'de küçük çocuklar bazen yabancıları ya meraktan ya da iki, üç kuruş koparmak için izlerlerdi. Davidson çarçabuk Hayber Pazarı'nı geçerek köprüye ulaştı. Dean's'e yürüyerek gitmeyi düşünmüştü, ama artık buna cesareti yoktu. Gözleri bir çekçek arabası ararken küçük çocuğu gördü. Köprünün ağzında duruyordu, fakat bu kez yalnız değildi. Otobüs garında gördüğü sakallı iriyarı adam, yanında bir başka yabancıyla birlikte çocuğun arkasında duruyordu. John Davidson'un kanı beynine sıçradı. Bu dev adam kendisini elinde arkadaşının kafası varken görmüştü. Onu polise teslim ederek mükâfat almak için arıyor olmalıydı.

Hiç düşünmeden çok kalabalık olan pazar merkezi Qissa Khawani'ye yöneldi. Sonra mücevher pazarının bulunduğu dar ve yokuşlu Ander Sher Sokağı'na sola saptı. Buradaki bütün dükkânların vitrininde aşağı yukarı hep aynı model inci kolyeler ve gümüş işli kalın bilezikler vardı. Hepsi de boştu. Hiç kimsede para kalmamıştı... John önüne çıkanı itekliyordu, öyle kalabalıktı ki, izlenip izlenmediğini anlayamıyordu. Başının üzerinde lokum taşıyan bir satıcıya çarparak zavallı adamı yere düşürdü ve küfürler arasında oradan kaçtı. Neredeyse linç olacaktı. Dükkânlarında boş oturan esnaf lar şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Böyle kaçmakta olan bir yabancıya pek sık rastlanmazdı.

John Davidson yıkılmak üzere olan bir galerinin kubbe biçimindeki kapısından içeri daldı. Baş tırbanlı bir satıcının önünden geçti. Birkaç küçük dükkânın bulunduğu ufak bir avluya geldi. John Davidson birden

durdu: Hem sığınıp, hem telefon etmeyi tasarladığı dükkân kapalıydı. Komşu dükkâna giderek:

— Ali nerede? diye sordu.

Karşısındaki kaçamak bir ifadeyle:

— Yok. Yarın, dedi.

Yarın. Genç Britanyalı arkasını döndü ve sırtından soğuk terler boşandı. Küçük çocukla yanındaki adamlar ağır ağır ona doğru ilerlemekteydi. Pazarı çok iyi biliyorlardı ve bu avlunun da çıkışı olmadığını farkındaydılar.

John Davidson bir sıçrayışta eski püskü ve karanlık bir merdivene atladı: Dama çıkıp izini kaybettirmeliydi. Korkudan kanatlanmıştı, pis kokular da artık onu rahatsız etmiyordu. Nefes nefese ikinci kata ulaştı. Dışarıya bir çıkış yolu yoktu. Sahanlıkta karanlık bir kapı gördü, içeride iki kadın makinelerinin başında dikiş dikiyordu, buranın bir atölye olduğu belliydi. Kadınlar başlarını kaldırdı.

John Davidson merdivende ayak sesleri duydu, sonra gelenleri gördü. Bu kez çocuk arkada kalmıştı. Britanyalı kadınlara döndü ve bir çığlık attı..

Dev adam üzerine atlamıştı bile. John Davidson adama bir tekme savurdu, ama isabet ettiremedi. Kürek gibi iri eller boynunu kavradı. Baş döndü, ama ölmek istemiyordu. Çok daha ufak tefek olan diğer adam ellerini yakalayıp arkada bağlamaya çalışıyor, fakat beceremiyordu. John Davidson haykırdı:

— İmdat!

Kadınlar başlarını çevirip baktılar ama kıpırdamadılar bile. Hippi kendisini boğmaya çalışan ellerden birini gevşetmeyi başardı ve adamın parmağını ısırarak kanattı. Merdivenlere koştu, ama sendeleyerek düştü. Çelik eller yeniden boğazına dolandı. Yüzü yere yapıştı. Adamlardan birisi ata biner gibi sırtına çıkmış, diğeri de kolunu yakalamıştı. Yavaş yavaş kuvvetinin kesildiğini

hissetti.

Küçük çocuk bir heykel gibi kıpırdamadan onları seyreliyordu. Dev adam çocuğa Afganca bir şeyler söyledi. Çocuk kadınların çalıştığı atölyeye girerek masalardan birine yaklaştı ve kocaman bir terzi makasını alıp getirdi. John Davidson bir çığlık attı. Bir metre ötede duran çocuk, kolunu tutan adama makası uzatıyordu. Saldırgan makası alırken kolunu bıraktı. John Davidson hemen saldırıya geçti ve çaresizliğin verdiği son bir gayretle gırtlaklarını sıkın adamın yüzüne vurmaya başladı.

Makasın yüzüne doğru yaklaştığını gördü. Adam uygun bir yer bulmak amacıyla hiç acele etmiyordu. John dönünce saldırgana fırsat vermiş oldu. Adamın kolu ileriye doğru uzandı ve makası sapına kadar John Davidson'un boynundaki atardamara sapladı.

Anında kan fışkırdı. Gırtlaklarını sıkın adam geriye kaçtığında diğeri hâlâ makası tutuyordu. John Davidson ise boynu kesilen bir tavuk gibi debeleniyordu. Bu durum uzun sürmedi. Üzerinden bir yorgunluk kalktığını ve artık hiçbir şeyin önemi kalmadığını hissetti. Ona doğru eğilmiş olan bıyıklı adamın yüzü bulanıklaştı.

Tahtaların üzerine akan kan yerdeki tozlara karışıyor ve yavaş yavaş basamaklardan aşağıya süzülüyordu. Artık ölmek üzere olan hippinin çıkardığı hırıltılardan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Dev adam doğrularak, buz gibi bir bakışla kadınları seyretti. Kadınlar kıpırdamıyordu bile. Merdivenden de hiç ses gelmiyordu. Etrafa yayılan pis kokulara bir de acı bir kan kokusu karışmıştı. Kan kaybından dolayı Davidson kıpırdamaz oldu.

Katil, makası sapladığı yeri kontrol etti. Sonra cinayet aletini çekip çıkartarak John'un gömleğine sildi. Makası çocuğa verdi, çocuk elindeki aleti götürüp aldığı

yere bıraktı. Nihayet iki adam hiç acele etmeden merdivenlerden indi. Çocuk da peşlerinden gitti. Kadınlardan biri yerinden kalkarak gidip cesede bir göz attı ve sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi kapıyı kapattı.

Öldükten sonra John Davidson sanki daha da zayıflamıştı. Takkesi basamakların üzerine düştüğü için yağlı saçları ortaya çıkmıştı. Kocaman bir sinek yarasının üzerine konmuş ayaklarını keyifli keyifli birbirine sürterek kendine güzel bir ziyafet çekiyordu.

II. BÖLÜM

Amerika Birleşik Devletleri Konsolosluğu'nun siyah demir parmaklıkları karşısındaki iki yeşil çadırın arasında kocaman bir tencere hafif ateşte ağır ağır pişmekteydi. Dışardan çadırların içindeki somyaların üzerinde dinlenmek için uzanan insanların gölgeleri görülüyordu. Kızağa bağlanmış bir keçi, Road Hastanesi'nin kenarındaki otları sakın sakın yemekle meşguldü. Durumu bilmeyen bir kişi bu çadırları Peşaver'de kamp kurmuş göçebeler sanırdı. Aslında bu ekip, Amerikan başkonsolosunu korumakla yükümlü olan Pakistanlı askerlerden başka bir şey değildi.

Malko bindiği taksiden inerek ızgaraya doğru ilerledi. Oraya ulaşınca kadar gömleği terden vücuduna yapışmıştı. Road Hastanesi'nin kenarındaki ağaçların gölgelerinde termometre elli beş dereceyi gösteriyordu.

Neyseki, Malko'nun geleceğinden haberi olan nöbetçi asker onu güneşin altında fazla bekletmeden sağ taraftaki beyaz bir binaya götürdü. Burası Sibirya idi! Bozuk bir klima cihazı binanın havasını soğutmaktan çok donduruyordu. Malko sekizinci kez hapşururken temiz yüzlü, iriyarı birisi kasa kapasını andıran çelik kapıyı itti. Fakat bu kapı sadece onun bürosunu koruyordu. Kalın camlı gözlüklerinin arkasından gözleri mavi boncuklara benziyordu. Kocaman bir el

Malko'nun parmaklarını sıktı.

— Fred Hall. Peşaver'e hoş geldiniz Bay Linge. Bu sizin ilk ziyaretiniz herhalde?

— Doğru, dedi Malko, 1971'de de gelmiştim. Hindistan ile savaş yapıliyordu ve et kısıtlaması vardı.

Bir esneme Malko'nun sözünü kesti, çünkü klima cihazı konsolosu serinletemiyordu.

— Tanrı sizi korusun, dedi Malko kibarca.

Fred Hall bir kez daha gürültüyle esnedi.

— Tanrı bu ülkeyi çoktan unutmuş, dedi. Hindistan ile savaş bitti, fakat kısıtlamalar kalkmadı: Salı ve çarşamba günleri et yok. Zaten tatsız tuzsuz olduğundan yokluğu bir sorun olmuyor.

Fakat, Malko on iki yılda hiçbir değişiklik olmadığını hemen farketmişti. Peşaver hâlâ tozlu, pis, sıcaktan kaynaklanan bir şehirdi. Eşeklerle keçiler ortalıkta serbestçe dolaşıyordu. Trafîği ise karmakarışık ve gürültülüydü. Barınacak birkaç düzgün yerden ikisi Intercontinental Oteli ile Devlet Başkanının köşküydü. 15. yüzyıldan kalan tarihi kaleyle antika toplan çevresindeki günümüzün taşıtlarıyla tam bir zıtlık, oluşturuyordu. Fred Hall iri gözlüklerinin arkasından Malko'yu inceliyordu.

— Sizi gördüğüme sevindim, dedi. Çok büyük bir sorununuz var.

— Hiç şaşmam, dedi Malko. Şimdiye kadar Şirketin beni seyahate gönderdiğini görmedim. Viyana şubesi çok gizli davrandı. Bana yalnızca sizinle konuşmamı söyledi.

— Onlar da hiçbir şey bilmiyor, diye belirtti Fred Hall hapsururken. Bu çok gizli bir operasyon. Afganistan'da Sovyet Ordusu'na karşı savaş veren tüm Direniş örgütlerinin bölge şeflerini Peşaver'de toplamaya karar verdik.

— Niçin?

Amerikalı eline bir lastik alarak oynamaya başladı.

— İki sebepten, dedi. Birincisi, Direniş örgütlerinin güçlerini artırmak için olanaklar bulup denemek. Sonra da onların kendi aralarında anlaşarak kuvvetlerini birleştirmelerini sağlamak, görüşmeler için tek bir muhatap oluşturmak.

— Çok geniş bir program! diye içini çekti Malko.

Fred Hall gözlüklerini çıkardı, miyop olduğu belli olan mavi gözlerinin güzelliği meydana çıktı.

— Altı aydan beri bu işin üzerinde çalışıyorum, diye itiraf etti. En iyi ajanlarımızdan biri olan Bruce Kearland'ı tahkikat yapması için gönderdim. Şahsına açılan küçük bir kuruluştaki "insanlığa hizmet" için çalışır gözüküyor. Kendisi bir İslamiyet ve Afganistan **hayranıdır**. Uzun **yıllardan** beri orada yaşıyor, ve Türkmen dilini çok iyi konuşuyor... Başına bir iş geldi. Afgan turnesini Kabil'in güneyindeki Lowgar bölgesinde bitirmek üzereyken yaralandı, durumunu tam olarak bilmiyorum.

— Ağır mı?

— Evet, sanırım, dedi Fred Hall. Fakat daha da beteri var. Bir haberleşme sistemi düzenlemiştim. Lovvgar, Kabil, Peşaver ve bizim aramızda haberciler aracılığıyla bir bağlantı kurmuştum. Dört gün önce yeni haberler bekliyordum. Oysa beklediğim kişi gelmedi ve onunla buluşacak olan adamım da birkaç saat sonra öldürüldü. Peşaver'in tam ortasında.

Viyana'daki bölge şefi Malko'nun yanında susmayı tercih etmişti...

— Benden ne bekliyorsunuz? diye sordu Malko.

Fred Hall gözlüklerini takarken lastiğini elinden bıraktı.

— Bruce Kearland tehlikede, dedi. Sovyetler Birliği ile Khad'ın şubeleri Afganistan'daki KGB onu izliyor. Peşindeler. Başına gelenler bunun bir kanıtıdır. Gidip

onu bulmak ve geri dönmesine yardım etmek gerekiyor...

Malko bir süre aldığı bilgileri düşündü. Viyana'da ona Afganistan'daki bu durumdan hiç söz eden olmamıştı. Eğer Rusların eline düşerse bir daha şatosunu rüyasında bile göremezdi. Hayatını pekâlâ Jerzinski* Meydanı'ndaki konferans salonunun tavanına asılı bir kafesin içinde geçirebilirlerdi.

— Niçin ben? Sizin içeride ve dışarıda pek çok kaynağınız olduğunu sanıyordum, dedi. Üstelik ben Dari dilinden sadece birkaç kelime biliyorum, Afganca'dan ise haberim bile yok...

— Fakat İngilizce biliyorsunuz, dedi Fred. Bruce Kearland'da hayati önem taşıyan bilgiler bulunuyor. Bunlar Sovyetler Birliği'nin bizim küçük konferansımıza karşı düzenlemek istediği sabotajlar hakkında olduğu için güvenilir bir kişiye ihtiyacımız var... Aldığım habere göre elindeki bilgilerle buraya canlı olarak gelmesi olanaksız. Çok kötü yaralanmış. Benim ise bilgilere ihtiyacım var. Direniş Örgütlerinin şefleri sekiz gün içinde Peşaver'de olacaklar.

Sessizliği klima cihazının uğultuları bozuyordu. Bu Sibiryaya havasında dışarıda hüküm süren fırın sıcaklığı insana ters geliyordu. Malko'nun düşünmesine fazla zaman bırakmamak için Fred Hall hemen atıldı:

— Buradan çıktıktan sonra hemen Dean's Hotel'e gitmenizi rica edeceğim. 32 numaralı odadaki Yasemin Münir'i bulun. Bruce'un nişanlısı. İslamabad'da oturan Afganlı bir kızdır. Kız onu beklemek için buraya gelmişti. Haberleri onun aracılığıyla alıyoruz. Tek dileğimiz Bruce'u fazla üzmemeleri. Sonra yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için dostum Seyid Gül'ü görmeye gideceksiniz. Kendisi, Direniş Örgütle-

(*) KGB'nin Merkezi

rinden biri olan Mchitler Birliği'nde müdürüdür. Benim Afganistan'da "seyahat acentem" odor.

— Yardımcım Elko Krizantem'in de yanımda olduğunu biliyorsunuz herhalde, dedi Malko. Ona da durum bildirildi mi?

— Elbette, dedi Amerikalı. Yanınızda güvenilir birinin bulunması çok iyi olur. Bunun çok nazik bir görev olduğunu sizden saklamayacağım, sizi büyük tehlikeler bekliyor... Peşaver'de KGB ile Khad'ın ajanları cirit atıyor. Direniş rgt yelerinin arasına sızıyorlar, bu da örgütün çalışmasını zorlaştırıyor.

Malko arkasında asılı duran Afganistan haritasına bakmak için dönen Fred Hall'ı izliyordu. Haritada Lowgar, Kabil'in güneybatısında pembe küçük bir lekeydi. Amerikalı nemli gözlerini Malko'ya çevirdi. Adamın gözlerindeki buğulanmanın nedeni heyecan olabiliirdi.

— Benim adamlarıma ilk kez saldırdılar. Üstelik adamlarımın hepsi de yabancıdır, Britanyalıdır. Öyle kabaca davranmışlar ki... Bir tanesinin kafasını uurmuşlar.

— Ne oldu? diye sordu Malko. Tam olarak anlatırsanız ne yapacağımıza daha iyi karar verebiliriz.

CIA'nın bölge şefi elini bir çekmecenin içine daldırdı ve Malko'ya bir tomar fotoğraf uzattı. Masanın zerine konmuş kesik kafa tıpkı mermer bir heykeli andırıyordu, ama sahanlıkta boğazı kesilmiş olan adamın polis arşivlerindeki cinayet resimlerinden hiç farkı yoktu...

— Pakistan polisi kafayı otogarda bulmuş, diye belirtti Hail. Her iki hippide çok iyi çalışıyordu. Biri Kabil'e sızımıştı ve ieridekilerle bağlantı kurmamızı sağlıyordu. İşte bu onun kafası. Diğeriyse pazar yerinde öldürülmüş.

— Pakistanlılar ne diyor?

— Pek bir şey söylemiyorlar, dedi Fred Hall hapsurarak. Khad'ın bir komandosunun geçen hafta birkaç kişiyi temizlemek üzere Peşaver'e geldiğini duymuşlar. Bu işleri yapan onlar olmalı...

Malko da hapsurdu, Afganistan'da ölmeden önce bronşite yakalanacaktı.

— Nerede oldukları bilinmiyor mu?

Fred Hall içini çekti.

— Pakistan'da iki milyon yedi yüz bin Afganlı mülteci var. Bunların beş yüz bini Peşaver'de. **Kabil**'deki hükümete kimin düşman olduğu anlaşılmıyor. O kadar çok pusular kuruluyor, ihanetler, toplantılar ve buluşmalar oluyor ki. Burası Doğu sayılır. Her şey mümkün ve hiçbir şey basit değil. Herkesten şüphe etmelisiniz.

— Beni gönderdiğiniz şu Yasemin ile Seyit Gül'den de mi?

— Onlardan hayır, fakat Seyid'in çevresinden pek emin değilim. Bu tiplerin yeğenleri, arkadaşları bazen de kardeşleri karşı taraftan çıkıyor. Bazı geniş aileler bütün fertlerini kaybetmemek için özellikle iki karşıt gruba ayrılıyor. Buna aileler ya da kabileler arasındaki düşmanlığı da eklersek... Bu iş arapsaçına dönüşüyor. Fakat bu kopuk ve dağınık direniş Sovyetler Birliği için kutsal bir sorun teşkil ediyor. Onlarla para değiş tokuşunda bulunduğumuzu düşünerek bu işe yardım etmeliyiz.

Malko titredi. Dışarıda havanın elli beş derece olduğunu düşünmek ona zaten yetiyordu. Fred Hall endişeli bir ifadeyle kâğıtları yerleştirdikten sonra gözlerini Malko'ya doğru çevirdi.

— Sizi pis bir işe soktuğumu biliyorum, fakat mecbur kalarak durumu Washington'a bildirdim. Bruce Kearland'ı Dari ve Afgan dilini iyi bildiği için oraya

göndermiştik. Yoksa Amerikalıları kesinlikle göndermiyoruz. Rusların onu bizden alabileceklerini düşünebiliyor musunuz? Bizden bir adamı... KGB bunu artık dilinden hiç düşürmez... Sizin için durum başka. Bu tür görevlerde ün salmışsınız. Ayrıca Amerikan vatandaşı da değilsiniz. Adınız bir efsaneye bile kahraman olarak geçebilir, dedi.

— Ve bana öbür dünyaya çiçek gönderirsiniz, diye şaka yaptı Malko hiç gülmeden.

Malko cennetteki melekleri düşündü. Fred Hall başını önüne eğdi. Malko gibi bir adamı atlatmak pek kolay değildi. CIA'nın kendisini niçin tuttuğunu bal gibi biliyordu. Son derece güvenilir, tuttuğunu koparan bir adamdı. Herhangi bir durum söz konusu olduğunda onun bir Amerikan ajanı olduğunu sadece Şirketin bir, iki yüksek memuru bilecekti. Bu kendisinin seçtiği bir yaşam biçimiydi. İki görev arasında boş bir zaman bulduğunda Liezen'deki eski tarihi şatosunda dinlenirken maceralarını düşünür ve bunlardan zevk duyardı... Bu şatonun her taşına aileden birinin kanı bulaşmıştı. Böyle tehlikeli bir meslek seçmekle Linge ailesinin şerefle sürdürdükleri bir göreve de kendi çapında devam etmiş oluyordu: Savaşmaya. Birden aklına ezeli nişanlısı Alexandra geldi. Yola çıkmadan önce onunla tartışırken görevinin bu kadar çok tehlikeli olabileceğini aklına bile getirmemişti. Malko buraya gelmeden önce uzun bir süre birlikte olma fırsatı bulmuşlar ve birkaç hafta boyunca deliler gibi sevişmişlerdi. Genç kadın sevgilisini CIA'dan koparmak için her türlü çareye başvurmuştu: Bazen surat asmış, bazen de onu reddetmişti.

Krizi geçtikten sonra Malko'ya yaklaşır sanki artık onu CIA'dan ayırmaktan vazgeçmiş gibi davranırdı. Malko onun daha başka sevgilileri olduğundan emindi ama kendisinden de asla ayrılmayacağını biliyordu. Birbirlerine hiç soru sormazlardı. Bu barışma anlarında

daha bir ateşli sevişirlerdi. Alexandra'yi böyle mutlu ettiği zamanlarda ondan ne istese genç kadın memnuniyetle yapardı. Malko Afganistan'a doğru yola çıkmadan önce de yine böyle olmuştu. Birlikte çok mutlu dakikalar yaşamışlardı.

Buraya gelirken Alexandra Malko'yu Swchechat Havaalanı'na kadar geçirmek için ısrar etmişti. Ve nişanlısını kandırabilmek için de arabada hiç uslu durmamış, Malko'yu sürekli öperek ve okşayarak tahrik etmişti.

Keşke Krizantem yerine Alexandra'yi getirseydim, diye düşündü Malko.

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Fred Hall.

— Yapacağım yolculuğu, diye cevap verdi Malko daldığı düşüncelerden uyanarak.

Amerikalı kâğıda bir şeyler yazarak Malko'ya uzattı.

— Bunu Seyid Gül'e verin. Geldiğinizden haberi var. Bürolar, şehrin kuzeyinde Şersadi Sokağı üzerindedir. Bir Afganistan bayrağı var. Herkes tanır Yasemin'e "George" gönderdi dersiniz. Bu benim takma adımdır.

Ayağa kalktı, odadaki bira kasalarıyla kâğıtların etrafından dolanarak çelik kapıyı açtı ve Malko'yu aşağıya kadar geçirdi. Bekleme salonunda bir Pakistanlı yüksek sesle Kuran okuyordu. Ve duvardaki bir afiş turistlere Hayber Geçiti ve çevresinin yabancılara güvenlik açısından yasak olduğunu belirtiyordu.

Avluya çıktığında Malko omuzlarına erimiş kurşun döküldüğünü sandı. Son derece görgülü bir davranışla Fred Hall ona arabasına kadar eşlik etti. Şoför bütün kapıları açmış içeride uyuyordu. Amerikalı Malko'ya doğru eğildi.

— Eğer giderseniz MI 24 helikopterlerine dikkat edin. Mücahitlerin onlara karşı hiçbir savunması yok.

— Peşaver kadar tehlikeli desenize, diye belirtti Malko. Sizin adamlarınızın başına gelenlerden sonra...

Amerikalı boynunu büktü.

— Aynı Şey değil. Eğer size burada bir Şey olursa gömülecek bir cesediniz kalabilir geriye. Oysa bir roketatara hedef olursanız paręalarınızı ancak ęay kaŕıęı ile toplayabilirler.

III. BÖLÜM

Malko fırın gibi sıcak olan arabaya bindi ve şoföre:
— Green's Hotel'e dedi.

Burası pis bir oteldi. Hippilerin son barınağı olmuştu. Tüccarların bulunduğu Şah Pehlevi Caddesi'nde ve Dean's Hotel'den yüz metre ilerideydi. Pakistan Teşkilatlarında çalışan şoförün Malko'nun görüşeceği şahısları bilmesine gerek yoktu. Fakat Peşaver'de maalesef şoförsüz bir araba kiralamak olanaksızdı. Bu da Pakistan Güvenlik Teşkilatı'na yurda giren yabancıları gece gündüz izleyebilme olanağı veriyordu... Malko Intercontinental'dan birer saatliğine taksiler kiralıyordu.

Peşaver'in bu bölgesini güzelleştiren gölgeli yol az sonra gecekondlu mahallesinde son buldu.

Malko Green's Hotel'in karşısında arabadan indi. Binanın yeşil renkli cephesi sanki yıkılmak üzereydi. Otele girmesiyle çıkması bir oldu. Hemen tipik bir Peşaver oteli olan Dean's'e yöneldi. İki yüz metre yolu katedinceye kadar gömleği sırlıslıkla oldu.

Dean's Hotel gündüz daha da eski görünüyordu. Resepsiyonun önünden geçerek 32 numaralı odaya yöneldi. Kepenklerinin kapalı olmasına, ve vantilatörlerin çalışmasına rağmen eski otelin içinde hava yine de sıcaktı.

Malko hafifçe 32 numaralı odanın kapısını vurdu.

Cevap alamadı. Resepsiyondaki tabloyu göz ucuyla kontrol edip anahtarın yerinde olmadığını gördüğü için Malko ısrarla kapıyı yeniden çaldı. Yine cevap yoktu. İçerden hiç ses gelmiyordu. Dikkat çekmek istemiyordu. Nihayet kapının arkasından bir hışırtı geldi ve ardından da bir kadın sesi yabancı dilde bir şeyler mırıldandı. Malko ağzını kapıya yaklaştırarak fısıldadı.

— Yasemin! Açın, ben George'un bir arkadaşıyım.

Nihayet anahtar kilidin içinde döndü ve kapı Malko'nun geçebileceği kadar aralandı. Oda loştu. Bu nedenle karşıındaki silueti seçmekte güçlük çekti. Karşıındaki:

— Siz kimsiniz? diye sordu.

— George ile çalışıyorum, dedi Malko. Bruce'u bulmam gerek, ama onun yerini bilmiyorum.

Kadın gidip lambayı açtı. Malko Yasemin Münir'i görünce neredeyse şok geçirecekti. İri simsiyah gözleri ateşli bir ifadeyle ona bakarken, kalemle çizilmiş gibi muntazam kıpkırmızı dudağı bir tül parçasının örttüğü siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Genç kadın yeşil ipekten bir sâri giymişti. Kumaş o kadar şeffaftı ki, kadının sutyeninden taşan iri göğüsleriyle küçücük külotu bile belli oluyordu. Davranışları son derece kurnazca ve tahrik ediciydi. Malko gözlerini göğüslerden ayıramıyordu. Bakışları Yasemin Münir'inkilerle karşılaştıkça Malko telaşlandı. Yasemin bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Malko'nun ağzı kuru-muştu. Tavanda dönen vantilatör genç kadının başındaki tülü dalgalandırıyor. Tıpkı peri kızına benziyordu. Nazik bir hareketle Malko'ya bir koltuk gösterdi.

— Oturun, içecek bir şeyim olmadığı için özür dilerim...

Her yerde içki yasağı vardı. Malko böyle bir güzellikle karşılaşacağını ummamıştı. Yasemin Münir

gözünü ondan ayırmadan yatağın ucuna ilişti. Bacak bacak üstüne atınca ayak bileklerindeki gümüş halhallar şingırdadı. Malko planını açıklarken genç kadın hiç sözünü kesmeden onu dinledi. Sözünü bitirdikten sonra:

— Bu çok tehlikeli, dedi Yasemin. Lowgar'da çok çatışma var. Yolculuğunuz iki, üç hafta sürebilir. Ve sonra...

Cümlesini yarım bıraktı.

— Ve sonra, ne?

— Belki de Bruce ölmüştür, günlerden beri ondan haber alamıyoruz.

Sanki bu iş onu ilgilendirmiyormuş gibi gözlerini yerdeki eski halıya dikmiş son derece sakin konuşuyordu. Onun bu kayıtsızlığı Malko'yu şüphelendirdi. CIA hesabına çalışan Amerikalı ile ilişkileri nasıldı? Bu otel odasına kapanmış ne yapıyordu?

— Şansımı denemeliyim, dedi Malko. Sorunlar büyük olsa bile.

— İyi, size nasıl yardım edebilirim?

Soru Malko'ya pek kısa göründü, ama aynı zamanda da ona bir fikir verdi.

— Bunu tartışmak gerek, dedi. Niçin bu akşam birlikte bir yemek yemiyoruz. Bana çok önemli bilgiler getireceğinize eminim.

Kalın kırmızı dudaklar üzgün ve alaycı bir tebessümle aralandı.

— Akşam yemeği mi? Ben buradan çıkamam ki. Peşaver'i bilmezsiniz. Kadınlar evlerinden dışarı adım atamazlar. Saçının telini gösterenlere sokak kadını damgası vururlar. Ben yemeklerimi odama getiriyorum. Aşağıya inersem bana servis yapmazlar. Otellerde kadın hizmetkârlar olmaması dikkatinizi çekmedi mi? Onları ortalık yerde çalıştırmak dinimize aykırıdır... Fakat İslamabad'ta durum değişiktir.

Malko şaşırarak güldü.

— Hapis hayatı yaşamıyorsunuz ya?

Yasemin Münir boynunu büktü. Sanki Malko'nun bakışlarından gizlemek ister gibi sârisini çekerek göğsünü örtmeye çalıştı, sonra içini çekti.

— Bruce burada olmadığı zamanlarda, evet. Benim için çok güç. Önceleri başkaydı. Afganistan'dan Beyrut'a kaçııştım. Evimizi basmışlar, annemle babamı öldürmüşlerdi, artık vatanım da yoktu. Birisini Suriyeliler diğerini Sovyetler işgal etti. Burada, bu ülkenin örf ve adetlerine uymak zorundayım.

— Dinleyin, diye rica etti Malko, bizi farketmeyecekleri bir yer var. Pazarda...

Yasemin acı bir kahkaha attı.

— Bu kıyafetle beni taş a tutarlar. Siz onları tanıımıyorsunuz. Zaten yabancıları ortalıkta görmeye güçlükle tahammül ediyorlar. Önlerinden geçerken söylediklerini bir duysaydınız. Ben onların gözünde bir kadını.

Malko kadının konuşup içini dökerek ferahladığını farketti. Gözleriyle odayı tararken birden yatağın üzerinde yeşil bir elbise gördü. Bu tek parçalı bir çarşaftı. Göz seviyesinden itibaren yüzü örten bir peçesi vardı. Bu kıyafet her kadını bir canavara benzetmeye yeterdi. Malko'nun aklına bir fikir geldi. Ayağa kalktı, çarşafı eline alıp Yasemin'e yaklaştı.

— Bunu giyin, sizi hiç kimse tanıyamaz.

Genç kadının bakışları yere çevrildi.

— Hayır, hayır, çıkamam, bu olanaksız.

Malko ısrar etmedi. Bunlar bahaneydi. Başka bir şey vardı. Bu konuşmayla hiçbir yere ulaşamamıştı. Kapıya yaklaştı.

— Zararı yok. Yola çıkmadan önce sizi görmeye geleceğim. Eğer bir şeyler öğrenirseniz ben intercontinental Oteli'nde 32 numaralı odada kalıyorum. Adım

Malko Linge'dir.

Tokalaşırken kadının yumuşak eli Malko'yu sanki iter gibiydi. Dean's'in koridorunda yürürken üzgündü. Bir şeylerden şüphelenmişti. Niçin bu kadar genç ve güzel bir kadın sevmediği bir adamı beklemek için Peşaver'de ömrünü çürütüyordu?

Bir taksiye atlamadan önce bir süre kızgın güneşin altında yürümek zorunda kaldı. Şimdi tek ümidi: Seyid Gül'den biraz daha fazla bilgi alabilmektir.

*

**

Çevresinde galeriler olan, sarı bir binanın üzerinde rengi solmuş bir Afgan bayrağı dalgalanıyordu.

Taksi, gölgelik bir köşede iskemleye oturmuş gazete okuyan nöbetçi askerin karşısında durdu. Kucağında bir Kalaşnikof vardı. Serinlemek için ayaklarının dibine yerleştirdiği vantilatörün kordonu çelik kapının altından geçerek içeride kayboluyordu. Arabayı görünce yerinden sıçradı ve ayaklarının üzerine dikilip sert bir ifade takındı. Malko'nun yabancı yüzü onu biraz rahatlatmıştı.

Malko kısacık bir mesafe yürümesine rağmen ter içinde kalmıştı.

— Hara Seyid Gül inja?* diye sordu.

Dari dilindeki bu birkaç sözcük nöbetçi askeri hemen yatıştırdı. Adam bir kapıyı açtı. Kapının ardında küçük bir nöbet kulübesi ve büyük bir avlu vardı. Bahçede silahlı ve silahsız birçok mücahit dolanıyordu. Kral Davut'un eski resimleri hâlâ duvarları süslüyordu. Ortalıkta en çok görünen şey içleri dolu sandıklardı. Anlaşılmaz birkaç kelimedenden sonra Kalaşnikoflu iki asker Malko'yu birinci kata çıkardı. Boş odalarıyla ve kalabalığıyla tıpkı bir kışlayı andırıyordu.

(*) Bay Seyid Gül burada mı?

Malko kendisini küçücük bir salonda buldu. Burası savaşçılarla doluydu. Yere oturmuşlar, Mücahitlerin Haberalma Şefi Azizler Azizi Seyid Gül'ü koruyorlardı. Bir kapı açıldı ve sakallı, uzun yüzlü bir adam Malko'ya kendisini izlemesi için işaret etti. Güneşin altında oturanların kıskanç bakışları arasında Malko içeri girdi.

Odada yığınlarla belge, gazete, afiş ve ilan vardı. Bir köşede bıyıklı ve türbanlı bir "sekreter", 1914 savaşından kalmış bir daktilonun tuşlarına sürekli basıyordu. Öyle bir sıcak vardı ki, vantilatör bile bir işe yaramıyordu. Başka bir kapı açıldı ve Malko'nun yüzüne buz gibi soğuk bir hava çarptı.

— Girin, sevgili dostum, dedi bir ses mükemmel bir İngilizceyle.

Topallayan ayağıyla gelip Malko'yu karşıladı. Adamın siyah saçlarına yer yer kır düşmüş, gömleğinin yakası göğsüne kadar açılmıştı. Gözünde kalın camlı bir gözlük vardı. Gördüğü pek çok Afganlının tersine elleri bakımlı ve temizdi. Masasının arkasında kocaman bir Afganistan haritası asılıydı. Haritanın üzerinde ise küçük bayraklar ve rengarenk askeri işaretler vardı. Malko kendisine sevgiyle gülümseyen Seyid Gül'e baktı.

Karşısındaki adam Sovyetler Birliği'nin en çekindiği ve nefret ettiği kişilerden biriydi.

Pencerelerin camları boyanmış olduğundan oda karanlıktı. Bir köşede uzun siyah saçlı, göğsü mermi şeritleriyle kaplı sakallı bir dev, heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu.

— Asad benim özel koruyucumdur, diyerek onu Malko'ya tanıştırdı.

Asad ayağa kalktı, Malko'nun önünde eğilerek selam verdi ve elini nemli avuçlarının arasına alarak sıktı, sonra yerine oturdu. Tıpkı bir robot gibi hareket ediyordu.

Yolculuk, Air France'ın her çarşamba ve perşembe

Paris-Karaçi seferi yapan 747'siyle çok iyi başlamıştı. CIA'nın tutumlu davranışları yüzünden Malko, bir süreden beri uzun yolculuklarında Air France'ın Kulüp sınıfıyla seyahat ediyordu.

Koltuklar oldukça rahattı. Kol ve ayak dayayacak yerleri de vardı. Üstelik bu bölümün fiyatı birinci sınıftan daha ucuzdu.

Malko böyle uzun süren yolculuklarda dinlenmeyi pek severdi. Ve sonra tıpkı bir cehennem andıran Karaçi Havaalanı. Peşaver uçağını Malko altı saat beklemek zorunda kalmıştı. Hayber Geçiti'nden Afganistan'a geçiş çok güçlü, burası bir ticaret merkezi haline getirilmişti.

Malko'nun son gelişinden bugüne kadar olan tek değişiklik, son derece lüks bir şekilde inşa edilen havuzlu intercontinental Oteli idi! Şekerli çaydan biraz içtikten sonra ev sahibine baktı:

— Sanırım ortada can sıkıcı bir sorun var,dedi.

Seyid Gül onu tasdik eden bir hareket yaptı ve yorgun bir gülümsemeyle:

— Hem de pek çok sorun var. Bunların altından kalkamıyoruz artık.

Haritaya döndü ve Afganistan'ı işaret ederek:

— En büyük sorunumuz, ülkemizin Sovyetler tarafından işgal edilmiş olması, dedi.

— Bay Hall'ın tüm direniş şeflerini toplama fikri biraz fazla iyimser, öyle değil mi?

Seyid Gül, haritaya döndü ve alçak sesle birşeyler anlatmaya başladı. Bir yandan parmağıyla bahsettiği bölgeleri gösteriyordu.

— Afganistan'ın dört bir tarafından geliyorlar. Panchir Vadisi'nden kumandan Mesud, kuzeyde Mezar-ı Şeriften Zadih Ullah, Lowgar'dan Ahmed, Ghasni'den Taç Muhammed, Hazaradjat'dan Sadi Jagrani, Pakdiyar'dan Celaleddin.

Bir saniye sustu, heyecandan nefes nefese kalmıştı. Sonra ciddi bir sesle devam etti:

— Ruslara karşı savaş verenlerin hepsi isimlerini Kalaşnikofların namluları sayesinde duyurdular. Böyle bir toplantı şimdiye kadar hiç yapılmamıştı.

— Bu sizce gerekli mi?

— Teorik olarak evet, fakat korkuyorum. Sovyetler Birliği'nin bu işten haberi var. Onları topluca öldürmeye kalkışacaklardır. Kendi adamları yanlarında olsa bu olanaksız. Ama burada, Peşaver'de tam tersi...

Malko düşünceli düşünceli dinliyordu.

— önlem alırlar sanırım. Siz onun için buradasınız, dedi.

Seyid Gül boynunu büktü.

— Size hiç Khad'dan söz etmediler mi? Bu Afgan Haberalma Teşkilatı'dır. KGB'nin bir kuruluşu. Direnişin tüm teşebbüslerini ihbar etti. Her gün bir casus yakalanıyor. Benim çevremdeki bazı kişilerin bile onlar hesabına çalıştığını biliyorum. Ruslar çok güçlü.

— Pakistan Güvenlik Kuvvetleri de onları koruyabilir?

Seyid Gül yeniden boynunu büktü, bezginliğini artık gizlemeye çalışmıyordu.

— Pakistanlılar müdahale etmeye yanaşmıyor. Korkuyorlar, ülkelerinin Lübnan'a benzemesini istemiyorlar. Pakistan'da iki buçuk milyon Afganlı mülteci var. Ruslar güneydeki bazı azınlıkları bağımsızlıklarını ilan etmeleri için kışkırtıyor, Pakistan'daki Direniş Örgütlerini tehdit ediyorlar. Bu durumda Pakistanlılar Sovyetler Birliği ile anlaşarak bir çözüm yolu bulmak istiyor. Fakat Afganistanlılar toprakları üzerinde tek bir Sovyet askeri kalmayınca dek savaşa devam etmeye kararlı. Afganların, Britanyalıların Hayber Geçiti'nden geçmelerine engel olduklarından bu yana bir asır geçti. Bunlar cesur ama inatçı insanlar. Direniş örgütlerinin

şeflerini korumak için Pakistanlılara niçin güvenmediğimi anlamışsınızdır sanırım...

Dev adam, Asad kımıldadı ve yere tükürdü. Seyid Gül gözlüklerini takarken birden:

— Bruce Kearland'ı aramaya ne zaman gideceksiniz? diye sordu. scanned by darkmalt1

Malko, Amerikalıyı unuttuklarını sanmaya başlamıştı.

— En kısa zamanda, dedi, onda çok önemli bilgiler olduğunu sanıyorum.

Seyid Gül tasdik etti.

— Ben de böyle, dedi. Aksi halde Khad bu kadar telaşlanmazdı. Nerede olduğunu aşağı yukarı biliyoruz. Size rehber olarak en iyi mücahitlerimden birkaçını vereceğim. Fakat gece gündüz demeden yürümeniz gerekecek. En az bir haftanızı alır. Yarın sabah yola çıkarsanız bir grup hazırlayabilirim.

— Tamam, dedi Malko. Sizi burada mı bulacağım?

Afganlının cevap vermeye zamanı olmadı, çünkü kapı hızlı hızlı vuruldu ve sakallı sekreter kapıda belirerek anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Seyid Gül'ün bir işareti üzerine sekreter kapıyı açtı ve içeri ufak tefek, bıyıklı, ürkek bir Afganlı girdi. Haberalma şefine uzun bir hikâye anlattı. Seyid Gül adamı dinledikten sonra gönderdi ve Malko'ya döndü.

— Lowgar'a gitmenize gerek kalmadı sanırım. Bu adam oradan geliyor. Bay Kearland ve yanındakiler yarın sabah Landiketal'da olacaklarmış. Yarası çok ağırmış ve ölmek üzereymiş.

IV. BÖLÜM

Malko'nun kafasında binbir düşünce belirdi. Landikotal! Burası küçük bir Afgan kasabasıydı. Torkham sınır karakolu üzerindeki son ilçeydi. Afganistan ile Pakistan arasındaki kaçakçılık trafiğinin merkezi olan bu yer Hayber Geçiti'nin çorak sırtları üzerine kurulmuştu. Orada yabancılar da dahil herkes silah taşırdı. Fakat Landikotal aynı zamanda sınır kaçakçılarının kullandığı gizli yolların kavşağıydı.

— Oraya ne zaman gidebiliriz? diye sordu Malko.

Seyid Gül gözlüklerini bıraktı.

— Bruce ancak öğleye doğru orada olabilir. Onu bir katırın üzerinde taşıyorlardır. Yarası da çok ağır. Haberci bana onun artık soluk bile almadığını söyledi. Peşaver'e ulaşmadan ölebilir.

— Bir araba tutacağım, diye cevap verdi Malko, siz onu nerede bulabileceğimi söyleyin yeter.

Seyid Gül güldü.

— O kadar kolay değil. Hayber Geçiti ile Landikotal Pakistan Hükümeti tarafından yabancılar yasak edildi. Bazı olaylara kızan Afganlar ellerine silahlarını alarak Hayber'den geçecek olan tüm yabancıları öldürmeye karar verdi. Bunun için birtakım tedbirler almamız gerekecek... Bir şey daha var.

— Ne? diye sordu Malko.

— Yanınızda güvenilir adamlar olacak. Pakistanlı

gibi giyineceksiniz. Eğer isterseniz yarın sabah saat yedide sizi gelip otelinizden alsınlar.

— Mükemmel, dedi Malko. Peki Bruce Kearland'ı nasıl bulacağım?

— Haberciyi gördünüz. Sizi aşağıda bekleyecek. Adamlarım onu tanır. Sokakta çok dikkatli olun. Hiç kimseyle konuşmayın, hele İngilizce asla. Soranlara Türkmen olduğunuzu söyleyecekler.

Malko kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Seyid Gül'ün sesi onu durdurdu.

— Şunu alın.

Arkasına döndü. Afganlı ona siyah otomatik bir silah uzatıyordu. Malko tabancayı alarak hayretle inceledi. Bu silah P 38 ile Colt'un karışımından elde edilmiş bir melezdi ve oldukça da ağırdı.

— Darra'da imal edilmiş bir tabanca, diye açıkladı Gül. Çok iyi olmadığı kesin ama hiç yoktan iyidir.

Darra küçük bir Afgan kasabasıydı. Uzun yıllardan beri burada, gerek süs için gerekse kullanmak amacıyla İngiliz silahlarının taklitleri imal edilirdi. Yoksul bir toplum olan Afganlar bundan elde edilen gelirle yetinirlerdi.

Malko kendi tabancasının hasretini çekerek silahı şöyle bir tarttı. Havaalanlarındaki metal kapılar yüzünden kendi tabancasını artık pek yanında taşıyamıyordu. Silahı gömleğinin altından geçirerek kemerine sıkıştırdı. Soğuk çeliğin tenine değişiyse ürperdi. Seyid Gül ile dev adam onu gülümseyerek izliyordu.

— Landikotal'da türbansız ve silahsız bir erkek, erkek sayılmaz, dedi.

Seyid Gül hararetle Malko'nun elini sıktı. Dışarıya kadar onu geçirdi ve Malko'nun sağ elini elleri arasına alarak:

— İyi şanslar! dedi.

Malko taksisine döndüğünde kendisini saunaya girmiş gibi hissetti. Düşünceliydi. Seyid Gül ona pek iç açıcı şeyler söylememişti. Kendinden fazla emin, yumuşak ama adaletsizdi.

Bir kez daha kendisini cinayete yolluyorlardı. Fakat bu sefer hiç seçeneği yoktu. İlgili kişilere haber vermesi gerekiyordu. Yani Fred Hail ve Yasemin'e. Malko Yasemin'den çok hoşlandığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

*

**

Peşaver'de öğleden sonra hamam gibi sıcak bir taksinin içinde yolculuk yapmak kendi kendine işkence etmektir. Malko Fred Hall'ın peşinden Amerikan Kültür Merkezi ile konsolosluk arasında mekik dokumuş ve nihayet Amerikalıyı Intercontinental'in bahçesindeki bir toplantıda yakalayabilmişti.

CIA'nın bölge şefi ajanının dönüş haberini alınca şaşkınlıktan donakaldı.

— Tanrım, diye mırıldandı, bir kurtulabilse! Sizinle beraber gelmeyi çok isterdim, ama görevim icabı izin almam gerek...

— Ben onu almaya gidiyorum, dedi Malko.

— Beni görmekten mutlu olacağını biliyorum... Onun için Lady Reading Hastanesi'nde bir oda hazırlatacağım. En iyisi bu. Siz onu dosdoğru konsolosluga getirirsiniz.

Herkes gibi vedalaştılar. Fred Hail kendisini davet etmiş olmasına rağmen Malko, Yasemin'e gitmeyi tercih etti. Bruce Kearland'a karşı kayıtsız görüldüğü halde belki de geriye dönüşü genç kadını ilgilendirirdi. Malko bu kez arabayı Dean's'in avlusunda durdurttu. Birkaç yabancı تنها yemek salonunun karşısındaki bölümde alçak sesle tartışıyordu. Yemek salonunda ise son derece hüzünlü bir hava vardı. Malko geçerken konuşmalar

kesilince birden kendisine söylenen bir şeyi hatırladı: Dean's KGB ile Khad'ın ajanlarıyla doluydu.

Resepsiyondaki yaşlı Pakistanlı Malko'nun yüzüne bile bakmamıştı. 32 numaralı odanın kapısını çaldı. Bu kez Yasemin hemen cevap verdi.

— Kim o?

Sanki Malko'yu bekliyormuş gibi İngilizce konuşmuştu.

— George'un arkadaşı.

Kapı açıldı. Yasemin'in üzerinde yine aynı sâri olmasına rağmen alnından şıpır şıpır ter akıyordu. Oda çok sıcaktı. Kadın Malko'ya bakarak:

— Çok geç oldu, dedi.

— Biliyorum, fakat size verecek önemli bir müjdem var.

— Nedir?

— Benimle yemeğe gelerseniz söylerim.

Yasemin acı bir tebessümle boynunu büktü.

— Bakın, ben size dedim ki...

— Eğer her şey yolunda giderse Bruce yarın burada olacak, dedi Malko.

Kadın donakaldı.

— Dalga mı geçiyorsunuz? Nasıl?

— Eğer gelerseniz daha çok şey öğrenirsiniz.

Birkaç saniye bakiştılar. Malko genç kadının meraktan çatlamak üzere olduğunu fakat kendisini göstermekten de son derece çekindiğini hissediyordu. Sonunda genç adam koltuğun üzerinde duran yeşil çarşafı alarak genç kadına uzattı.

— Bunu giyin, dedi, sizi hiç kimse göremez.

Yasemin elbiseyi aldı, ama kıpırdamadı.

— Üstünüzü değiştirip benimle geleceksiniz, diye ısrar etti Malko.

Kadının kıpırdamadığını görünce Malko sârinin ucunu tutarak indirdi ve Yasemin'in göğüsü açıldı!

Genç kadın geriledi, fakat gözlerindeki bulanıklık geçmedi. Üstelik ısrarla Malko'ya baktı. Yeşil çarşafı da elinden bırakmıyordu. Yeniden sessizlik çöktü. Sonra Yasemin alçak sesle:

— Tamam. Fakat sizinle beraber çıkamayacağım. Beni takside bekleyin, dedi.

— Gerçekten geliyor musunuz?

— Elbette.

Kapıda yeniden uzun uzun bakıştılar.

*

**

Şoför karanlıktan çıkıp gelen ve Malko'nun yanına oturan yeşil çarşaflı bu hayaleti görünce hiç şaşırmadı. Yasemin parfüm de sürmüştü.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Bir Çin lokantasına, dedi Yasemin, Hongkong yemekleri fena değil. Pazara gitmemeyi tercih ederim...

Genç kadın şoföre bir şeyler söyledi. Üzerindeki garip giysi gibi sesi de tuhaflaşmıştı. Malko'da kadına karşı cinsi arzular uyanmaya başladı. Bacağına yumuşak bir bacağın değdiğini hissediyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Malko onu öpmek için eğilince kadın geri kaçtı. Sonra elini hafifçe Malko'nun elinin üzerine koydu:

— Şimdi söyleyin, dedi.

— Bruce Kearland yarın sabah Landikotal'a gelecek. Onu almaya gideceğim.

Seyid Gül'e yaptığı ziyaretin özetini anlattı. Yasemin hiç kesmeden onu dinledi. Sıra Amerikalının sağlığına gelince Malko sustu, taksi durunca :

— Benimle birlikte Landikotal'a gelir misiniz? diye sordu.

Kadın başını önüne eğdi.

— Hayır. Bu çok tehlikeli. Onu burada beklemeyi tercih ederim. Her şeyi hazırlamalıyım.

Lokantanın görünüşü hiç de iç açıcı değildi. Birden Malko'nun canı taksiden inmek istemedi, çünkü bu samimi havayı bozmak içinden gelmiyordu.

Şoför dikiz aynasından onları merakla izliyordu. Çünkü Peşaver'de Pakistanlı kadınlarla çıkan yabancı-lara peksik rastlanmazdı. www.cizgiliforum.com

Sonunda arabadan indiler. Sıcaklık birkaç derecelik bir düşüş göstermişti. Malko Yasemin'e yol verdi, kalçası Malko'ya değince genç adam bu peçeli yabancı kadına karşı içinde dayanılmaz bir arzu hissetti.

*

**

İnsan kendini dalgalı bir deniz kenarında zannediyordu. Çünkü Malko ile Yasemin'in oturduğu masanın yanında iki büyük vantilatör çalışıyordu. Bu yüzden genç kadının yeşil peçesi yüzüne yapışmıştı. Hiç alkol almamış olmasına rağmen Yasemin biraz sarhoş olmuştu. Hayret, listede Perrier de vardı! Menüde Perrier'den "kaynatılmış damıtık su" diye bahsediliyordu.

Eğer bu doğruysa Peşaver üç yıldız kazanmıştı. Böylece Malko mikroplara ve diğer küçük yaratıklara karşı bağışıklık kazanabilecekti.

Yasemin peçesini aralayarak güçlükle yemek yemek zorunda kaldığı için sinirlenmişti. Bruce Kearland'dan bir daha söz etmemişlerdi.

— Neyiniz var? diye sordu Malko.

— Korkuyorum, diye fısıldadı genç kadın.

Avusturyalı şaşkın şaşkın ona baktı.

— Korkuyor musunuz? Neden?

— Khad'ın ajanlarından. Peşaver'in her tarafını sarmışlar, benim gibi Amerikalıların ya da direniş mücahitlerinin hesabına çalışanları vuruyorlar. Afganlı olduğumu biliyorlar. Babrak Karmal idaresine katılmam için bana teklifte bulundular. Kabul etmeyince de

beni tehdit ettiler. Dışarı çıkmaktan kaçınmanın bir sebebi de bu. Beni otelimde ya da İslamabad'da öldüremezler, ama pazarda bir bıçak bu işi çabucak hallediverir. Katiller hiç bulunamıyor. Hele öldürülen bir kadın olursa.

İşte açıklaması.

— Benim yanımda olduğunuz müddetçe korkmayın, dedi Malko.

— Korkmuyorum, fakat siz her zaman benimle birlikte olmayacaksınız ki. Neyse. İnşallah!..

— Benimle Landikotal'a gelin.

Yeşilli hayalet boynunu büktü.

— Olanaksız. Ben bir kadını. Mücahitler arasında yabancılar hariç hiç kadın yok. Artık Peşaver'de yaşayamam. İslamabad'a dönmek istiyorum. Orada hiç olmazsa kadınlar daha normal bir hayat yaşıyor. Peşesiz ve çarşafsız çıkabiliyorlar. Burası dünyanın bir ucu.

— Bruce'a aşık mısınız? diye sordu birdenbire Malko.

Bir sessizlik oldu. Yalnızca diğer müşterilerin esneme sesleri duyuluyordu. Malko kadının ağzına bakıyordu, çünkü yüzünün yalnızca bu bölümü görünüyordu. Çok çekiciydi, sanki onu davet ediyordu. Bu güzel dudaklardan kayıtsız bir ses tonuyla tek bir sözcük döküldü:

— Hayır.

— Peki niçin onunla yaşıyorsunuz?

Malko peçenin altından kadının gözlerini görmeye çalıştı, göremeyince tekrar ağzına döndü. Dudak hareketleri ve ses tonu değişmişti.

— Ona rastladığımda seçme hakkım yoktu. Her şeyimi kaybetmiştim. Bana yardımcı oldu. Onunla iki yıl Beyrut'ta kaldık. Sonra o İslamabad'a gönderildi. Bana birlikte gitmemizi teklif etti. Yapacağım başka bir şey

yoktu. Durumun böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti. İşinde kendisine yardım etmemi istedi. Onun için buraya geldik. O haftalarca buradan uzaklara gider, ben de otelde kapalı kalırım, dışarı çıkmam. Çok kötü bir şey. Boğuluyorum.

Ses tonu yalvarmaya dönüşmüştü.

Sonra birden sustu ve Malko'nun hiçbir sorusuna cevap vermedi. Sessiz sedasız yemeklerini yiyip bitirdiler.

— Seyid Gül'ün adamlarıyla mı gidiyorsunuz? diye sordu Yasemin sonunda.

— Sanırım, dedi Malko.

— Çok dikkatli olun. Landikotal'daki Afganlar hükümeti sevmez. Karşı tarafa bilgi kaçıırırlar, bu nedenle pek çok mücahit öldürüldü.

Lokanta boşalmıştı. Peşaver'de akşamları erken yatıyorlardı... Dışarı çıkınca gecenin kuru sıcağıyla karşı karşıya geldiler. Hiç rüzgâr esmiyordu. Şoför hiçbir şey söylemeden onları Dean's'e getirdi. Yasemin Malko'ya döndü.

— İyi geceler, Bruce'u alıp çabuk gelin.

— Sizi geçireyim, dedi Malko.

Kadın itiraz etmedi. Bir erkek bir şey söyleyince donup kalıyordu. Hole kadar birlikte yürüdüler. Resepsiyon memuru uyuyordu. Koridor sarımtırak bir ışıkla aydınlanıyordu. Yasemin odasına girdi, Malko geri döndü, fakat genç kadına iyi akşamlar dilemek için arkasına baktı. Bir an gözgöze geldiler. Birbirlerine çok yakındılar.

— Gidin! dedi genç kadın.

Adamın kıpırdamadığını görünce, Yasemin pencereye doğru iki adım attı. Sanki oradan kaçmak istiyordu. Malko onu yakalayarak elini kadının kalçasına koydu. Aynı anda Yasemin duraladı. Malko incecik kumaşın altından kadının teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

— Ne istiyorsunuz? diye mırıldandı Afganlı kadın.

Böyle birkaç saniye bakıştıktan sonra, Malko eğilerek Yasemin'i dudaklarından öptü.

Kadın bu öpücüğe hemen cevap verdi. Malko onu kendine doğru çekti ve yatağın üzerine yuvarlandılar. Hiç konuşmadılar. Yasemin karşı koymuyordu, kendini ona teslim etti. Ama Malko kendisini okşarken vücudu titriyordu. Tam güzel güzel sevişirlerken Yasemin birdenbire Malko'yu itti.

— Gidin? diye mırıldandı. Gidin, istemiyorum.

Malko kendi kendine kadının neyi istemediğini sordu. Zaten sesinde de hiçbir arzu ifadesi yoktu. Bir süre onu seyretti: Kadının utangaçlığı yüzüne aksetmişti. Yeşil çarşafı açılmıştı, Yasemin Malko'nun kendisine bakmadığını iddia edemezdi. Bacakları toplu olmasına rağmen çok biçimliydi. Teni ise bembeyazdı.

— Benim bir sokak kadını olduğumu düşünüyorsunuz, dedi birdenbire. Fakat uzun süreden beri hiç sevişmemiştim. Dayanamadım.

Malko Yasemin'i kollarının arasına alarak çarşafını çıkartmak istedi.

— Çıkartın şunu?

— Hayır, dedi Afganlı.

Malko yeniden kadını okşamaya başladı. Kadının kalçaları yuvarlak ve etliydi. Yasemin Malko'ya itiraz etmiyordu. Yalnız hafif hafif titriyordu. Gösterdiği tek tepki çarşafa parmaklarını geçirmek olmuştu, ama Malko bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu kestiremedi. Kadının soğukluğuna sinirlenen genç adam daha da kabalaşmıştı. Malko kadının yüzünü örten peçeyi açtı, ama karşısındakinden bir itiraz gelmedi. Siyah gözler sanki daha da irileşmişti. Sonra Yasemin çarşafını kendiliğinden çıkarttı. Güzel göğüsleri de ortaya çıktı. Bakışlarını dönen vantilatöre dikerek bir süre öylece yatağın üzerinde kaldı.

Malko onu okşamaya devam edince gözlerini yumdu. Uzun süre seviştikten sonra, Yasemin ona baktı ve:

— Bana böyle saldıran ilk erkek sizsiniz. Karşı koyamayacağımı nereden biliyordunuz? diye sordu.

Malko güldü.

— Bilmiyordum, ama sizi istiyordum. Böyle zamanlarda insan pek düşünemiyor.

Malko kendini çok iyi hissediyordu. Fakat birden aklına Bruce Kearland ile Lendikotal yolculuğu geldi. Sanki Malko'nun düşüncelerini yüzünden okumuş gibi, Yasemin gözlerini vantilatörden ayırmadan usulca:

— Eğer isterseniz o döndükten sonra da sizinle görüşebiliriz. Yaralı olduğuna göre bir süre hastanede yatması gerekecek... dedi.

Tabii bu çok güzel bir durum değildi, ama Bruce Kearland'ı hiç tanımadığını ve Yasemin'e de tecavüz etmediğini düşünmeye çalıştı. Afganlı artık olgun bir kadındı çocuk yaşta değildi... Başını Malko'ya çevirerek:

— Benimle tekar sevişmenizi isterdim, dedi. öyle yumuşak ve öyle güçlüsünüz ki. Bruce'un böyle şeylere hiç zamanı yoktu, zaten ilgilenmezdi.

— Oysa siz mükemmelsiniz, dedi Malko samimi olarak.

Kadın gülümsedi.

— Oh, benimle çıkmaktan çok hoşlanır, ama sonra ya yorgundur ya da işi vardır. Veyahut da yolculuğa çıkar, önceleri böyle değildi. Sanırım bunlar hep hayatın cilveleri.

— Başka sevgilileriniz oldu mu?

— Hayır.

— Nasıl olur?

Yasemin yeniden tavana baktı.

— Bir kız arkadaşım var, dedi kayıtsız bir sesle.

Onunla sevişmekten çok hoşlanıyorum. O da çok tatlı ve yumuşak.

Bu itiraftan etkilenen Malko titrediğini hissetti. Siyah gözler yeniden Malko'ya çevrildi.

— Sizi onunla tanıştıracam, dedi Yasemin. Peşaver'de oturuyor. Şimdi gidin artık.

Malko ayağa kalktı, üstünü başını düzeltti. Yasemin ona bakıyordu. Sonra ayağa kalkıp sârisine sarıldı, böyle daha da güzeldi. Malko'ya kapıyı açtı.

Malko kadından gittikçe daha çok hoşlanıyordu. Fakat öpmek için ona yaklaşınca Yasemin geri kaçtı.

— Gitmeniz gerek, dedi. Yarın Bruce ile birlikte geri döndüğünüzde görüşeceğiz.

Malko kendisini Dean's'in bahçesinde buldu. Taksisi karanlıkta park etmiş bekliyordu. Saat sabahın biri olmuştu! Şoförü uyandırdı. Bu geç saatte yollarda hiç araba olmadığı için beş dakikada İntercontinental'e ulaştılar. Malko bir türlü inanamıyordu. Nasıl oluyordu da Yasemin gibi vahşi bir kadın bu kadar kolay boyun eğebiliyordu?

Bu fikirleri kafasından çıkartarak Landikotal'da nelerle karşılaşacağını düşünmeye başladı. Bruce Kearland'ın bildiği sır neydi?

V. BÖLÜM

Elko Krizantem elindeki boğma telini gererek sağlamlığını ölçdü. Kendini on yaş gençleşmiş hissediyordu. Nihayet ortalık biraz şenlenecekti! Liezen Şatosu'nda çürüyecekti neredeyse. Onun gibi bir adama bir köşede yaşlanmayı beklemek yakışmazdı. Pencereye yaklaştı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Çok güzel bir gün olacaktı. Boğma telini cebine koyduktan sonra patronundan gizli olarak valizinin içine sakladığı emektar Astra'sını da belindeki kemerine sıkıştırdı. Kabul edilebilecek bir özürü vardı: insan birçok işler becerdiği bir silahından nasıl ayrılabilirdi? Yaşlı Krizantem'in son derece hassas bir kalbi vardı.

Ara kapıyı hafifçe vurdu ve Malko hemen açtı. O da hazırды. Yanına içinde morfin ve antibiyotikler bulunan bir ilk yardım çantası almıştı. Koridorda bir "erkek oda hizmetçisi" yüzünü asansöre dönmüş namaz kılıyordu.

Asansör geldi. Fakat boş değildi! Doğulu bir kadın gözünde kocaman gözlükler, üzerinde bir bornoz, ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılarla asansörün içinde duruyordu. Malko şaşkın şaşkın kadına baktı. İlk kez peçesiz bir kadın görüyordu! Giriş katında, kadın asansörden çıkarak koltuğunun altındaki kitaplarla birlikte havuza doğru yöneldi.

Minik burunlu Cengiz Han bıyıklı ufak tefek bir adam onlara doğru yaklaşarak bir şeyler geveledi.

— Bay Malko?

— Evet.

— Ben arabayla geldim. Bay Seyid gönderdi. Adım Wasse.

Otelin kapıcısı kınalı kızıl sakalı üzerindeki garip kostümüyle onları saygıyla selamladı. Wasse Noel ağacı gibi süslü bir Colt Mitsubishi'nin kapısını açtı. Arka camın etrafı renkli ampullerle çevriliydi, her fren yapıшта rengârenk yanıyordu. Direksiyon simidine kürk geçirilmişti. Ayrıca yeşil renkli arabaya nikelaşdan bantlar takılarak neşeli bir hava verilmeye çalışılmıştı. Wasse sağa Hayber yoluna saptı. Burası Peşaver'deki gibi gölgelik bir caddeydi. Kırmızı yelekli askerler hükümet binasının önündeki bir çift eski topun arasında nöbet tutuyordu. İngilizlerin hâlâ orada olduklarına insanın ananası geliyordu. Sonra Jamrud Road'a saptılar. Burası batıya doğru uzanan tozlu bir caddeydi. Her iki tarafta dükkânlar vardı. Mitsubishi yolun tam ortasında bir manevra yaparak geri döndü ve durdu. Wasse onları iki küçük tamirci dükkânının arasından geçirerek arkalarındaki binaya götürdü. Etrafı kapalı bir avluya girdiler. Wasse ayakkabılarını çıkartınca Malko ile Elko da onu taklit etti ve küçük bir odaya girdiler. Yerde eski halılar ve duvar kenarında da yastıklar vardı. Bir vitrinin içinde savaş hatırası birkaç parça eşya: bombalar, boş kovanlar ve Molotof kokteylleri duruyordu.

İki adam yere uzanmış uyuyordu. Hemen ayağa fırlayıp, Afganistan usûlü Malko ile Krizantem'in ellerini ellerinin arasına alarak sıktılar. Küçük bir çocuk çay getirdi. Yalnızca gülümseyerek bir süre sessizce beklediler.

Dişleri dökülmüş, sakallı, iriyarı bir adam geldi. Elinde kocaman bir paket vardı. İçinden çıkan elbiseleri iki yabancıнын önüne koydu.

Hemen ardından gözlerinin içi gülen, kıvrık burunlu, sakallı ve türbanlı bir başkası geldi.

— Ben Resûl'üm, diye kendini tanıttı. Tercümanım. Bay Seyid sizinle birlikte gelmemi istiyor. Bu elbiseleri sizii. giymeniz gerek...

Bunlar iki takım Pakistan kıyafetiydi. Dize kadar uzanan bir gömlekle, pijamaya benzeyen bol bir pantolon. Kemer yerine bir kordonla belden bağlanıyordu. Elbiselerin rengi soluk kahverengiydi... Malko ile Krizantem "tercüman" ile yaşlı adamın gözleri önünde üstlerini değiştirdi. Yaşlı adam yabancıların silahlarını görünce bunların birer beyefendi olduğuna kanaat getirdi...

İkisi de giyinince yaşlı adam önce Malko'nun sonra da Elko'nun başına türban sardı.

Türban çok sıcak tutuyordu. Fakat Malko'nun sarı saçlarını örtmek için bu zorunluydu. Malko tabancasını "pijama" sının kordonuna sıkıştırdıktan sonra Resul:

— Gelin... dedi.

İngilizcesi son derece kıttı. Yaşlı adam hararetle ellerini sıktı. Sakallı Afganlılar biri öne biri arkaya olmak üzere Colt'a yerleşmişlerdi bile. Kalaşnikofları da bacaklarının arasındaydı.

— Onu nasıl getireceksiniz? diye sordu Malko.

— Landikotal, araba var, diye açıkladı Resul iki paralık İngilizcesiyle.

Altı kişi balık istifi gibi tıkış tıkış Jamrud Road'dan batıya doğru hareket etti.

İstikamet Hayber Geçiti ve Landikotal idi.

Binalar seyrekleşmeye, yolun üzerinde keçiler, koyunlar ve inekler artmaya başlamıştı. Şehirden çıkarken ufku batıya doğru yaran sıradağlar gözükmüş, Afganistan kaleleri de belirmişti. Landikotal elli kilometre kadar uzaktaydı. Oraya kadar çakıl taşlarıyla kaplı çorak bir arazide ilerleyeceklerdi. Sağda üniversi-

tenin önünden geçtiler, bir kanalı aştılar ve birinci kontrol noktasına ulaştılar.

Sıcaktan bunalan askerler yoldan geçen yirmi arabadan birini durdurup arama yapıyorlardı. Kalaşnikoflu iki mücahitin vahşi yüz ifadeleri askerlerin arabayı aramasını önlemiş oldu. Ve hiçbir sorun çıkmadan geçtiler. Sonra Nasır'ın büyük mülteci kampına geldiler. Burada toprak ve saman sıvalı kulübeler ve çadırlar vardı. Develer, keçiler, tavuklar ortalıkta serbestçe dolaşıyordu. Çarşafli kadınlar başlarında birer kovayla kuyunun başında kuyruk olmuştu. Arabanın camları açık olmasına rağmen Malko sıcaktan bayılacaktı. Ciğerleri sıcak ve kuru havayla doluydu. Bir kontrol noktası daha! Aslında Pakistan plakalı arabaları durdurmuyorlardı. Resul Malko'ya gülümsedi.

— Biz geçit!

Yol tenhaydı. Etrafta ara sıra savaşta can veren mücahitlerin mezarlarına rastlanıyordu. Az ilerde iki kulenin arasına kubbe biçiminde yerleştirilmiş olan taş, yolu kapatıyordu. Resul arkasına döndü:

— Jamrud Kalesi!

Adım adım küçük kasabayı geçtiler. Burası Peşaver'den çok daha değişikti. Bütün erkeklerin üzerinde tüfek, tabanca ve kartuş kemeri vardı. Gecekondu bölgesine gelmişlerdi. Burası Pakistan hükümetine bağlı değildi. Yol taşlı bir yokuşla yukarı çıkıyordu. Manzara çok ilginçti, yolcular her virajda kapı ve pencerelerden dışarı sarkıyordu. Küçük kuleler, ateş etmek için küçük pencereler, kaleler, sarımtırak balkonlar. Kısacası her şeyden burada savaş yapıldığı anlaşılıyordu. Yüksekliğe rağmen sıcaklık hâlâ aynıydı. Arabanın içinde hiç kimse konuşmuyordu. Malko düşünceli düşünceli etraflarını saran dağlara bakıyordu. Afganistan birkaç kilometre ilerdeydi. Yoldaki arabalar

gittikçe azalıyor, virajlar ise artıyordu. Yol bazen tırmanıyor, bazen de bir vadi boyunca aşağı iniyordu. Arasına Peşaver'i sınıra bağlayan tren yolunun rayları görünüyordu. Haftada bir kez yalnız cuma günleri bir tren işliyordu.

Malko Bruce Kearland'ı düşündü. Yarası çok ağır olmasaydı bari.

*

**

Hayber Dağları'nın yola bakan büyük kalesi sınır yolu üzerindeki sonuncu kaleydi. Hükümetin amblemi ile bayrağı sağ taraftaki kayaların üzerine çizilmişti. Bu çorak arazide etkileyici bir manzara oluşturuyordu. Malko terden sıırıslıklam olmuştu. "Pijama"sının içine kaçmış olan tabancasını yukarı çekti. Sessizlik sıkmaya başlamıştı. Bu muazzam dekorun arasında omuzlarında silahlarıyla dolaşan, Afganlılar minicik görünüyordu. Colt tren yolunun üzerinden geçti. Resul, dağlarla aynı renkte olan birkaç küçük evi göstermek için arkasına döndü.

— Landikotal!

Otobüsler yolcuları dükkânların karşısında indiriyordu. Bir otobüsün manevrası yüzünden durdular. Landikotal diğer Afgan kasabalarına benziyordu. Orada da türbanlı ve silahlı insanlar vardı. Hiç kadın yoktu. Tercüman arkasına dönerek:

— Arabadan inmek yok! dedi.

Gidip soğuk bir Pepsi-Cola aldı ve kalabalığın içine daldı. Peşaver'den gelen süslü kamyonlar klakson çala çala Landikotal'dan geçiyordu. Resul görüldü. Üzüntülü bir ifadeyle şoföre bir şeyler söyledi ve hareket ettiler. Kasabanın ortasında üniformalı bir asker duruyordu. Kırmızı işaretli bu adam kalabalığın ortasında hareket ederek trafiği düzeltmeğe çalışıyordu.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Malko.

— Randevumuz olan adamı bekliyoruz, diye açıkladı Resul. Dikkatli olmak gerek. Halid Han'ın topraklarında, üstelik kendisinden izin de almadık.

— O da kim?

— Bir Afgan kabilesinin reisidir.

— Ne yapabilir?

— Bizi öldürebilir, dedi Resul ve düşünceli düşünceli burnunu kaşıdı.

Bu ülkede geleneklerle alay edilemezdi. Malko gayri ihtiyari elini tabancasının kazbasına koydu. Elko ürkmüştü. Eğer bir terslik olacak olursa pek şansları yoktu.

Kasabanın içine daha çok girdiler. İki kamyonun arasında durdular. Resul yeniden ortadan kayboldu. Neyseki, onlardan hiç şüphelenen yoktu. Birkaç Afganlı gölgede hem çay içiyor, hem de eski bir tüfeği inceliyordu. Çay yüklü bir kamyon yollarından geçerek Torkham'a yöneldi. İki ülke arasında ticaret serbestti.

Malko birden irkildi. Meydanda yürüyen Resûl'ü görmüştü. Fakat yalnız değildi! Eli silahlı iki adamın arasında Mitsubishi'ye doğru geliyordu. Zavallı tercüman hiç de memnun görünmüyordu. Dışarı çıkma yasağına rağmen Malko arabadan indi.

— Bunlar Halid Han'ın adamları, diye Resul ingilizce geveledi. Beni polis zannediyorlar, kendileri çok kızgın...

Adamların gözleri fıldır fıldır dönüyordu. İki de türbanından başka Afganlıya benzer yanı olmayan Malko'yu süzmeye başladı... Resul müdahale etti ve uzun uzun açıklamaya koyuldu. Hiçbir şey söylemeden, Kalaşnikoflu Afganlılar eğilerek arabaya baktı. Bu kontroldü. Kalaşnikofların varlığı havayı yumuşatmaya yaradı. Adamlardan biri Malko'nun yanındaki fedaiye kibarca bir soru sordu ve Çin'de imal edilen silahını

uzatarak markasını gösterdi. Karşısındakini sorguya çekiyor gibiydi. **Resul** Malko'ya:

— Daha iyi. Yalnızca mücahitlerin Kalaşnikofu vardır, diye fısıldadı.

Tanışma partisi soğuk Pepsilerle kutlandı. Fakat Resul Malko'yu uyardı:

— Onlar istiyor biz gitmek. Yoksa, onlar sıkılır.

— Olanaksız, dedi Malko, biz buraya ağır yaralı birisini almaya geldik.

Resul sakalını kaşıyarak sinirli sinirli sallanıyor, yerinde duramıyordu...

— Evet, evet, dedi fakat randevulu adam yok... Bu çok tehlikeli...

tki yabancı Pepsilerini içiyordu. Bir otobüs arkasında kocaman bir toz bulutu bırakarak geçti.

— Eğer kalırsak, Halid Han'ın başka adamları gelecek, diye ısrar etti Resul.

— O zaman? dedi Malko kızarak.

— Bizi öldürecekler, diye tekrarladı Resul tatlı ve etkileyici sesiyle. Burada, orduda güç yok. Afganlar çok kuvvetli. Biz hapis ve onlar istemek fidyeye.

CIA Malko'yu geri almak için kaç para verirdi? Resul korkudan ölmek üzereydi. Malko Seyid Gül'ün adamlarının dövüşeceklerinden emindi, fakat kavga neye yarardı? O zaman Avusturyalı dünyanın en eski numarasına yattı. Cebinden yüz rupilik bir kâğıt para çıkartıp Afganlılardan birinin eline sıkıştırıverdi. Esmer yüzde hemen bir tebessüm belirdi. Malko bir dost edinmişti, iki adam aralarında konuştuğundan sonra selam verip oradan uzaklaştı. Malko Resul'e döndü.

— Eğer bir saat içinde adamımızı bulamazsak geri döneriz. Biz beklerken siz onu arayın. Buradan bir yere ayrılmayacağım.

Bir sorun daha vardı. Colt zaten doluydu. Yaralı adamı arabaya nasıl alacaklardı! İkinci araba neredeydi?

Resul yeniden kalabalığın içine girmişti. Bekleyiş başladı. Malko bir süre dükkânların önünde gezindi, zaman geçtikçe merakı artıyordu. Kurtarma ekibi birkaç saat gecikebilirdi. Hatta bir gün bile. Bu durumda ne yapardı? İki Afganlı kaldırımın üstünde bir katırın yanında yere çömelmiş oturuyordu. Biri tütün çıkartıp çiğnemeye koyuldu. Siyah çarşafli bir kadın hayalet gibi bir duvarın dibinden sıyrılarak geçti. Yakınlarda bir yerde silahlar patladı. Bir çatışma mıydı? Yoksa birisi silahını mı deniyordu? Kimse müdahale etmedi, askerler bile. Şehirden uzakta kurulmuş olan bu kasabanın çorak manzarasıyla ağır havası insanı sıkıyordu. Bir silah dükkânının vitrinindeki silahlar Britanya silahlarının taklitlerinden başka bir şey değildi. Hedeften çok, ateş eden için tehlike yaratırdı bunlar. Malko'nun türbanının altından şakır şakır terler akıyordu, genç Avusturyalı başındakini fırlatıp atmak için kendini güç tutuyordu. Nihayet Resul göründü.

— Buldum! diye bağırdı.

Şöföre bir şeyler söyledi ve anayola paralel dar bir sokağa girdiler. Sivri taşların üzerinde tangır tungur ilerlediler ve sonunda boş bir arazinin karşısında durdular. Burası bir harabeydi. Yıkık dökük birkaç evden başka bir şey yoktu. Malko gölge bir köşede yere çömelmiş oturan bir adam gördü: Seyid Gül'e haber getiren adamdı bu.

— Önünde eşek olan evi görüyor musunuz? Arkadaşınız içerde, dedi. Resul.

Malko arabadan dışarı çıktı. Güneş kafasına bir yumruk gibi inmişti. Resûl'a kendisiyle birlikte gelmesini söylemek için arkasına döndü.

O anda bir patlama duyuldu. Colt'un ön camı tuzla buz olmuş, arka camı ise uçmuştu.

*

**

Arabanın içindekiler ise kendilerini dışarı atarak duvar kalıntılarının arkasına gizlendiler. Afganlılardan biri hemen ateşe karşılık verdi. Yüz metre kadar ilerdeki yıkık dökük bir eve Kalaşnikofu ile yağmur gibi kurşun yağdırdı. Arabanın ön ve arka camındaki izlerden o evden ateş edildiği anlaşıyordu.

Malko öne doğru atıldı. Krizantem de peşinden. Bu arada bir taş yığınına ardına saklanmış olan Resûl'a seslendi:

— Onlara bizi korumalarını söyleyin!

Sakallı rehber iki mücahite emir verdikten sonra sağanak gibi kurşun yağmaya başladı. Hiç ara vermiyorlardı. Malko birden bir silüetin var gücüyle Landikotal'ın merkezine giden yolda koştuğunu gördü.

Malko tabancasının kendi elinde patlamasından korkmasına rağmen yine de ateş etti. Kalaşnikofların kulakları sağır edici patlamalarının ardından çatırtıyı andıran iki patlama oldu ve birisi kaçmaya başladı. Krizantem Astra'sının içindeki kurşunların yarısını bir hamlede boşaltıverdi. Adam kayboldu. Malko ateş edilen yere ulaştığında toprağın üzerine bırakılmış bir tüfek buldu. Elde yapılmış bir Lee-Enfield kopyasıydı. Yepyenydi ve mekanizma açıktı. Neden tek el ateş edildiğini şimdi anlamıştı: Atılan kurşunun boş kovana hâlâ silahın içinde duruyordu, çünkü iğne kırılmıştı.

Alnındaki terleri sildi ve arabaya döndü. Silah sesleriyle ilgilenen olmamıştı. Kırık ön cama doğru eğilmiş olan Resul şoförle hararetle bir tartışmaya girmişti.

— Bizi öldürebilirdi! dedi.

Mermi arabadaki altı kişinin arasından ve Malko ile Resûl'un başlarının yanından teğet geçmişti. Kalaşnikoflu Afganlılar çevredeki duvarları inceliyorlardı.

— Ben diyor çok tehlike var, dedi Resul ağlamaklı bir sesle. Mutlaka Halid Han'ın adamları.

Malko tüfeği Colt'un bagajına attı. Bu garip dünyada kendini çok huzursuz hissediyordu. Bruce Kearland ile beraber Peşaver'e dönmek için acele ediyordu. Amerikalının içinde bulunduğu sanılan evin önündeki eşek hiç kıpırdamamıştı, silah seslerine alışkın olduğu belliydi. Elbiselerindeki tozları temizleyerek meydana çıktı.

— Haydi gidelim, dedi Malko. Adamlardan biri arabayı beklesin.

Önlem olarak silahını elinde tutuyordu. Ayaklarının altında yuvarlanan çakıl taşları hariç her şey yine eski sessizliğine kavuşmuştu. Evin arkasında çorak dağlar yükseliyordu. Resul korkudan ölmek üzereydi. Malko çok daha sakindi. Bu tuzağı kuranlar hemen geri dönemezlerdi. Eve girmeden önce, Avusturyalı dönüp arkasına baktı. Şoför ön camın kırıklarını temizlerken mücahit de ekonomi olsun diye yerdeki kovanları topluyordu.

Malko gözleriyle etrafı taradı. Şu tepedeki küçük kale kimbilir ne saldırılar görmüştü.

Kalın duvarlı ve kurşun delikli küçük bir evdi. Tıpkı diğer Afgan evleri gibi. Malko ile grubu kahverengi bir çadırın önünden geçtiler, içi bir halının üzerine kurulmuş adamlarla doluydu. Hiçbirinin gözlerinde korku yoktu. Bu Kearland'ın takımı olmalıydı. Çuvalın içine saklanmış bir RP 67 roketatarın namlusunu gördü. Yanındaki eşek de Bruce'un olmalıydı.

Ufak tefek bir Afganlı perdeyi açtı ve kapkaranlık bir odaya girdiler. Tavanı basık olan bu odanın içi çok sıcaktı. Havada mısır ve tütün kokusu vardı. Kapıdan uzak bir köşede yastıkların üzerinde bir adam yatıyordu.

Malko yaklaşınca zayıf, elmacık kemikleri çıkmış, yanakları içine çökmüş, bembeyaz bir yüz gördü. Adamın nefes alışları çok düzensiz, alnı ter içinde, rengi

yeşilimsi beyaz, burun delikleri ise kısılmıştı. Genç mesajcı Amerikalının üzerini örten battaniyeyi açınca adamın kan içindeki karnı ortaya çıktı. Gerçi pansuman yapılmıştı, ama yetersizdi. Mesajcı uzun uzun bir şeyler anlatmaya koyuldu, Resul da yarım yamalak tercüme etmeye çalışıyordu.

— On iki gün önce hekilopterden atılan bir roket mermisiyle vurulmuş, diye açıkladı Resul. Üç gün bir mağarada kalmış, sonra katır sırtında taşınmış. Orada tedavi edecek bir şey yokmuş, sadece sülfamitler varmış. Çok acı çekiyormuş. Ruslar kaçırmasın diye otobüse de bindirmemişler.

Malko yaralının yanına diz çöktü. Yarasından çok pis bir koku yayılıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Soluk yüzünü okşadı ve:

— Bruce, beni duyuyor musunuz? diye sordu.

Amerikalı gözlerini açtı ve Malko'ya baktı. Sonra yine gözlerini kapattı. Malko elini adamın alnına koydu ve nabzını saydı. En az yüz yirmiydi. Enfeksiyon bütün vücuda yayılmıştı. Ölmek üzereydi... Yeniden eğildi.

— Bruce, hepsi geçecek, dedi ingilizce olarak.

Kendi dilinin konuşulduğunu duyan Amerikalı bir gayret sarfederek mırıldandı:

— Neredeyim?

— Landikotal'da, dedi Malko. Landikotal'da... bir saat sonra Peşaver'de bir hastanede olacaksınız.

— Lan...di...ko...tal, diye heceledi yaralı. Siz kimsiniz?

— Beni Fred Hail gönderdi.

— Fred... Siz ona dersiniz ki... (Durdu, yüzü acıdan buruşmuştu.) Gerekli...

Sözü yarım kalmıştı. Malko Resûl'a döndü.

— Bana arabayı getirin, yoksa ölecek. Elko, siz de onunla birlikte gidin!

Resul ile Türk odadan çıktılar. Adamlar tam

çıkışlardı ki, kırmızı çarşafı bir siluet belirdi. Elinde bir çay bardağı olan bir kadındı bu. Otoriter bir hareketle Malko'yu kenara iterek yaralının yanına yaklaştı. Afganlılar sessizce bakıyordu. Bu durumlara alışık oldukları belliydi. Hiç de duygulanmamışlardı. Kadın Bruce Kearland'a birazcık çay içirmeye çalışıyordu. Fakat çay adamın çenesinden aşağıya dökülüyordu. Kadın Amerikalıya doğru eğilerek yüzünü sildi, sonra arkasına dönüp bir şey söyledi.

İki Afganlı ayağa kalkarak kendilerini izlemesi için Malko'ya işaret ettiler. Herhalde kadın pansumanı değiştirecekti. Malko çantasını açarak ona antibiyotik-leri, morfini ve şırıngaları gösterdi. Kadın başını eğdi. Malko içi rahatlamış olarak Afganlıların peşinden avluya çıktı. Bruce Kearland Peşaver'e kadar dayanabilseydi ve bir an önce tuzığa düşmeden salimen buradan uzaklaşırsalardı iyi olacaktı. Eğer Halid Han'ın adamları gitmelerine izin vermeyecek olursa çatışma çıkacaktı. Peşaver'e telefon etmesi olanaksızdı... Bunları düşünürken Resul ile Krizantem geldiler, ikisi de üzgündü.

— Hemen gitmek gerek! Halid Han bize karşı adam toplamak. Çok kızgın.

Bir araba bulmak imkânsızdı!

— Gelin Elko, onu Colt ile taşıyacağız, dedi Malko.

Odaya girdiler. Peçeli hemşire ortalarda yoktu. Malko yaralıya yaklaştı, ama birden durdu! Bruce Kearland'ın bütün pansumanları çıkarılmış ve bir kama sapına kadar yaranın üzerinden Amerikalının bağırsaklarına saplanmıştı, imdat isteyememişti, çünkü bağırmasına engel olmak için ağzına pis bir bez tıkanmıştı...

VI. BÖLÜM

Malko olan biteni kavramaya çalışırken bir yandan da sahte hemşirenin nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Cevabı hemen buldu. Odanın duvarında halıyla kapatılmış bir delik vardı. Halıyı açtı, delik dar bir koridora çıkıyordu, oradan da mutfığa geçiliyordu. Mutfağın sokak kapısı hâlâ açıktı.

Elko Krizantem dışarı çıktı. Hiç kimse yoktu! Katil kasabaya gitmiş olmalıydı. Ne kadar soğukkanlı bir insandı!.. Malko bu kadar yakınındayken birkaç dakika içinde el çabukluğuyla işini halledivermişti. Resul ağzı bir karış açık cesedi seyrediyordu.

— Gelin, dedi Malko.

Herhangi bir pusudan korkmaksızın küçük dar sokağı koşarak geçtiler ve kırmızı üniformalı askerin trafik polisliği yaptığı meydana indiler. Malko durdu. Kalabalık hep aynı durumdaydı. Kırmızı çarşafli kadından hiçbir iz yoktu. Duvarın kenarından siyah çarşafli iki kadın yürüyordu. Katil birkaç saniye içinde elbise değiştirmiş olabilirdi pekâlâ.

Resul nefes nefese yetişti.

— Ne yapıyorsunuz?

— O kadını bulmak istiyorum, dedi Malko. O ev kime ait?

— Mücahit arkadaşlardan birine, dedi **Resul**. Gitmek gerek. Bizi öldürmek istiyorlar.

Malko arşının içinde birkaç adım daha ilerledi, demirci dükkânlarının önüne geldi. Tozdan ve sinirden Malko'nun boğazı kurumuştu. Resul haklıydı. Bruce Kearland da öldükten sonra kendini tehlikeye atmak saçma olurdu. Fakat şu kırmızılı kadın nereden çıkmıştı?

Tam geri dönmek üzereydi ki, ilerdeki kubbelerin altında birisi dikkatini çekti.

Koşarak meydanı geçti, bu arada bir seyyar satıcıyı devirdi, çuval yüklü bir eşiği de teğet geçti ve nihayet şüphelendiği silueti yakaladı. Bu katilinkiyle aynı renk çarşaf giymiş olan başka bir kadındı. Başının üzerinde paket taşıyordu ve arkasından da omuzunda tüfeğı olan türbanlı bir Afganlı onu izliyordu.

Malko kadının önünde durup yüzüne dikkatle baktı. Kadın da durunca adam yanına geldi. Karısına sarkıntılık edildiğini zannederek homurdandı. Hemen tüfeğini omuzundan indirerek eline aldı ve Malko'ya doğrulttu. Bu arada Afganca bağırırmaya başlamıştı.

Resul korkuyla Malko'nun üzerine atladı ve onu geriye çekerek yalvaran bir sesle Afganca bir şeyler söyledi. Resûl'un elinden kurtulmayı başaran Malko bu işi aydınlatmak amacıyla kadına doğru kararlı bir adım attı. Kadın yerinden bile kıpırdayamamıştı. Afganlı çok sinirlenerek bağırdı ve tüfeğinin namlusuna bir kartuş sürdü. Malko adamın bakışlarındaki öfkeyi farketti. Malko'nun karnına kurşunu sıkacaktı! Parmağı tetiğın üzerinde hazır bekliyordu. Kadının kocası arkasından yaklaşmakta olan silueti görmemişti. Elko Krizantem, patronunun imdadına yetişmek için ok gibi fırlamış, çeyrek saniye içinde Elko'nun boğma teli Afganlının boynuna dolanmıştı. Boğma telinin iki ucu çekilince adamın boyun kemikleriyle nefes borusu ezildi, ağzını sonuna kadar açarak acı bir çığlık attı ve silahını elinden bırakarak iki elini boğazına götürdü. Silah yere düştü.

Elko da adamı usulca yere oturtup sırtını yem çuvallarına dayadı ve boğma telini Afganlının boynundan çözerek ayağa kalktı. Sokaktaki seyirciler şaşkınlıktan donakalmış hiçbir tepki gösterememişlerdi. Zaten Landikotal'da kimse kimsenin işine karışmazdı.

Malko kırmızılı kadından bir metre uzaktaydı. İlerledi, elini uzatarak kırmızı peçeyi kaldırdı! Kadın ürkmüş gibiydi. Yüz hatları kaba, gözleri öküz gözü gibi iri ve patlıktı. Yanaklarında da dövmeleler vardı. Zavallı kadın korkunç bir çığlık attı ve başının üzerinde taşıdığı paketi yere düşürdü! Kocasını kendini toparlamaya çalışıyordu. Kan beynine çıkmaya başlamıştı. Resul'un rengi atmıştı. Malko'yu kolundan tutup çekti.

— Çabuk, çabuk, gidelim, hepsi bizi öldürecekler.

Çevrelerinde toplanan kalabalıktan bir homurtu yükseliyordu. Malko'nun bu kaba hareketini ancak kan temizlerdi. Malko, Elko ve Resul koşarak oradan uzaklaştılar. Landikotal'ın üst kısmına çıkan küçük bir yola saptılar. Bruce Kearland'ın cesedinin bulunduğu eve gitmek için Resul'un rehberliğinde izlerini kaybettirmek amacıyla sürekli sağa sola saparak yol aldılar. Malko'nun gömleği vücuduna yapışmıştı, ama siniri yorgunluğunu bastırıyordu.

Resul yalvaran o yumuşak sesiyle Malko'nun etrafında sürekli dönerek:

— Gitmek gerek, gitmek gerek! diye tekrarlayıp duruyordu.

Az önce aşağıda saldırıya uğrayan adam bütün Landikotal'ı etrafına toplayabilir ve karısına sarkıntılık eden bt yabancılar karşı ufak çapta bir savaş ilan edebilirdi. Ama, eğer buradan gidecek olurlarsa Malko'nun araştırması yarım kalacaktı. Malko Resul'u kolundan tuttu.

— Adamlarınıza, cesedi bagaja koymalarını söyleyin. O kadının nereden geldiğini kesinlikle öğrenmek

istiyorum: Bahçedekilere sorun.

Malko kısa boylu Afganlıyı izledi. Adam, göğsünde kartuş kemeri taşıyan iriyarı mücahiti çağırdı. Konuşmaları bir süre devam etti, sonra Resul söylenenleri tercüme etti.

— Hiç kimse bir şey bilmiyor. Bu ev, islam Birliği Mücahitleri tarafından durak yeri olarak kullanılmış. Sabahleyin adamın teki Landikotal'a inmiş. Kadın da biz buradayken gelmiş. Nereden geldiğini bilmiyorlar. Kadınlarla konuşmazlar. Burada oturduğunu sanmışlar.

— Evi aramak lazım!

Üç kişi bütün odaları araştırdılar. Çabucak bitirdiler. Hiçbir iz yoktu. Dışarı çıktıklarında iki mücahit Bruce'un cesedini bir ketene sarıp taşımışlardı bile. Colt evin önünde hazır bekliyordu. Amerikalı amacına ulaşmadan ölmüştü. Bildiği sır neydi? Arabaya kucak kucağa doluştular. Şoför de Landikotal şehir merkezine girmemek için çevreden dolaşarak yolu uzatmak zorunda kalmıştı.

Demiryolundan geçmeden çıkışa ulaştılar, iki nöbetçi ellerinde Kalaşnikofları her an ateş etmeye hazır vaziyetteydiler. Halid Han ya da dayak yiyen koca, şehrin çıkışına bir tuzak hazırlayabilirdi. Çünkü burası Peşaver'e giden tek yoldu. Birkaç dakika süren bir gerilimden sonra Colt Hayber Kalesi'nin önünden geçerken hızlandı. Şoför bir yandan kırık ön camdan yolu görmeye çalışıyor, bir yandan da arabayı sürmeye uğraşıyordu.

Arka koltukta Krizantem ile Afganlılardan birinin arasında sıkışıp kalmış olan Malko, Bruce Kearland'ın ağzını ebediyen kapatan o esrarengiz cesur kadının kim olabileceğini düşünüyordu. Amerikalının Landikotal'da olduğunu kim biliyordu? Yasemin bir tedbirsizlik mi yapmıştı? Yoksa Seyid Gül mü?

Hayber Geçiti'nin uçurumları onları yutmaya hazır gibiydi. Arabanın içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Yolda kendilerinkinden başka araba yoktu.

Karşılarında kocaman bir uçurum vardı. Sıcaklık farkından meydana gelen sise rağmen uçurumun dibindeki İndus Ovası görülebiliyordu. Malko kuruyan dudaklarını ıslattı. Bruce Kearland'ın ölümünün sırrı Peşaver'deydi.

*

**

Fred Hail kalın gözlüklerinin ardından tüfeğin dipçliğini inceledikten sonra:

— Şurada bir marka var. Arap karakteriyle çizilmiş bir tür yıldız. Bu tüfek Darra'dan geliyor. Orada fiyatı iki bin rupi, yaklaşık iki yüz dolar eder. Rus silahlarını almaya gücü yetmeyen Afganlılar bunları satın alırlar. Bu tüfekler genellikle yüz atıştan sonra patlar. Şansınız varmış. Eğer size bir Kalaşnikofla saldırsalardı şimdi burada olamazdınız, dedi...

Malko da aynı fikirdeydi. Bir saatten beri Bruce Kearland'ın cesedi Amerikan bayrağına sarılı bir tabutun içinde yatıyordu. Tabut giriş katında özel olarak soğutulmuş bir odada tutuluyordu. Fred Hail henüz daha Pakistanlı yetkililere haber vermemişti. Tüfeği masasının üzerine bıraktı. İncelemeleri hiçbir sonuç vermemişti. CIA'nın bölge şefi esneyerek Malko'ya baktı.

— Hâlâ tehlike geçmedi, dedi. Bruce Kearland'ın katli kendisinde, düzenlediğimiz konferansla ilgili önemli bilgiler olduğunun bir kanıtıdır. Bu yüzden ölen üçüncü kişi. Bu KGB'nin emri üzerine Khad tarafından yürütülen bir operasyon.

— Olabilir, dedi Malko, fakat bunun kaynağı Peşaver'de. Bizden başka kim biliyordu?

Fred Hail alaylı alaylı güldü.

— Büyük ihtimalle bütün şehir, Seyid Gül'ün adamları bu işin içinde olduktan sonra... Burada gizli sırlar sadece bir kişiye söylenir. Adamları içinde casuslar olduğunu Seyid de biliyor. Olanlara üzülmüş olmalı.

Amerikalı gözlüklerini çıkartırken içini çekti.

— Pisliğin tam içine düştük.

— Bir çözüm yolu var, dedi Malko. Belki Kearland'ın katillerini bularak niçin böyle davrandıklarını öğrenebiliriz.

— Nasıl? Seyid bile elindeki adamlarla bu işi başaramadıktan sonra.

Malko tüfeği alarak Amerikalının burnuna tuttu.

— Bununla. Çok küçük bir şans, fakat başka seçeneğimiz yok. Ben Darra'ya gideceğim.

Fred Hail kayıtsızca başını salladı.

— Bunlardan her ay düzinelerce imal ediyorlar. Hepsi de birbirine benziyor. Bu belki de pek çok el değiştirmiştir. Hepsini Darra'da satmıyorlar. Bunlardan Peşaver'de Landikotal'da ve diğer Afgan kasabalarının hepsinde var. Bu iş samanlıkta iğne aramaya benziyor.

— Yine de deneyeceğim, dedi Malko. Yasemin Münir'e haber vermek gerek.

Amerikalının yüzü asıldı.

— Biliyorum. Bu görevi üstlenir miydiniz? Pek hoş değil, ama...

— Onu iyi tanır mısınız? diye sordu birdenbire Malko.

Bölge şefi hayır anlamında başını salladı.

— Tam değil, Bruce'un ona çok bağlı olduğunu biliyorum. Bir de güzel bir kadın olduğunu. Niçin?

— Sizden birisiyle ilişki kurduğu için onu "sorguya" çekmiş olabileceklerini tahmin ediyorum.

— Olabilir.

Amerikalı şok olmuştu. Malko ısrar etmedi. Kırmızılı kadının boyunu hatırlamaya çalışıyordu. Ona

Yasemin'den daha ufak tefek gibi gelmişti. Hem sevgilisi niçin Bruce'u öldürtsün?

İki adam aşağı indiler. Bayrağa sarılı tabutun önünde birkaç saniye saygı duruşunda bulundular. Ceset birkaç saat sonra askeri bir uçakla Amerika'ya gidecekti. Ve Arizona isimli yerel bir gazete maktul hakkında acıklı bir makale yayınlayacaktı. Ayrırlırlarken Fred Hail Malko'ya:

— Darra'ya gitmek için Seyid ile anlaşın. Ve dikkatli olun, dedi.

Malko arabaya giderken yine sıcaktan kavruldu. Seyid Gül'den önce, Yasemin'e giderek Bruce'un öldüğünü haber vermeye karar verdi.

*

**

Dean's Hotel de her yer gibi sımsıcaktı. Malko dosdoğru 32 numaralı odaya yöneldi. Kapıyı çaldı. Odayı düzeltmekle meşgul olan sakallı, iriyarı bir adam açtı... Yasemin yoktu! Malko'nun kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Sakallı adamı kenara iterek odaya daldı. Alelacele etrafa ve gardıroba bir göz attı.

Avrupai elbiselerle çarşafklar vardı. Ama kırmızıdan eser yoktu. Oda hizmetçisi arkasında homurdanıp duruyordu. Malko bir valizi açtı. Bomboştı. Sevinerek odadan çıktı, çünkü Yasemin'in ihanetine bir de cinayet eklenecekti. Yemek salonunun karşısında neredeyse Malko Yasemin'e çarpacaktı. Yüzünde koyu renkli bir peçe vardı. Birden durdu ve iri siyah gözlerini ısrarla Malko'ya dikti:

— Döndünüz mü? Bruce nerede?

— Konsoloslukta, dedi Malko, gelin size anlatacaklarım var.

Kadını odasına götürdü ve oda hizmetçisinin şaşkın bakışları arasında içeri girdiler. Yasemin çarşafını çıkarttı. Üzerinde iç çamaşırlarını olduğu gibi gösteren

şeffaf bir elbise vardı. Kadının cazibesi Malko'yu çekiyordu. Yasemin de bunun farkındaydı. Malko'dan az uzakta duvara yaslanarak:

— Bruce nerede? diye tekrarladı.

Malko altın renkli gözlerini onun siyah gözlerine dikerek:

— Bruce öldü, dedi.

Boş yere karşısındakinden bir tepki bekledi. Nefes alışları hızlanmış, ama bakışları değişmemişti.

— Öldü, diye tekrarladı Yasemin. Nasıl?

— Öldürüldü, dedi Malko, hem de yanıbaşımda. Landikotal'da.

— Öldürüldü, dedi alçak sesle Yasemin sanki ayıp bir şeymiş gibi. Fakat onun yaralı olduğunu sanıyorum.

Malko olayları en ince noktasına kadar anlattı. Sanki bacakları artık tutmuyormuş gibi Yasemin yatağın üzerine oturdu ve:

— Khad'ın adamlarıdır, diye mırıldandı.

— Orada olduğunu nasıl öğrendiler?

Siyah gözler Malko'ya anlamsız anlamsız bakmaya başladı.

— Peşaver'de her şeyden herkesin haberi olur. Seyid Gül'ün çevresi çok geniştir.

— Onlardan tanıdığınız var mı?

— Hayır.

— Seyid'in daha dün haberi oldu, benim gözümün önünde, diye belirtti. Malko. Eğer adamları arasında hainler varsa bir plan düzenlemek için çok zamana ihtiyaçları olmamıştır.

Yasemin Münir bozuntuya vermedi.

— Landikotal ile Peşaver arası bir saat çeker. Onlar çok kalabalık ve Afganların hepsini tanıyorlar...

Her şeye cevap buluveriyordu. Malko, Yasemin'in içinden geçenleri tahmin etmeye çalışıyordu. Fakat

boşunaydı. öylesine kayıtsızdı ki. Bruce Kearland'ın ölümü onu ilgilendirmemişti. Malko buna şaşırmişti; çünkü kadın ona aralarındaki ilişkiden daha önce söz etmişti.

— Onu öldüreni bulmak istiyorum, dedi Malko,

— Bu çok zor! Bugüne kadar politik sözleşmeler yüzünden Peşaver'de hiç kimse yakalanamadı. Pakistanlılar sorun çıkmasını istemiyor. Burası çok kapalı bir dünya. Üstelik siz onların dilini de konuşmuyorsunuz. Bruce bunu anladığını sanıyordu. Bu yüzden öldü.

— Bana yardım eder misiniz?

— Nasıl?

— Siz bu ülkede yaşıyorsunuz, Afganlısınız ve üstelik Bruce Kearland'ın dostlarını tanıyorsunuz.

Hafif bir tebessümle kalın dudaklar aralandı.

— Evet, fakat ben bir kadını. Yüzüme bile bakmazlar. Benimle konuşmazlar.

Yasemin'in erkeklerin işine karışmak istemediği belliydi.

— Şimdi artık gitseniz iyi olur, dedi usulca. Sizi buraya girerken gördüler. Hem benim konsolosluğa gitmem gerek. Bruce'u görmeye.

Ayağa kalktı, bakışlarıyla Malko'yu uzakta tutmaya çalışıyordu. Aralarında geçen o olaydan sonra bu tahrik etmekten başka bir şey değildi... Fakat bundan etkilenen Malko kadına yaklaşarak onu kendine doğru çekti. Yasemin daha adam kendisine değer değmez gevşedi ve kendini Malko'nun kollarına bıraktı. Gözlerinin ifadesi yavaş yavaş değişmeye başladı. Sanki bir perde kalkıyordu. Malko kadını okşamaya başlayınca daha da uysallaşıyordu. Tam o sırada kapı çalındı.

Yasemin hemen genç adamdan uzaklaşarak telaşla:

— Gidin, diye fısıldadı.

Malko kalakaldı. Oda hizmetçisi kapının ardında

bekliyordu. Çıkmadan önce Malko arkasına döndü.

— Yarın sabah Darra'ya gideceğim, sonra buraya sizi görmeye geleceğim.

Kendisini Dean's Hoteli'nin bulunduğu meydanda tozların ve klakson seslerinin ortasında buldu. Tozdan yine boğazı kurumuştı. Peşaver fokur fokur kaynayan kazana benziyordu. Müslüman olmayan yabancılara karşı son derece kapalıydı, ama KGB, Khad ve daha birkaç güçlü teşkilat bu ilçenin içinde bildiği gibi oynuyordu. İçinden bir his onu Bruce Kearland'ı öldürenin zavallı cahil savaşçılar değil de kurnaz ve cüretkâr katiller olduğunu söylüyordu.

Bu sırrı çözmeden Peşaver'den gitmemeye karar verdi.

— Şersadi Sokağı, dedi şoförüne.

CIA ajanının öldürülmesi hakkında Seyid Gül'ün ne düşündüğünü merak ediyordu.

VII. BÖLÜM

Seyid Gül, Malko'nun elini iki elinin arasına alarak uzun uzun sıktıktan sonra topallaya topallaya koltuğuna gitti. Asad yine köşesine çömelmişti. Boş gözlerle etrafına bakarken Kur'anı Kerim'den ayetler mırıldanıyordu. Odaya sürekli bazı adamlar girip çıkıyordu. Kimisi haberalma şefinin masasına kâğıtlar getirip bırakıyor, kimisi de kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bir mücahit Malko'ya bir bardak çok şekerli çay getirdi. Seyid Gül:

— Sizi hayatta görmek beni mutlu etti, sevgili dostum. Bay Bruce'a çok yazık oldu, dedi.

— Olaylar hakkında bilgi toplayabildiniz mi? diye sordu Mâlko.

Haberalma şefi yine gözlükleriyle oynamaya başladı.

— Elbette, dedi, elbette! Önce, size ateş eden adam Halid Han'ın emrinde değilmiş. Bundan kesinlikle eminiz. Bay Bruce'un yolunu kesmeye gelenlerden biriymiş.

— Kim?

Afganlı acizliğini belirten bir hareket yaptı.

— Henüz daha bilmiyorum. Khad'ın emriyle özel bir iş için Kabil'den üç kişilik bir komando ekibinin geldiğini öğrendim. Bu adamların izini Bay Hail hesabına çalışırken öldürülen Britanyalının cinayeti sırasında bulmuştuk, işte onlardan biri Landikotal'day-

miş. İki adamla Bay Bruce'u öldüren kadın Peşaver'den bir arabayla gitmiş.

— Plakasını almışlar mı?

Seyid kahkahayla güldü.

— Afganlıların okuma yazması yoktur.

— Peki o kadın kimmiş?

— Ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum. Khad çok nadiren kadınları kullanır.

Malko sakın sakın çayını yudumladı.

— Bruce Kearland'ın Landikotal'a geldiğini çok az kişi biliyordu. Bu eylemi yerine getirebilmek için çok kesin bilgi gerekirdi. Bunu nasıl öğrendiler?

Seyid Gül hafifçe gülümsedi.

— Sorunuzu anlıyorum, dedi. Bay Hail harekâtımızın Khad'ın casusları tarafından haber alındığına inanıyor. Casuslar olduğu kesin ama Bay Bruce'un dönüşünü öğrendiklerini sanmıyorum. Adamlarımdan pek azı biliyordu. Onlar için size ben kefil olabilirim... Casuslar sizin tarafınızdan olamaz mı Malko?

Afganlının bakışları öyle anlamlıydı ki, adamın kendisini izletip izletmediğini düşündü.

— Arkadaşı Yasemin Münir'e haber vermiştim, dedi Malko.

Seyid Gül Malko'nun cevabını kınar gibi başını salladı. Sonra:

— İnsanlara bahane bulmak her zaman zordur öyle değil mi? dedi.

— Ne demek istiyorsunuz?

Derin bir iç çekişle ve bir konuğun aniden içeri girip çıkmasıyla konuşma bir an için kesildi. Sonra Seyid Gül yavaş yavaş konuştu:

— Yasemin Münir'in çok samimi bir arkadaşı var. Nazire Fadıl'dan hiç söz edildiğini duymadınız mı?

— Hayır. Kim?

— Bay Hail onu iyi tanır, diye cevap verdi Seyid Gül.

Peşaver'e sığınmış olan Afganistanlı bir kadın. Kraliyet ailesinden geliyor. Bütün eğitimini Avrupa'da görmüş ve Babrak Karmal'ın Devlete indirdiği darbeden önce Eğitim Bakanlığı'nda çok önemli bir görevi vardı. Kaçıp buraya geldi ve Direniş Örgütlerinin merkezine yerleşti.

Malko şaşkın şaşkın dinliyordu. Seyid Gül'ün söylediklerinde şüphe uyandırıcı hiçbir şey yoktu.

— O halde? diye sordu.

Yeniden bir iç çekiş ve rahatsız edici bir gülüş.

— Kendi kendime hep Nazire Fadıl'ın Khad hesabına çalışıp çalışmadığını sorup durmuşumdur, dedi. Yeğenlerinden biri Khad'ın idarecilerinden Doktor Necib ile evlendi.

— Bu biraz yakıştırma oluyor, diye belirtti Malko.

— Elbette, fakat daha önce bu konuda çok ilginç olaylar oldu. Beceriksizliği yüzünden de olabilir, diye ekledi hemen. Sizi etkilemek istemem. Bir anlam çıkarmak çok güç...

— Tabii, dedi Malko kuru bir ifadeyle.

— Bay Bruce'un yanındakilerin ifadesini alırken, çok ilginç bir şey öğrendim. Lowgar'dan hareket edişlerinden beri konvoylarına Sovyet helikopterleri pek çok kez saldırıda bulunmuş. Sınıra ulaşmasına engel olmak istemişler. Rusların onun hakkında çok şey bildikleri sanılıyor.

Bunlar Fred Hall'ın bilgileriyle uyuşuyordu. Ama Bruce Kearland'ı yeniden hayata döndüremezdi.

— Bana arkadaşınız Resûl'u verebilir misiniz? diye sordu Malko. Darra'ya gitmem gerek. O tüfeğin kime satıldığını öğrenmeye çalışacağım.

— iyi fikir, dedi Seyid Gül. Bu işle kendim ilgilenmeyi düşünüyordum, fakat silahı siz buldunuz! diye gülerek ekledi.

— O halde sorunu birlikte çözeriz, dedi Malko.

— Mükemmel, mükemmel, dedi Afganlı.

Ayağa kalktı ve topallaya topallaya Malko'ya doğru geldi. Elini omuzuna koyarak ciddi bir ifadeyle:

— Eğer Sovyetlerin haberi varsa, dedi bu çok mühim bir olay demektir. O zaman çok dikkatli olmanız gerek. Size de saldırabilirler.

Malko buna emindi. Seyid Gül'ün kişiliğinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Fakat ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Belki de çok yumuşak ve adaletsiz olmasındandı. Yasemin hakkında söyledikleri de onu rahatsız etmişti. Birden Afganlı kadına aşık olup olmadığını sordu kendi kendine.

*

**

Darra yolu mülteci çadırlarının arasından geçiyordu. Tenha ve dümdüz bir doğada ilerlerlerken kurumuş nehirlerin de üzerinden geçiyorlardı. Her zamanki gibi yine havayla karışık toz yutuyorlardı. Resul biraz daha sakinleşmişti, ama sakalını kaşırmaktan vazgeçmemişti. Küçük burunlu şoför Wasse bu yeni yolculuktan memnun görünüyordu. Kaçak araba parçaları arasından Colt'a yeni bir ön ve arka cam alınıp takılmıştı!

Birdenbire şoför, Resûl'e bir şey söyledi.

— Önümüzde bir baraj var, diye tercüme etti hemen Afganlı.

Malko, Elko Krizantem'i İntercontinental'de bırakmıştı. Önüne baktığında Urduca ve İngilizce yazılı bir tabela gördü: Pakistanlılar dışında herkesin buradan geçmesi yasaktır.

Kontrol noktasında sıra sıra rengârenk kamyonlar sabırla beklemekteydi. Şoför kamyonların etrafından dolaşarak yavaşça üç askerin önünden geçti. Hiçbir şey olmadı, ama dördüncü bir asker ortaya çıktı ve kaputun önüne geçerek durması için şoföre işaret etti.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Kohat'a dedi şoför. Turistler var.

Asker içeri bir göz attı ve geçmelerine izin verdi. Darra kavşağı üç kilometre ilerdeydi ve nöbetçi de yoktu... Mor dağlar gittikçe yaklaşıyordu, trafik de azalmıştı... Yarım saat sonra Resul:

— işte Darra, dedi.

Dışarıdan bakıldığında burası da tıpkı ötekiler gibi bir kasabaydı. Birkaç deve, kağı arabaları, pazarın kalabalığı, hep aynıydı. Sonra birden bütün bunlar değişiyordu. Kasabadaki tüm dükkânlar birbirine benziyordu: Bunlar gerçek silah koleksiyoncularıydı! Tüfekler, makineliler, tabancalar ve her türlü silahlar. Satıcılar halıların üzerine oturmuş müşteri bekliyorlardı. Şoför durdu, yüzü telaşlıydı.

Malko dışarı çıkmıştı bile, Resul da peşinden fırladı. Bagajdan tüfeği çıkardılar. Nereden başlamak gerekiyordu? Birbirinin aynısı otuz dükkân vardı... Tereddüt ederlerken karşlarına dikilen kırmızı kolluklu bir korkulukla burun buruna geldiler... Gürültülü bir diyalogdan sonra Resul:

— Yabancıları askerlere ihbar etmekle görevliymiş, diye açıkladı. Bize rehberlik etmek için on rupi istiyor.

Çok namuslu bir tarifeydi... Malko ne aradığını ona söyledi: Bu tüfeği satan dükkânı bulmak istiyordu. Adam silahı eline alarak iyice inceledi. Bu işin onun yeteneklerini aştığı belli oluyordu. Hep beraber şişman bir Afganlının işlettiği bir dükkâna girdiler. Sıcak çaylar, konuşmalar, tartışmalar, baş sallamalardan sonra bir şeyler bildiği anlaşıldı. Onları üç dükkân yukarı gönderdi. Yine aynı nakaratlar oldu.

Dükkân sahibi çekinerek tüfeğe garip garip baktı. Ve nihayet tetiğin ve iğnenin kırılma nedeninin bir darbe sonucu olabileceğini iddia eden bir nutuk atınca müşteriler malının sağlamlığına inandıklarını belirtmek zorunda kaldılar. Malko sadece bu tüfeği satın alanı öğrenmek istiyordu. Satıcı inatla soruya cevap

vermiyordu. Onlara beyaz metal bardaklarla çay ikram etti. On rupilik kâğıtlar karşısında Afganlı gevsemeye başladı.

Nihayet, ağzından birkaç kelime döküldü.

— Onu kendisi satmış, dedi Resul.

Malko'nun kalbi daha hızlı atmaya başladı.

— Kime?

Bu soru ortaya bir sorun daha çıkarttı. Afganlı sebebini öğrenmek istiyordu... Gerçeği ona söylemek çok güçtü. Malko çareyi eski ve kesin bir yolda aradı: Yüz dolarlık bir banknot. Patron bu paraya karşılık bir servet değerindeki yirmi beş bin rupilik bir Sovyet Kalaşnikofunu önerdi... Sonra sonu gelmek bilmeyen sorulardan sıkılarak baklayı ağzından çıkardı.

— Bir kadına satmış! dedi Resul.

*

**

Malko'nun boğazı düğümlendi. Mikroplu çaydan bir yudum aldı. Fakir mücahitlere satılmayı bekleyen silah çuvallarına yaslanan satıcı göz ucuyla Malko'ya bakıyordu.

— O kadın kimdi?

Satıcı dişlerini göstere göstere sırıttı:

— Yüzünü görmemiş. Çarşafli ve peçeliymiş. Fakat Afganca konuşuyormuş. Yanındaki de aynı dili konuşuyormuş.

— Yalnız değil miymiş? diye Malko sordu.

— Hayır, yanında bir adam varmış. Bir de taksi şoförü. Peşaver'den geliyorlarmış.

Pek açık değildi. Kalaşnikofunu satmak için inat eden şişman Afganlı malının kalitesini methetmeye ısrarla devam ediyordu.

— Bu tüfikle üç tane tabanca, bir adet Bren marka makineli ve şunun gibi bir tane kalem tabanca satın aldılar...

Malko'ya siyah bir dolmakalem gösterdi. Bu aynı zamanda tabancaydı. Çarşafli kadın, bir komando için gerekli olan tüm silahları almıştı. Resul satıcının son sözleri üzerinde ısrar etti, ama adam daha fazla bir şey söylemeyince arabalarına döndüler. Hareket edecekleri sırada korkuluğa benzeyen adam yeniden ortaya çıktı, birkaç rupi daha koparmaya çalışıyordu. Bu da Malko'ya bir fikir verdi.

— Şu adama sorun bakalım, o kadının ziyaretini hatırlıyor mu?

Adam kadını çok iyi hatırlıyordu! Taksinin şoförüyle konuşmuştu bile. Şoför ona adamın Friend's Hotel'de kaldığını ve kadınla pazarda buluştuklarını söylemişti.

Malko'nun kendisine niçin elli rupi verdiğini bir türlü anlayamadı.

*

**

Ferdus Sineması'nın yıkık dökük cephesi film yıldızlarının afişlerinin altında kaybolmuştu. GT Road'ın üzerinde akan trafiğin gürültüsü insanı rahatsız ediyordu. Peşaver'in en büyük sineması Ferdus'un çevresini saran seyyar satıcılar müşteri çekmek için var güçleriyle bağıırıyordu. Caddeden geçen otobüsler, kamyonlar ve çekçek arabaları karşı taraftaki pazardan dışarı taşan insanları ezmek için büyük çaba sarfediyordu. Malko ile Krizantem GT Road'dan bir çıkmaz sokağa daldılar. Yarısı kırık, sallanan bir tabela da Friend's Hotel yazısını okudular.

Rehberin eşliğinde kubbenin altından geçtiler ve biraz serinlediklerini hissettiler. Merdivenin yakındaki masanın başında Pakistanlı iki genç şekerleme yapıyordu. Yabancıları görünce şaşırarak ayağa kalktılar. İçlerinden biri İngilizce biliyordu. Malko hemen ona yöneldi.

— Bu otelde kalan bir kadını arıyoruz, dedi blöf yaparak.

Pakistanlı gözlerini faltaşı gibi açtı. Sanki çok ayıp bir şey duymuş gibi".

— Bir kadın! Fakat otelde hiç kadın yok ki. Bir yabancı kadın mı demek istiyorsunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko. Afganlı.

Karşısındaki başını önüne eğdi.

— Afganlı yok. Üçüncü katta mülteciler var. Gidip görebilirsiniz.

Malko ile yanındakiler dar merdivenlere yöneldiler. Binanın içi oldukça serindi. Birçok odanın bulunduğu bir terasa çıktılar. Bütün odalar boştu ve kapıları da açıktı. Burası çok sıcaktı. GT Road'ın bütün gürültüsü olduğu gibi yukarı çıkıyordu. Uzaktan bayrakları ve eski topraklarıyla şehre tepeden bakan Balahisar Kalesi görünüyordu. Pazarın üzerinde yoğun bir .toz bulutu vardı. Terastaki tek canlı yaratık, Pakistan yerel giysileri içindeki sakallı genç bir adamdı. Yumuşak yüzlü bu adam bir mangalın üzerinde domates pişirmekle meşguldü. Malko adama yaklaşarak:

— Afgan mültecilerini arıyoruz, dedi. Bir kadınla birkaç erkek.

— Bir kadın! dedi genç adam şaşkın bir ifadeyle. Fakat burada hiç kadın yok. Mülteci çok var. Ben Kabil'den. Bu etraftaki bütün odalar dolu var: Fakat dışarı çıktılar, şimdi, iş aramak. Akşam gelirler.

Domateslerini pişirmeye devam etti. Malko ile yanındakiler aşağıya indiler. Malko Friend's Hotel'de bir şeyler bulabileceğine emin olarak geldiği için şimdi hayal kırıklığına uğramıştı.

— Akşama yine geliriz, dedi Elko Krizantem'e.

★

★★

Malko havuzun başına gittiğinde iki gün önce

asansörde karşılaştığı Çinli kızı gördü. Üzerinde tek parçalı bir mayo vardı. Gölgeleik bir köşede gazete okuyordu. Bu genç kıza baktığında kırmızı ojeli uzun tırnaklı bir Japon iş kadınına hatırladı. Japon bayanla Paris-Karaçi uçağına binerken Air France'ın bürosunda karşılaşmıştı. Her ikisi de Air France Kulüp'teydi. Kadının arkasındaki koltuğa oturmuştu.

Daha sonra Kulüp'ün köşesindeki barda birlikte içki içmişlerdi. Fakat kadını Peşaver'e gitmeye razı edememişti. Japon kadın Tokyo'ya gidiyordu. Fransız mutfağına hayran olmasına karşılık Japon Havayolları'ndan da nefret ediyordu. Karaçi'ye inmeden önce Malko'ya Tokyo'daki telefon numarasını vermişti... Ama Pakistan'ın ücra köşelerinde bu pek işe yaramayacaktı.

Malko, Çinli kıza bir süre bekledikten sonra yaklaştı.

— Bu gazeteleri nereden buldunuz? diye sordu.

Kız gazetesini bıraktı ve Malko'ya gülümsedi.

— İslamabad'dan.

— Bana ödünç verir misiniz?

— Elbette.

On beş dakika sonra her şeyi öğrenmişti bile. Kızın adı Meili idi. Şanghai'da öğretmendi ve Peşaver'de Afgancayla Urduca'yı öğrenmek için bulunuyordu. Bir ev tutuncaya kadar otelde kalacaktı.

Çinli kızın bakışları arasında Malko bir dikişte limonatasını yarıya indirdi. Güleç yüzü, sıkı ve biçimli vücuduyla bu kız gerçekten de çok çekiciydi.

— Çalışmadığınız zaman ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Oh, otelden dışarı çıkmıyorum. Burada tek başına bir kadın için hayat çok zor.

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Sizi yemeğe götürebilir miyim?

Genç kız Doğululara has bir ifadeyle güldü.

— Bilmiyorum. Size yük olmak istemem...
— Haydi canım! dedi Malko. Aptallık etmeyin. Saat sekizde sizi lobiden alırım.

Sonra da Friend's HotePe giderek Afganlı mültecileri sorguya çekecekti. Kırmızılı esrareniz kadına ulaşmanın tek yolu buydu.

*

**

Çekçek arabalarının içine dolan pis kokulu mavi egzoz dumanı Malko ile Meili'yi neredeyse boğacaktı! Kalabalıkta güçbela ilerleyerek pazara ulaştılar. Şoför dumandan yarı baygın bir vaziyette olan yolcularını Sâlateen'in karşısında bıraktı. Sinema Road'daki bu lokanta Peşaver'in mutfağını en iyi tanıtan yerdi. Açık havada kızaran piliçlerinden ve şişlerden çıkan kızarmış et kokusu bütün çevreye yayılıyordu. Malko ile Meili iyi müşterilere ayrılmış olan birinci kata çıkan merdivenlere yöneldiler. Küçük localar da vardı, ama onlar salonda oturmayı tercih ettiler.

Meili içeri girince büyük bir sessizlik oldu. Çinli kızın çıplak bacaklarını gören türbanlı ve sakallı yaşlı bir adam içmekte olduğu keçi sütünü boğazına kaçırdı, az daha ölüyordu. Bunu farkedene Meili bacaklarını masanın altına saklamaya çalıştı. Patron koşarak geldi ve yeni gelen bu iki yabancıyı diğer müşterilerinden uzağa oturttu.

— İki kebab, dedi Malko.

Patron hayır anlamına başını salladı.

— Bugün çarşamba. Et yok. Piliç kızartma var yalnız.

Piliçte Hayber Geçiti'nden yürüyerek gelmiş gibi bir hal vardı. Fakat hardallı sosla her şey yenebiliyordu. Bakışlardan rahatsız olan Meili kızarıyor, lokmalarını Seven-up ile yutmaya çalışıyordu. Karınlarını doyurduktan sonra hemen kalktılar. Malko bu birkaç saat

içinde oldukça dinlenmişti. Elko Krizantem ise otelde kalmıştı.

Pazarda taksi bulunmazdı. Bir çekçek arabasına binmeden önce bir süre düşündüler. Plastik kanepeye sıkışarak oturmak çok hoşlarına gitmişti, gülmeye başladılar. Araba pazarda tangır tungur ilerliyordu. Sebze pazarının dizi dizi ampulleri inci gerdanlıkları andırıyordu. Karşıda bir adam para bozuyordu. Müşterilerini bir bankın üzerine oturtmuş olan bir berber onları sırayla tıraş ediyordu. Kalabalığın ortasında milim milim ilerliyorlardı. Arabalar, atlar ve eşekler yükleri taşımak için ortalığa dökülmüştü...

Sırtındakinin ağırlığı altında ezilmiş bir hamal Malko ile Meili'nin bulunduğu çekçek arabasının yanından güçlükle ilerliyordu. Adamın ağzı açık, yüz hatları gerilmişti. Çıplak göğsünden su gibi ter akıyordu. Malko adama acıdı. Burası hâlâ ortaçağdaydı... O anda zavallı hamal yüzünü Malko'dan tarafa çevirdi. Malko Pakistanlının parlak siyah gözlerinde tuhaf bir ışık gördü. Hafif bir tebessümle adamın inci gibi bembeyaz dişleri meydana çıktı. Çok zayıftı, esmer teninin altından kemikleri belli oluyordu. Üzerindeki simli cepken zayıflığını örtemiyordu. Kendisinden daha ağır olan bir yükü nasıl taşıyabiliyordu? Meili de ona bakıyordu.

— Çok kötü, diye mırıldandı. Zavallı insanlar!

Meili bu sözleri söylerken adam hiç beklenmedik bir hareketle sırtındaki koca çuvalı çekçek arabasının tam önüne bırakıverdi. Sürücü son anda ani bir frenle durdu ve bu arada hamalı küfür yağmuruna tutmayı da ihmal etmedi. Bu araçların geri vitesi olmadığı için önlerindeki engelin etrafından dönmek zorunda kalıyorlardı.

Malko hamalın yüklerini asmak için kullandığı sağ elindeki çelik kancayı görünce sürücüye sakın olmasını ve sinirlenmemesini söylemek amacıyla tam ağzını

açmıştı ki, adamla göz göze geldi. Birden boğazının kuruduğunu hissetti ve gayri ihtiyari kendisini arkaya attı. Tam zamanında davranmıştı. Çünkü hamal çelik kancasını Malko'nun ensesine doğru savurmuştu.

VIII. BÖLÜM

Darbenin şiddetiyle çekçek arabasının körüğü boydan boya yırtıldı.

Hamal kancasıyla ikinci bir vuruşa hazırlanıyordu. Eğer Malko biraz gecikmiş olsaydı şimdi başı kopmuş olacaktı. Bir omuz hareketiyle Meili'yi arabadan dışarı attı, kendisi de kızın üzerine düştü. Kanca bu kez de kanepenin döşemesini yırttı. Sürücü tam arkasına dönmüştü ki, yüzü baştan aşağıya yarılıverdi. Katil dudaklarında pis bir tebessümle arabanın çevresini dolaştı. Ayağı sıkıştığı için ellerinin üzerine yaslanan Malko kancayı sırtına yemek için kendini hazırladı.

Kendisinden önce yere düşmüş olan Meili derhal ayağa kalktı ve arkasına dönerek bir seyyar satıcının hasır çantasını kaptı ve içindekileri katilin suratına fırlatıverdi! Ama hedefini ıskaladı. Bu sırada Malko eline bir tahta parçası geçirecek kadar zaman buldu. Bu sayede bir darbeyi daha atlatmayı başardı. Hamalda sanki hiç his yoktu, elindeki kancayı savurarak Malko'nun üzerine yürüyordu.

Malkö'ya vurmak için sürekli uğraşıyordu, Avusturyalı genç adam ise darbeleri elindeki tahtayla atlatıyordu. Fakat katilin vuruşları öyle şiddetliydi ki, kanca sopaya saplandı. Hamal bir dönüşle kancasını tahta parçasından kurtardı ve Malko'nun üzerine yürüdü.

Çevrelerine toplanan insanlardan çığlıklar yükseliyordu. Malko kendilerine doğru koşan üniformalı iki kişi gördü. Bunlar polis memurlarıydı. Bir darbeyi daha atlatmak için eğilince kanca bu kez de bir tahıl çuvalını patlattı. Aynı anda olay yerine gelen biri çevresindeki insanları yararak ilerledi. Bu başında beyaz bir takkesi olan, yuvarlak yüzlü, yassı burunlu, iriyarı bir adamdı. Elindeki garip silahı savurup duruyordu. Kolunu yeni bir saldırıya hazırlanan hamala doğru gerdi.

Kulakları sağır eden bir patlamayla sokak titredi. Ve silahın namlusundan alev fışkırdı.

Hamal gözleri dışarı fırlamış bir vaziyette çekçek arabasının üzerine doğru uçu. Göğsünde bir kırmızılık oldu. Elinde kancasıyla yere düştü. Ateş eden adam öyle ani bir hareketle geriye döndü ki, bir seyirciye çarparak beyaz takkesini düşürdü. İki memur da olay yerine nihayet gelebilmişlerdi. Trafik felç olmuştu. Satıcılar dükkânlarını bırakarak yerde yatan iki cesede bakmak için koşuyorlardı.

Bu beklenmedik saldırıdan dolayı Malko burnundan soluyordu.

Meili telaşla genç adama sarıldı.

— Nasılsınız? Yaralı değilsiniz ya? diye sordu.

— Hayır! diye cevap verdi Malko. Sizin sayenizde...

Halk şahit olduğu olayı anlatmak için polis memurlarının çevresini sardı. Çekçek arabasının etrafında belki yüz kişi toplanmıştı.

Malko kancalı adamı vuran katili bulmak amacıyla meraklıların meydana getirdiği çemberden birkaç adım dışarı çıktı. Kaybolmuştu! Adam kendisi gibi esmer olan insanların arasına karışarak uçup gitmişti. Sanki hiç yaşamamıştı. İngilizce bilen bir polis halktan kendini kurtararak Malko'ya yaklaştı. Memur yerdeki cesedin üzerini araştırırken Malko da ona uğramış olduğu saldırıyı anlatıyordu. Polis bulduğu küçük bir kâğıt

poşeti göstererek nefretle:

— Eroin! Bu adam delirmiş, dedi.

Malko, Pakistan'da son zamanlarda elli bin kişinin uyuşturucu kullandığını biliyordu. Peşaver'deki bütün şoförler eroine çalışıyordu... Malko içinde parlak beyaz bir toz bulunan poşete baktı. On gram kadar vardı! Peşaver'de bile bu küçük bir servetti. Düşünceli düşünceli cesedin beyaz yüzünü inceledi. Böyle fakir bir hamal nasıl oluyordu da bu kadar çok esrar satın alabiliyordu? Ve niçin ona saldırmıştı?

Birdenbire katilin soğuk ve kararlı yüzünü anımsadı ve aklı başına geldi. Katil, hamalın polis eline canlı olarak geçmesine ve Malko'yu öldürmesi için kimin emir verdiğini itiraf etmesine engel olmak istemişti. Bu planlı ve vahşice düzenlenmiş bir saldırıydı. Birden arkasından Meili'nin ürkek sesini duydu.

— Sizi niçin öldürmek istediler?

Güzel bir soruydu. Fakat Malko buna cevap veremiyordu. Polisler merakla ona bakıyorlar, ama sorguya çekmek için pek hevesli görünmüyorlardı. Nihayet sürücüyle ilgilendiler. Çocuklar büyük bir zevkle cesedi seyrediyordu. Hamalın kurşunlarla delik deşik olmuş göğüs derisinin altından yer yer kaburga kemikleri görünüyordu. Çevreden yükselen gürültü dayanılmaz hale gelmişti. Yolda biriken arabalar hırslarını klaksonlarıyla haykırıyordu. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor, bağırıyor, birbirine sesleniyordu!

Malko polis memurlarından birine kimliğini ve adresini verdi, adam da bir deftere not etti. Böylece Malko'nun karakola gitmesine gerek kalmadı. Meili'yi adam yerine koymadıkları için onunla hiç ilgilenmiyorlardı. Malko kısa bir ifade verdikten sonra hemen Çinli kıza döndü.

Pek çok kadına sinir krizleri geçirebilecek böyle vahşi bir saldırı karşısında Meili pek etkilenmişe

benzemiyordu. Malko onun hamalın suratına bir avuç tahıl atışını anımsadı. Bu öğretmenden çok komandoya yakışacak bir hareketti... Çin eğitiminde belki askeri dersler de veriliyordur, diye düşündü kendi kendine. O ülkede her şey mümkündü. Her neyse yine de onun canını kurtarmıştı ya. Seyid Gül'ün kendisine verdiği o ağır tabancayı yanına almadan dışarı çıkmamaya kendi kendineyeminetti.scannedbydarkmalt1

— Korkmadınız mı? diye sordu.

Meili mahcup mahcup gülümseyerek başını eğdi:

— Oh, evet! Fakat, küçük bir kızken erkek arkadaşlarım canımı sıktığı zaman onların gözlerine kum atardım. Onu hatırladım!

Böylece Malko hayatını bir çocukluk anısına borçlu oluyordu. Kendi kendine Meili'nin sorusunu tekrarladı. Onu niçin vurmak istemişlerdi?

Buna bir tek açıklama bulabiliyordu, o da Darra'ya ve Friend's Hotel'e yaptığı ziyaretti. Fakat Seyid Gül'ün kendisine verdiği "rehber" Resul'dan başka kim biliyordu ki? Çok karışıktı. Yasemin'in suçladığı casusları anımsadı. "Bu insanlar Direniş Örgütünün içinde cirir atıyorlar " demişti.

— Gidelim! dedi Meili.

Polis memurları onları tutmadı. Hamalın cesedi yolun kenarına çekilmişti. Bir satıcı ise yaralı sürücüsü dükkânında yere yatırmıştı. Polisler çekçek arabasını ittiler ve trafikde bu sayede açıldı. Boş bir araba geldi, Malko ile Meili ona bindi. Malko'nun kafasında bir tek düşünce vardı: Elko Krizantem ile birlikte Friend's Hotel'e dönmek. Intercontinental'e doğru yol alırlarken yumuşak ve ani bir hareketle Meili başını birdenbire Malko'nun omuzuna koydu.

— Aslında çok korktum, diye mırıldandı.

Geç gelen bu tepki yine de Malko'nun şüphelerini dağıttı, ama olsa olsa Meili seri refleksleri olan genç

Çinli bir kızdı. Vücudunun tatlı sıcaklığı az önceki saldırının korkunçluğuyla çok ters düşüyordu. Her tehlikeyi atlattıktan sonra Malko'nun içinden aşk yapmak gelirdi... Intercontinental'in kızıl sakallı kapıcısı çekçek arabasından inmelerine yardım etti. Pazarın sıcaklığının üzerine holün serinliği Malko'ya ilaç gibi gelmişti. Çinli kız koluna girdi.

— Biraz alkol iyi gelecek sanırım.

— Hemen değil, dedi Malko, acilen yapmam gereken bir iş var, kente dönüyorum...

— Dinlenmiyor musunuz?

— Daha sonra.

Malko genç kızın kendisine bir soru sormak istediğini anladı, ama Çinli kız sormadı.

— İyi, sizi burada bekleyeceğim.

Dördüncü katta ayrıldılar. Elko Krizantem yine gazete okumaya dalmıştı. Malko'nun içeri girdiğini hissederek ayağa fırladı. Emektar Astrası yatağın üzerindeydi.

— Elko, işimiz var.

*

**

Malko ile Elko Krizantem hiç kimseye bir şey sormadan Friend's Hotel'in kubbeli kapısından içeri girip üçüncü kata çıkmak için merdivenlere koştular. Kendilerini Harikalar Ülkesi'nde zannettiler.. Bütün odaların kapısı açıldı ve herbirinin içindeki transistör radyolardan çeşitli müzik sesleri yükseliyordu. Ama hepsinin temelinde tiz bir flütle zil sesleri hakimdi. Odalardaki müşteriler birer mangalın önünde yemek pişirmeye çalışıyorlardı. İki yabancıнын gelişıyla herkes işini gücünü bıraktı. Malko sakin bir köşeye doğru ilerledi. Dört somyalı boş bir oda gördü... Herkes bu garip konukları hayretle izliyordu. İçlerinden biri kibarca Malko'ya yaklaştı ve İngilizce olarak ne

Britanyalı genç hippî cinayetinin şahitlerinin söz ettiği çocuk, Friend's Hotel'de komandalardan biriyle birlikte yeniden sahneye çıkmıştı. Hamalı vuran adamın eşgalide diğerkomandonunkine uyuyordu. LandikotaP da Malko'ya karşı kullanılan tüfek de aynı insanları ortaya çıkartıyordu.

Şimdi olayları daha net görebiliyordu: Üç kişilik bir komando grubu ve bir çocukla bir kadın Peşaver'de bulunuyordu. Görevleri Bruce Kearland ile ilgiliydi. Peki o adam öldüğüne göre niçin daha ortalıkta dolaşmaya devam ediyorlardı? Yoksa Amerikalının katledilmesi planın sadece bir bölümü müydü? Malko, Yasemin'in kendisini aydınatabileceğini düşündü. Kendisine karşı girişilen saldırıyı ona da haber vermesi gerekiyordu. Çünkü Yasemin'in de hayatı tehlikede olabiliirdi.

— Dean's'e gidiyoruz, dedi Elko Krizantem'e.

*

**

Dean's'in resepsiyonunda hiç kimse yoktu ve 32 numaralı oda da cevap vermiyordu. Dışarı çıkıp binanın çevresini dolaştılar ve balkon kapısının bulunduğu yere geldiler. Hiçbir hayat izi yoktu. Oysa Yasemin'in içerde olması gerekiyordu. Elko panjurların kilidini kontrol ettikten sonra Malko'ya döndü.

— Açacağım.

Bıçağıyla kilidi kurcalamaya başladı, nihayet bir çatırtı duyuldu ve kilit açıldı. Malko'nun cesur yardımcısı kepenkleri açtı ve iki adam içeri girdiler. Panjuru arkalarından kapattıktan sonra ışığı yaktilar Malko bir bakışta her şeyi anladı. Oda bomboştı, yatak da düzeltilmişti. Hiçbir elbise kalmamıştı! Yasemin taşınmıştı! Malko garip bir kırıklık hissederek yatağın kenarına oturdu. Niçin böyle aniden ortadan kaybolmuştu? Malko ona Darra'ya gideceğini söylediği

günü anımsadı... Ancak onu bulunca her şey açığa çıkacaktı, içeri girdikleri kapıdan dışarı çıktılar. Malko resepsiyona gitti. Bu kez Pakistanlı genç bir memur oturuyordu.

— 32 numarada kalan hanımı arıyorum, dedi Malko. Geri dönmedi mi?

— Gitti! Hesabı kapattı!

Malko masanın üzerine on rupilik bir banknot bıraktı.

— Nereye gittiğini biliyor musunuz?

Pakistanlı parayı cebine atarken:

— Taksiyle gitti, dedi.

— Nereye gittiğini bilmek isterdim? diye ısrar etti' Malko ve yirmi rupilik yeni bir banknot uzattı.

Bu ülkede bilgi toplamak çok kolaydı!

Zokayı yutan Pakistanlı bütün bildiklerini bir güzel şakıdı.

— Pazarda yemeğe gitti.

— Hanım ne zaman gitti? diye sordu Malko yine aynı yöntemi kullanarak.

Genç resepsiyon memuru belirsiz bir hareket yaptı.

— Saat dörtte, beşte.

Acaba Islamabad'a evine mi dönmüştü? Hiçbir mesaj bırakmamış olması çok garipti.

Kadının bindiği taksiyi bulmak gerekiyordu. Malko yüz rupilik bir banknot çıkarttı ve ortadan ikiye bölerek yarısını memura verdi. Sonra da bir kâğıt parçasına Intercontinental'deki odasının telefon numarasını yazarak adama uzattı.

— Bana taksiyi gönderin, paranın diğer yarısını ona vereceğim, dedi.

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Şoför hemen harekete geçecekti. Çünkü bu para bir Pakistanlının bir aylık kazancına eşitti! Malko kendisinden çok daha tutumlu olan Elko Krizantem'in kızgın bakışlarına

aldırış etmedi.

— Daha çok şey bildiğine eminim... diye homurdandı inatla.

Malko Yasemin'in kendisine bir mesaj bırakmış olabileceğini düşünüyordu. Intercontinentel'e geldiğinde bu fikir kafasında artık iyice yer etmişti. Mutlaka bir mesaj olmalıydı!

Heyecanla yere eğildi, ama sevinci kursağında kaldı! özenle yazılmış birkaç satır buldu:

"Bar çok tenha ve sessiz. Yanıma biraz votka aldım,, sizi odamda bekliyorum. 436. Meili."

Endişeli endişeli mesajı katladı. Yasemin gerçekten ortadan kaybolmuştu. Birden votka sevdiğini Meili'nin nereden bildiği aklına geldi. Belki de bir tesadüftü. Fakat yine de kafasını şöyle bir dinlendirmeye gerçekten ihtiyacı vardı. Elko Krizantem'den ayrılarak 436 numaranın kapısını çalmaya gitti.

Meili kapının arkasında onu bekliyor olmalıydı ki, kapı hemen açıldı. Oda çok soğuktu. Gözüne ilk çarpan şey buz kovanının içindeki votka şişesi oldu.

Meili siyahlı beyazlı ipek bir elbise giymişti. Gözlerinde değişik bir parıltı olduğu hemen fark ediliyordu. Elinde tuttuğu votka bardağını da yarıya indirmişti.

— Oh, gelmenize çok sevindim, dedi. Sizin de bildiğiniz gibi çok korkmuştum. Sürekli içtim. Bir kadeh votka ister misiniz?

— Memnuniyetle, dedi Malko odadaki tek koltuğa otururken.

Çinli kız Malko'ya hizmet ettikten sonra ayaklarını altına alarak yatağın üzerine yerleşti. Meili televizyonda oynayan filmi yan gözle izliyordu. Birden bir teklifte bulundu:

— Gelin! Buraya, benim yanıma oturun, daha rahat edersiniz.

Genç kadın bacaklarını sürekli kıpırdatarak ipek elbisesiyle naylon çoraplarını hışırdatıyordu. Meili Malko'nun beynini keiniren düşünceleri kafasından koymayı başardı. Genç adamın bu kez de aklı Çinli kıza takıldı. Birdenbire Meili bir çığlık attı ve bardağını bırakarak elini göğsüne götürdü.

— Ne var, ne oluyor? diye sordu Malko.

Meili şımarık şımarık gülümsedi.

— Oh, bir şey yok. Kalp çarpıntısı. Deminden beri bu kaçıncı oldu. Kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi var gücüyle çarpıyor. Tutun, bakın...

Malko'nun elini tutup kalbinin üzerine koydu. Genç adam düzensiz bir çarpıntı duymadı, ama sutyensiz yuvarlak ve küçük bir göğüsün varlığını hissetti.

— Duyuyor musunuz? diye sordu Meili merakla.

Bakışları son derece masumdu. Gözlerini kapatarak kendini arkaya doğru bıraktı, ama bu arada Malko'nun elini de tutmaya devam etti. Bir süre böyle kaldı. Sonra bacağına uzatarak bembeyaz kalçalarını gözler önüne serdi. Kadının iç çamaşırları yoktu. Malko kendisini okşamaya başlayınca dudaklarını ona doğru uzatarak genç adamı uzun uzun öptü. Birkaç saniye içinde Meili tüm çarpıntılarını ve sıkıntılarını unutmuş, Malko'ya sımsıkı sarılmıştı bile.

*

**

Telefonun zili onları birbirlerinden ayırdı. Meili açtı ve sonra da ahizeyi Malko'ya verdi.

— Size, dedi.

Malko hayretle ahizeyi aldı. Resepsiyondaki memur ona aşağıda bir adamın kendisini beklediğini söyledi. Bir "taksi şoförü". Malko Meili'nin sitemkâr bakışları arasında yataktan atladı. Genç kadın elbisesini çekerek bacaklarını örttü.

— Özür dilerim, dedi Malko. Bu çok önemli. Az

sonra görüşürüz.

Kahverengi yelekli, ufak tefek bir Pakistanlı resepsiyonda bekliyordu.

Ürkek çekingен bir adamdı, yüz rupinin yarısı da elindeydi!

— Aradığınız kadını kendisinin götürdüğünü söylüyor, diye açıkladı resepsiyon memuru.

Malko, cebinden yüzlüğüň öbür yarısını da çıkarttı.

— Nereye? diye sordu.

Yine birtakım konuşmalar oldu. Resepsiyon memuru tercüme etti:

— Okuması yazması yokmuş, sokağın adını bilmiyormuş, fakat sizi oraya götürebilirmiş.

Malko, saatine baktı. On buçuğu gösteriyordu. Peşaver için vakit geçti. Fakat şoförü bir daha yakalaması çok güçtü.

— Çok iyi, dedi. Odamdan bir şeyler alacağım, sonra gideriz.

Başına gelenlerden sonra silah taşıması daha hayırlı olacaktı.

IX. BÖLÜM

Taksi Jamrud Road'dan sonra, solda تنها ve her iki yanında tek tük villalar inşa edilmiş olan bir sokağa saptı. Sonra karşılarına bir tren yolu çıktı ve şoför yeniden sola saptı. Toprak ve bozuk bir yolda ilerlemeye başladılar. Intercontinental'den beş, altı kilometre uzaktaydılar. Malko usulca tabancasının namlusuna bir kurşun sürdü. Bir kilometre sonra yol çıkmaz sokağa dönüştü, fakat şoför sokağın sonuna kadar gitmeden sağdaki dar bir yola saptı. Sonra yüz metre ilerdeki siyah demir bir kapının karşısında durdu.

— işte burası!

Malko arabadan indi. Sıcak dayanılacak gibi değildi. Az ileriden kurşun sesleri geliyordu. Şoför zevkle güldü.

— Afgan düğünü!

Sessizlik oldu. Malko bahçe duvarına ve kapıya şöyle bir baktıktan sonra kararını verdi.

— Siz gidin! dedi şoförün omuzuna dostça vurarak.

Uzaklaşan arabanın arkasından bir süre baktıktan sonra sokağı inceledi. Yalnızca villalar vardı. Birkaç köpek havlıyordu. Bir sıçrayışta duvarın üzerine çıktı, öbür tarafa atlamak için demir parmaklıkları aştı ve çimenlerin üzerine düştü. Çömelerek etrafı dinledi.

Giriş katındaki bir pencere hariç villa kapkaranlıktı. Kapının karşısında bir Volkswagen duruyordu. Pek çok villada olduğu gibi burada da bir bekçi olmalıydı, ama

adam herhalde horul horul uyuyordu. Ayağa kalkarak ışıklı pencereye yürüdü. Otlar ayak sesinin duyulmasını önlüyordu. Birden kendini çakıl taşlarının üzerinde buldu ve çıkan gürültüye engel olamadı. Dışlerinin arasından bir küfür savurdu ve yeniden yürümeye başlamadan önce bir süre olduğu yerde durdu, kalbi göğüsünden dışarıya fırlayacaktı. Ama pencereye ulaştığında yaptığına hiç de pişman olmamıştı.

Yasemin üzerinde beyaz şeffaf bir kıyafetle yatağın üzerine uzanmış bir şeyler okuyordu. Odada birkaç parça eşya vardı. Elbiseler oraya buraya saçılmıştı, kimi yerlerde, kimi pufların üzeriydeydi.

Malko'nun içinde birden bir istek uyandı. Bu arzusu gerek Yasemin'e duyduğu hislerden gerek onun aniden gidiş sebebini öğrenmekten ileri geliyordu.

önce pencereye vurmak istedi, sonra fikrini değiştirip duvar boyunca yürüyerek kapıdan içeri girmeye karar verdi. Nasıl karşılanacağını merak ediyordu. Nefes sesi duyunca durdu. Giriş kapısının yanındaki somyanın üzerinde bir adamın uyumakta olduğunu farketti. Bu gece bekçisiydi. Malko usulca kapıyı denedi: kilitliydi. Bekçinin önünden geçerek yoluna devam etti ve aralık duran bir kapı buldu: Bu mutfak kapısıydı! Uyuyan adamı uyandırmadan içeriye daldı ve durdu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Kare biçiminde bir hole geldi. Yasemin'i gördüğü odaya doğru ilerledi. Hafif bir müzik ona yol gösteriyordu. Holün tam ortasına gelmişti ki, tavanda bir ışık belirdi. Arkasında bir kadın sesi duydu:

— Durun yoksa ateş ederim.

*

**

Malko yavaşça geriye döndü. Ufak tefek pantolonlu bir kadın genç adamın arkasındaki merdivenin basamakları üzerinde duruyordu. Elindeki silahı

Malko'ya doğru tutuyordu. Genç adam hemen durdu. Kadının bakışları Malko'nun yüzüne değil de göğüsüne dönüktü. Sonra birden kadının yüz hatları gevşedi ve Malko'ya gülümserken silahını da indirdi.

— Ne güzel bir sürpriz! dedi.

Sanki genç adamı tanıyordu. Oysa Malko onu hiç görmediğine emindi. Kadını dikkatle inceledi: Çok zayıftı. Siyah kısa saçları, yassı bir burnu, kırmızı boyalı büyük bir ağız vardı. Merdiveni indikten sonra Malko'ya doğru yürüdü, silahını bir dolabın üzerine bıraktı.

— Sizi evimde görmekten çok mutluyum.Bay Linge.

Geriye dönerek seslendi:

— Yasemin, bir ziyaretçimiz var!

Otuz saniye sonra Yasemin hole çıktı. Malko'yu görür görmez durdu. Birkaç saniye sanki canavar görmüş gibi adama baktı. Dudakları kıpırdadığı halde konuşamıyordu! Sonra başını eğdi ve titrek bir sesle:

— Burada ne arıyorsunuz? dedi.

— Sizi otelde aradım, dedi Malko.

— Fakat., fakat... diye tekrarladı. Kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Nihayet daha sakin bir sesle:

— Beni nasıl buldunuz..? diye sordu.

— Taksiniz, diye açıkladı Malko. Beni o getirdi. Niçin böyle birdenbire kayboldunuz?

Esmer zayıf kadın konuşmalarını gülümseyerek dinliyordu. Yasemin biraz kuru bir ifadeyle:

— Geçerli nedenlerim vardı, dedi.

— Hangileri.

Genç kadının cevap vermesine fırsat bırakmadan Malko'yu karşılayan kadın hemen söze atıldı:

— Hayatı tehlikedeydi. Ona gelip benim evimde saklanmasını kendim söyledim. Bugün İslamabad'a dönmek istemiyordu. Bruce'un ölümü onu çok üzdü.

Bana sizden söz etti. Bu sayede sizi tanıdım.

Elini Malko'ya uzattı.

— Benim adım Nazire Fadıl'dır. Salona buyrun. Orada daha rahat ederiz.

Böylece Seyid Gül'ün sözünü ettiği Yasemin'in esrarengiz arkadaşıyla tanışmış oluyordu. Yasemin sanki Malko'nun varlığından rahatsız olmuş gibi hâlâ huzursuzdu. Son derece ağırbaşlı eşyalarla döşenmiş bir odaya girdiler. Salonda iki adet vantilatör fırl fırl dönüyordu. Nazire Fadıl Malko'ya gülümsedi.

— Gece bütün sesleri dinlerim. Her zaman bir saldırı olmasından korkarım. Çakıl taşlarının üzerinde yürüyüşünüzü duydum. Şu domuz Najeh'in horul horul uyuduğuna eminim!

— Üzgünüm, dedi Malko. Bana Yasemin'i niçin "kaçırdığınızı" söyleyin bakalım.

Nazire bir sigara yaktı. Malko kadının bütün yüzünü kaplayan kocaman ağzına bakıyordu. Kadın cevap vermeden önce sigarasından derin bir nefes çekti.

— Peşaver'de Khad'ın adamları var, Yasemin'i öldürmek istiyorlar, dedi.

— Niçin?

— Bu konuda hiçbir bilgim yok. Belki sadece intikam içindir. Belki de Bruce'un yüzündendir. Yasemin'in bir şeyler bildiğini sanabilirler.

Malko başını salladı.

— Bu akşam bir saldırıya uğradım. Kurtulmam bir mucize.

Kadınlar pazarda geçen olayın hikâyesini birbirlerine anlamlı anlamlı bakarak dinlediler. Malko sözünü bitirince Nazire:

— Beni şaşırtmadınız, diye hemen söze atıldı. Bu adamlar çok tehlikelidir. Pek çok taraftarları var.

Cümlesinin altında gizli bir anlam vardı. Malko hemen cevabı yapıştırdı.

— Seyid Gül'den mi söz ediyorsunuz?

Kadın gülümseyince ağzı yine büyüdü.

— Kendisi değil elbette, fakat çevresindekiler evet.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

Nazire Fadıl acıklı acıklı baktı.

— Dört yıldan beri Khad ile Direniş Örgütü hakkında bilgi toplarım. Bana her gün düzenli olarak haber getiren yardımcılarım var. Birçok insanı tanırım. Bay Hail da bunu biliyor. Benimle sık sık görüşür! Bu durumda pek çok insan hakkında epey şey biliyorum. Onlar bundan hiç hoşlanmıyorlar. Birçok kez beni öldürmeye kalkıştılar.

— Hainleri neden ihbar etmiyorsunuz?

— Direniş örgütündekiler benden nefret ederler, iki sebepten dolayı: Birincisi kadın olduğum için onların gözünde kendilerinden daha aşağı bir yaratığım, ikincisi ise Kâbilliyim ve modern bir kadıyım. Peçe ve çarşaf giymeyi asla kabul etmedim. Onlar hâlâ ortaçağda yaşıyorlar.

Ses tonu yükselmişti. Malko Yasemin'in hayran hayran kendisine baktığını farkettiler. Onun cesaret edemediği şeyleri Nazire yapabiliyordu. Genç kadın birden sakinleşerek daha etkili bir ses tonuyla devam etti.

— Size yalan söylediklerini biliyorum . Halid Han'ın Bruce Kearland cinayetiyle ilgisi olmadığını anlatmışlardır. Landikotal yakınlarında Halid Han'ın eroin elde etmek için birçok laboratuvarı var. Sovyetler Birliği'nin kontrolü altındaki bölgelerden işlenmemiş haşhaş getirtiliyor. Bunun için bazı hizmetlerde bulunması gerekiyor... Bruce Kearland'ı Khad'a ihbar eden odur. Ve Seyid Gül de bunu biliyor.

Malko şaşkın şaşkın dinliyor hiç söze karışmıyordu. Nazire içten bir tebessümle:

— Bu akşamlık yeter. Burada güvenliktesiniz.

Khad'a böyle saldırdığınız takdirde sizi öldürürler ve kimse de kurtaramaz. Onları tanımıyorsunuz, kendilerine özgü bir düzenleri vardır.

Ayağa kalktı.

— İyi geceler, Yasemin ile yalnız konuşabilmeniz için sizi başbaşa bırakıyorum. O size odanızı gösterir. Bu evde odadan bol bir şey yok.

Malko kadının arkasından baktı. Biraz sıkılmıştı. Yasemin'in şaşkınlığı da henüz geçmemişti. Ayak bileğindeki halhalleri şıkırdatarak bacak bacak üzerine attı. Şeffaf elbisesinin altından göğüsleri bütün hatlarıyla belli oluyordu. Malko aklının yine başından gittiğini hissetti. Genç adamın düşüncelerini okumuş gibi Yasemin ayağa kalktı.

— Gelin size odanızı göstereyim.

Malko'nun geceyi orada geçirmeye hiç niyeti yoktu, ama yine de hiçbir şey söylemedi. Yasemin bir odanın ışığını yaktı. İçeride bir yataktan başka hiçbir şey yoktu.

— Burası. Banyo şurada. İyi geceler.

Genç kadın çıkıp gideceği sırada Malko iki adımda onu yakaladı, sımsıkı tutarak kendine doğru çekti ve öptü. Az önce kendisinden çok uzaklarda olan Yasemin kendini genç adamın kollarını bırakıverdi.

Genç adam Yasemin'i yatağa doğru götürürken kadından hiçbir tepki görmedi. Sonra Malko çabucak Yasemin'in elbisesini çıkarttı. Genç kadında öyle bir özellik vardı ki, sanki genç adamın beyninin içini boşaltıveriyordu. Uzun bir süre seviştikten sonra Malko birisinin odaya girdiğini hissetti. Kendi kendine bunun kim olabileceğini sormadan, esmer zarif bir elin Yasemin'in elini tuttuğunu farketti.

*

**

Malko arkasına döndü. Nazire çırlıçıplak yatağın yanında, ayakta duruyordu. Yüzünde soğuk bir

tebessüm vardı. Malko Yasemin'in yerinden sıçrayacağını sanarak yanıldı. Nazire'yi gören genç kadın tıpkı uysal bir çocuk gibi kenara çekildi. Nazire Malko'ya yaklaştı, bir süre onunla oynadıktan sonra Yasemin'e kendi dillerinde bir şeyler söyledi. Bunun üzerine genç kadın hemen Malko'ya yanaştı ve onunla tekrar sevişmeye başladı. Malko bu duruma çok şaşırılmıştı. Üstelik Nazire onları büyük bir zevkle seyrediyordu.

*

**

Böyle bir olayı beklemeyen Malko kendini toparlar mayaya çalıştı. Gecenin bu şekilde biteceği hiç aklına gelmemişti.

Yasemin yorgun düşmüş uyuyordu. Nazire alaylı bir tebessümle Malko'yu izliyordu. Vücudu Yasemin'inki kadar güzel olmasa bile onunla sevişemediği için genç adam biraz üzölmüşüü. Bir dahaki sefere, diye düşündü.

— Telefon etmem gerek, dedi. Arkadaşım beni merak eder.

Nazire gülümseyerek:

— Telefon salonda. Burada uyuyun, hiç korkmayın. Seyid Gül'ün aklını karıştırmak ve Bruce Kearland'ın katillerini bulmak için gereken tüm bilgileri yarın size vereceğim.

Malko'nun bir şey söylemediğini görünce Nazire öne doğru eğildi ve genç adamı dudaklarından öptü. Kadının göğüsleri vücuduna değdiğinde Malko elektrige çarpıldığını hissetti. Yasemin'in, sevgilisinin yokluğuna nasıl katlanabildiğini şimdi, artık çok iyi anlıyordu. Birden gözünün önüne Amerikalı ajanın cesedi geldi: Ağzına bez tıkanmış, karnına bıçak saplanmıştı.

X. BÖLÜM

Malko eskimiş yeşil Volkswagen'in arkasından uzun süre baktı. Kırmızı sakallı kapıcı, pantolon ve gömlek giymiş olan Nazire'yi şaşkın şaşkın incelemiş, genç kadın ise ona nefretle karşılık vermişti. Elko Krizantem'e program değişikliğini bildirdikten sonra Malko'nun villadaki gecesi olaysız geçmişti.

Sabah erkenden villadan ayrıldığı için Yasemin uyanmamıştı. Nazire bürosuna gitmeden önce onu Intercontinental'e bırakmıştı. Ayrılmadan birkaç dakika önce genç adama bir söz verdi:

— Seyid Gül'ün size yalan söylediğini çok yakında kanıtlayacağım. O zaman istediğinizi yaparsınız. Beni beklerken kendinize çok dikkat edin. Sizi öldürmeye teşebbüs edenler şanslarını yeniden deneyeceklerdir. Çünkü siz onlar için büyük bir tehlikesiniz.

Arabanın egzozundan çıkan duman uzaktan Alaaddin'in lambasını andırıyordu. Bütün bu olanlardan sonra Malko'nun aklı iyice karışmıştı. Birisi ihanet ediyordu. Bu kimdi ve görevi neydi?

Resepsiyondaki kutusuna baktı: Hiçbir mesaj yoktu. Meili'nin anahtarı yerindeydi, demekki genç kız dışarı çıkmıştı. Ondan özür dilemesi gerekiyordu... Elko Krizantem Malko'yu sitemle karşıladı. Patronunun tek başına macera peşinde koşmasından hoşlanmazdı. Malko kendini düşün altına attı, tıraş oldu, elbiselerini

değiştirdi ve yarım şişe Contrex'i bir dikişte içti. şimdi Seyid Gül'e bazı sorular sormaya hazırđı. Fakat daha önce CIA'nın Bölge şefi Fred Hall'a durumu açıklaması gerekiyordu.

Koca tabanca keten pantolonuna göre çok ağırđı. Silahını küçük deri bir çantaya koydu ve bir taksi çağırđı. Daha arabaya binmeden terlemeye başlamıştı bile. Biraz cesaret kazanmak için Yasemin'i düşünmeye çalıştı, ama sıcak daha baskın çıktı ve hayal kurmasına engel oldu.

*

**

Sinirinden Fred Hall'ın mavi gözleri kararmıştı. Amerikalı Malko'nun bileğini koparırcasına sıktı. Malko daha içeriye girir girmez:

— Dün olanlardan haberim var, dedi. Pakistan Emniyet Teşkilatı beni uyarmıştı. Bir fikriniz var mı?

Malko oturdu. Elko Krizantem'i giriş katındaki bekleme salonunda bırakmıştı. Amerikalılar kalabalık-tanhoşlanmazdı.www.cizgiliforum.com

— Ya sizin? diye sordu Malko.

— Hep aynı hikâye. Fakat bu adamlar sizi nasıl tanıdılar? Bir saldırı düzenleyebilmeleri için ellerinde size ait bir dosya olması gerekirdi.

— Biliyorum, diye tasdik etti Malko. Ben de kendi kendime aynı soruları sordum. Eğer sizin iki hippinizi de sayarsak bu işte ben dördüncü ölü olacaktım. Bu da çok fazla.

— Ben de aynı şeyi söyleyecektim, dedi Amerikalı. Langley'deki Ortadoğu Masası'nın müdürü sabırsızlanmaya başlamış bile.

Malko'ya yeni gelmiş bir yığın teleks uzattı. Ve klima cihazı yüzünden üç kez hapsurduktan sonra:

— şirket Rusların bir darbe hazırladıklarını biliyor; biz de biliyoruz, Pakistanlılar da biliyor, mücahitler de.

Fakat hiç kimse bunun nasıl olacağını bir türlü bulamıyor. Sanki adamlar...

Malko Amerikalıya bir genelleme yapmamasını söylemek istedi, ama beceremedi. Kendi açısından elinden geleni yapıyordu. Kearland'ın Landikotal'a yarı ölü bir vaziyette gelmiş olması Malko'nun hatası değildi ki. Yalnızca kırmızı çarşafli esrarengiz kadınla birlikte çalışan komandoyu bulamamıştı. Fred Hall teleksleri bıraktıktan sonra merakla Malko'ya bakmaya başladı.

— Nazire Fadıl diye birisiyle tanıştım, dedi Malko, Yasemin Münir aracılığıyla. Bana ilginç geldi. Yasemin onun evinde saklanıyor. Ne dersiniz?

— Nazire Fadıl! diye haykırdı Amerikalı. Elbette tanıyorum. Haftada bir kez onunla birlikte yemek yeriz. Afganistan'daki çatışmalarla ilgili en önemli bilgiler ondadır. Arı gibi durmadan çalışır, Kabil'de bile pek çok muhbiri var. Bize sık sık çok değerli bilgiler getirir. Fakat, maalesef ona inanan tek kişi benim.

— Niçin?

— Bazı aile bağları nedeniyle Parcham ile ilişki içersindeydi. Bu yüzden mücahitler onunla bir bağı olduğunu iddia ediyorlar. Sanki şartmış gibi! Vietnam' da da Vietkonglular ile hükümet taraftarları arasında böyle bir şey vardı...

Malko ona sonucun kötü biteceğini ve Vietnam'ın buraya iyi bir örnek olamayacağını belirtmek istedi ama yapamadı.

— Ya Pakistanlılar? diye sordu.

Fred Hail alaycı bir ifadeyle güldü.

— Bir kadınla herhangi bir konuda konuşmak onları uyuz ediyor. Bu ülkedeki kadınların henüz daha köpekler ve develerle eş tutulduğunu unutmamalısınız. Kuran okuyup namaz kılacağı yerde, peçeyle çarşafı bile kabul etmeyen modernlik taraftarı bir kadınla kim konuşur ki? Eğer size yardım etmeyi kabul ederse ona

gidebilirsiniz.

— Bana Seyid Gül'ün anlattıklarının aynısını söylüyorsunuz, dedi Malko. Fakat bütün bunlar bize bir yerden ihanete uğradığımızı gösteriyor.

— Seyid "temiz"dir, dedi Amerikalı. Fakat bütün direniş hareketlerinde insanların sırtından geçen birtakım parazitler vardır.

— Nazire Fadıl Halid Han'ı suçluyor. Sovyetlerle işbirliği yaptığını ve Seyid'in de bunu bildiğini söylüyor...

— Her şey mümkün fakat şimdiye kadar Seyid'i çok güvenilir bir adam olarak gördüm.

Sonuç olarak Malko bir arpa boyu yol almamıştı. Klima cihazının serinletmesinden son derece memnun olduğu için canı sokağa çıkmak istemiyordu. Fred Hall buzdolabından bir şişe Vichy-Saint- Yorre çıkarttı, tki adam bununla hararetlerini gidermeye çalıştı. Bu sıcak birkaç saniye içinde insanın içini kurutuyordu.

— Otelde bir Çinli kızla tanıştım, dedi Malko. Urduca öğrenmek için geldiğini söyledi, adı Meili imiş. Onu Pakistanlılara izletebilir misiniz?

— Elbette, dedi bölge şefi. Umarım doğruyu söylerler. Çünkü bazı şeyleri benden saklıyorlar.

Malko ayağa kalktı. Soruşturmaya devam etmesi gerekiyordu. Şansın artık onu terkettiğini düşünürken birden aklına bir fikir geldi.

— Direniş örgütleri Şeflerinin toplantısının güvenliğini biz sağlayalım, diye teklifte bulundu. Saldırının güç olacağı bir yerde kontrol daha kolay olur. Birkaç manyetik kapı ve güvenilir bekçilerle tüm tehlikeler önlenabilir.

Fred Hall bir kahkaha attı.

— Ne manyetik kapı ne de güvenilecek birileri var... Dahası bu adamlar akıllarına eseni yaparlar. Onlara bir yer ve zaman tayin etmek olanaksız. Üstelik kendi

fedailerinin yanında kendilerini daha emniyette sanıyorlar.

— Hiç fena değil.

Yeni bir iç çekiş.

— Peşaver'in çevresindeki mezarlar buna inanan insanlarla dolu. Afganlar paraya çok düşkünler ve bu nedenle rahatlıkla ihanet edebiliyorlar. Ayrıca bir de aileler ve kabileler arasındaki intikam var. Bir tek çaremiz var, o da Rusların hazırladıkları planı öğrenerek onlara engel olmak.

— Okey, dedi Malko, soğuk savaş! Ben Seyid Gül'ü görmeğe gidiyorum. Bruce Kearland ile aynı kaderi paylaşmaya hiç niyetim yok.

*

**

Mücahitler Birliği'nin nöbetçi kulübesi her zamanki gibi yine palabıyıklı, vahşi yüzlü Afganistanlılarla doluydu. İçlerinden bazıları yaralıydı. Malko, Lee-Enfield için hazırlanmış olan erzak sandıklarından birinin üzerine oturmuş bekliyordu. Odadaki küçük vantilatör etrafa pis türbanların kokularını yayıyordu. Nihayet Resul Malko'yu almak için koşarak geldi. Seyid Gül'ün bürosuna çıkmak için ilk avludan geçtiler. Yine her zamanki gibi etraf türkü okuyan, betonun üzerine uzanıp uyuklayan, serinlemek için gölge köşelere üşüşen mücahitlerle doluydu. Büroların pek çoğu bomboştı. Parasızlık kendini hemen belli ediyordu.

Bu binaya girmeden önce herkes aranırdı, ama Malko'ya bu formalitede ayrıcalık tanınıyordu. Seyid Gül'ün fedailerinin bulunduğu ikinci avluyu da geçtiler. Askerler Kalaşnikoflarıyla çay bardakları arasında yere çömelmiş gevezelik ediyordu. Haberalma şefinin kapısı açıldı ve Asad onları karşıladı.

Seyid Gül topallaya topallaya geldi ve iki eliyle Malko'nun elini sıktı. Masasının üzeri dosyalarla

doluydu.

— Pazarda başınıza gelenlerden haberim var! dedi.

Malko şaşırarak ona baktı.

— Nasıl?

— Pakistanlılar bu tip olayları bana mutlaka iletirler. Tariflerinden bu kişinin siz olduğunu tahmin ettim. Hemen bir soruşturma yaptım ve her şeyi öğrendim. Sizi öldürmek isteyen adam Khad'ın bir ajanından para almış. Fakat sizin kim olduğunuzu kesinlikle bilmiyormuş. Hep böyle olur zaten.

— Ya o ajan?

— Hiçbir şey bilmiyoruz.

— Ben sizden daha çok şey biliyorum, dedi Malko.

Seyid Gül konuşurken bir taraftan da not alıyordu, sonra gözlüklerini bıraktı ve kel kafasını kaşıdı.

— Çok, çok ilginç! dedi kesik kesik. O komandonun varlığı kesinleşti. Friend's Hotel'e bir adam göndereceğim. Belki birileriyle konuşmuşlardır.

— Size göre beni nasıl bulmuş olabilirler?

Afganlı bilmediğini belirten bir hareket yaptı.

— Bilmiyorum. Friend's Hotel'e yaptığınız ziyaretten sonra sizi izlemiş olabilirler.

Malko büyük bir darbe indirmeye karar verdi.

— Nazire Fadıl ile tanıştım, dedi. Halid Han'ın eroin yüzünden Sovyetlerle işbirliği yaptığını iddia ediyor. Ve Bruce Kearland cinayetine de karıştığını söylüyor.

Malko Seyid Gül'ün soğukkanlılığını kaybettiğine ilk kez şahit oluyordu. Haberalma şefi sert bir hareketle gözlüklerini masasının üzerine bıraktı ve nefretle Malko'ya baktı.

— Yılanın ta kendisidir, dedi. O kadının Khad hesabına çalıştığına eminim. Hem hain hem de sahte bir müslüman. Onu bir daha görmemelisiniz.

Güçlkle sakinleşti ve sözünü tamamladı:

— Soruşturma açacağız ve suçluları bulacağız

inşallah!

İş Tanrıya kalmıştı. Belki de Khad'ın katilleri görevlerini sonuna kadar götüreceklerdi. Malko şekerli çaydan birkaç yudum içti. İyi niyeti dışında Seyid Gül'ün Malko'ya hiçbir faydası dokunmuyordu. Birden kapı açıldı ve türbansız, elleri arkasından bağlı bir adam odadan içeri itildi. Korktuğu yüzünden belli oluyordu. Seyid Gül sert bir şekilde adama bir şeyler söyledi.

— Ne yaptı? diye sordu Malko.

— Kalaşnikofunu satmak için Darra'ya gitmiş! diye haykırdı haberalma şefi. Elimizde zaten yeterince silah yok, mücahitlerimiz eski av tüfekleriyle savaşıyor...

Gelen adamlar çıktıktan sonra gülümseyerek:

— Helikopterleri vurabilmemiz için Amerikalıların bize ağır makineliler vermesi gerek. O zaman ta Moskova'ya kadar girer ve en son adamımız ayakka kalıncaya kadar savaşımıza devam ederdik, dedi.

İyi atıyordu... Malko çayını bitirir bitirmez kalktı. İkinci bardak gelmeden gitmek istiyordu. Pakistan'da bulunan gizli bir ajanın başarılı olması için litrelerle çay içmesi gerekiyordu. Malko gitmeden önce:

— Meili adında Çinli bir kız tanıyor musunuz? diye sordu. Intercontinental'de kalıyor?

Seyid Gül boynunu büktü.

— Hayır, niçin?

— Hiç, dedi Malko. Saldırı sırasında yanımda o kız vardı da. Kendi kendime kimin hesabına çalışabileceğini düşünüp duruyordum...

Afganlı alay ederek güldü.

— Peşaver'de herkes birileri için çalışır. Dean's Hotel'in en meşhur yemeği Kiev danasıdır. Bunun nedeni de orada yemek yemeğe gelen KGB ajanlarına yaranmaktır.

Bu cesaret verici sözlerden sonra Malko dışarı çıkarken üç telefon da aynı anda çalmaya başladı.

Dışarıda pek çok mücahit Azizler Azizi'nin karşısına çıkmak için sıra bekliyordu... Resul burnunun üzerinden akan terleri sildi ve bir an için türbanını başından çıkarttı:

— Çok sıcaklık, dedi garip İngilizcesiyle.

Merdivenin başında uyuyan askerlerin üzerinden atladılar. Aşağıya inerken mücahitler Malko'ya kötü kötü baktı. Malko birden durdu ve geri döndü. Adamlardan biri Friend's Hotel'de karşılaştığı yumuşak sesli, sakallı gencin ta kendisiydi. Yani komandalardan biri.

Malko birkaç adımda adama yetişti ve onu kolundan yakaladı. Ta kendisiydi! Adam birden bir hamle yaparak kaçtı ve gömleğinin kolundan bir parça Malko'nun ellerinde kaldı.

Resul, sessiz sessiz olanları seyrediyordu.

— Yakalayın, diye bağırdı Malko. Khad'ın adamı!

Malko onun peşinden koştu, ama aşağı indiğinde aradığını bulamadı. Adam kalabalığa karışarak gözden kaybolmuştu.

Bu kez Resul birden uyanıverdi. Dış galeriye koştu ve avludakilerin dikkatini çekmek için bağırmaya başladı. Adamlar hemen siahlarını kaparak dört bir yana dağıldılar ve bütün çıkışları tuttular. Resul Malko'nun yanına gelirken, adamlara sakallının eşkâlini tarif etti.

Avluları birleştiren kubbelerden birinin altından geçmiş olmalıydı. Kışla avlularla, merdivenlerle ve geçitlerle birleşen üç binadan meydana gelmişti. Bir labirent kadar karmaşıktı.

Malko Resûl'a:

— Bütün giriş çıkışları ve geçitleri kontrol altına aldırın. Hiç kimse dışarı çıkmasın! O bir Khad ajanıdır. Ben Seyid Gül'e gidiyorum, dedi.

Sakallı, basık burunlu, ufak tefek bir adam bağırarak kaçarken Malko da haberalma şefinin

odasına çıktı. Nöbetçiler, geçmesi için ona izin verdiler. Odadan içeri dalınca Asad karşısına dikiliverdi. Eli hançerinin sapındaydı. Seyid Gül şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

— Adamlarınızın arasında Khad'ın bir adamı var, dedi Malko.

Topal şef durumu çabuk kavradı ve otuz saniye içinde silahlı askerler dört bir tarafa koşuşmaya başladı. Dışarı çıkmak isteyen herkese ateş edilmesi için emir verilmişti. Tek sorun Malko'nun verdiği tarifti... Yelekli, kahverengi şalvarlı, kısa saçlı, sakallı genç bir adam. Onun gibi düzinelerle adam vardı.

— Mücahitleri büyük avluda toplayacağım, dedi Seyid Gül. Sonra güvenilir birkaç kişi, adamın saklanabileceği bütün yerleri ararlar. Onu bulacağız.

Malko yanında Asad ve Seyid Gül ile birlikte kışlayı oda oda araştırmaya başladı. Rastladıkları herkese bahçeye inmesini söylediler. Hoparlörden sürekli emirler yağıyordu. Seyid Gül Malko'nun kolunu tutarak:

— Onu bulacaksınız! dedi,
Üç binadan birini bitirdiler.
Hiç kimse yoktu.

Malko üzölmeye başlamıştı. Bu karışıklık sırasında sakallı genç komando duvarın üzerinden atlayıp uzaklara gitmiş olabilirdi. Asad da yanında ellerini sürekli açıp kapatıyor, sanki birinin boğazını sıkmaya hazırlanıyordu. Her köşede eli silahlı nöbetçiler vardı. Eğer katil henüz dışarı çıkmamışsa yakalanmaması için hiçbir sebep yoktu. Seyid Gül'ün adamları giriş katındaki garajların bile kilitlerini kırıp içini arıyorlardı!

İkinci binada da hiçbir şey bulamadılar. Bütün mücahitler uyarılmıştı. Askerler sakallı üç adamı yaka paça getirdiler, ama üçü de değildi...

Malko etrafındaki insanlara bakarken birden onu gördü!

önce yanıldığını sandı. Sakallı genç boş gezenlerin arasına karışmış askerleri seyrediyordu! Malko eliyle onu göstererek:

— İşte orada, dedi.

Asad hemen ileri atıldı. Seyid Gül de peşinden seslendi:

— Onu sakın öldürmeyin!

Çevresindeki mücahitler sanki veba mikrobu taşıyor-muş gibi hemen yanından ayrıldılar. Fakat genç adam hiçbir tepkide bulunmadı. Sadece gülümsüyordu. Asad Kalaşnikofuyla bir el ateş etti ve adamın sol kaşını yardı. Sakallının yüzünden kanlar akmaya başladı.

— Üzerini arayın! diye Seyid Gül emretti.

Asad yaralının üstünü başını çoktan aramaya koyulmuştu bile.

— Hiçbir şey yok, diye bağırdı.

Adamı Seyid Gül'e doğru götürdüler. Haberalma şefi:

— Kimsin? diye sordu.

— Adım Jandad, Kabiniyim... Mülteci. Mücahitlere katılmak istiyordum.

Yarasına rağmen son derece sakindi, yumuşak bir sesle konuşuyordu. Eğer kaçmasaydı Malko yanıldığını sanacaktı. Otelin kapıcısı da aldanmış olabilirdi. Seyid Gül:

— Niçin kaçtın! diye sordu.

— Bilmiyorum. Korkmuştum.

— Bu adam senin Khad'dan olduğunu söylüyor...

Sakallı özür diler gibi başına eğdi.

— Oh, hayır. Bu doğru değil!

Başka hiçbir itirafta bulunmadı. Malko:

— Friend's Hotel'de görüşmedik mi? diye sordu.

Sakallı başını salladı.

— Evet, bayım.

— Oradan ayrıldınız mı?

— Evet bayım, odanın ücretini ödeyecek param kalmamıştı. Günde on iki rupiydi. Çok pahalı.

Malko'ya düzgün bir İngilizceyle, Seyid Gül'e ise Dari diliyle hitap ediyordu. Vahşi bakışlı, gri sakallı, yaralı yüzlü, kirli türbanlı silahlı mücahitler çevrelerini sarmış sessizce onları dinliyorlardı. Malko ne yapacağını şaşırmıştı, Seyid Gül de öyle. Birden genç adam yumuşak bir sesle:

— Selam Nabi kardeşi görmek istiyordum, dedi. O beni tanır...

Seyid Gül başını kaldırdı ve Dari dilinde:

— Selam Nabi'ye hemen aşağı gelmesini söyleyin, dedi.

— O kim? diye sordu Malko.

— Lowgar'ın şeflerinden biridir. Orada savaş veren insanların erzaklarını, yiyecek ve silah ihtiyaçlarını karşılamakla görevli.

Genç adama döndü:

— Lowgar'da arkadaşların var mı?

— Bir kuzenim var, dedi aynı yumuşak sesiyle.

Parlak bakışlı şişman bir Afganlı kalabalığı yararak yanlarına geldi. Kafası keldi ve başında hiçbir şey yoktu. İnci gibi dişleri ve bakımlı tertemiz elleri vardı. Seyid Gül ona doğru dönerek:

— Tanıyor musun? diye sordu sakallıyı göstererek.

Afganlı adamı inceledikten sonra başını salladı.

— Hayır.

— Hani. seni tanıyordu! diye Seyid Gül sakallıya sordu.

Adam hiç bozuntuya vermedi.

— Ona bir mektubum var, dedi. Kuzenimden.

Elini yeleğinin cebine soktu ve bir şey çıkarttı. Malko adamın elinde dolmakaleme benzer siyah bir cisim

gördü.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Genç adamın yüzü birden değişti, gözlerinde şimşekler çaktı, çenesi kenetlendi ve kolu ileri doğru uzandı. O anda bir patlama oldu ve Selam Nabi'nin alnından kan akmaya başladı. Adamcağız sendeledi, ağzı açıldı, yüzünü şaşkın bir ifade kapladı.

Sonra yere yuvarlandı. Alnına isabet eden mermi beynini delip geçmişti.

XI. BOLUM

Patlamanın yarattığı şokun etkisiyle olayın tanıklarının bir süre felç oldu. Bu durumdan yararlanan sakallı katil cinayet aletini hemen yere attı ve mücahitlerin arasına karıştı. Kargaşadan yararlanarak çemberi yarı ve bacaklarının var gücüyle avludan kaçarak dipteki duvara doğru koşmaya başladı. Kendini toparlamayı başaran Asad bir çığlık attı ve havaya üstüste ateş etti. Bu herkesi uyandırmaya yetmişti! Bütün mücahitler tek vücut olup kaçağın peşine düştüler. Seyid Gül'ün ikazlarına rağmen ateş etmekten bir türlü vazgeçemiyorlardı.

— Onu canlı yakalayın! Öldürmeyin!

Avlunun sonuna gelen sakallı katil sağa saparak merdivenlere koştu.

Malko da, Selam Nabi'nin cesediyle cinayet aletini avlunun ortasında bırakarak katilin peşine düşmüştü. Seyid Gül ise adamlarının ardından topallaya topallaya koşmaya çalışıyordu. Malko katilin çıktığı merdiven yerine, binanın öbür tarafına geçit veren kubbenin altından gitmeyi tercih etti. Genç adam dışarı çıkabilmek için ister istemez aşağı inecekti. Malko bomboş olan ikinci avluya çıktı. Bir de ne görsün! Katil birinci kattan atlamaya hazırlanıyordu. Sonuç olarak adam kendisini, Malko'nun kucağında buldu.

Kocaman siyah tabancanın kendisine doğrulmuş

olduğunu görünce durdu. Sırtını duvara dayamış hızlı hızlı nefes alıyordu.

— Sakın kaçmaya kalkmayın! dedi Malko.

Birkaç saniye sonra askerler yetişti. Nihayet Seyid Gül de yetişti ve herkesi sakinleştirdi. Tam zamanıydı! Sakallı katilin yüzü insandan çok hayvana benziyordu. Yaşlı bir mücahit gidip adamın sakalını yoldu. Diğerleri ise tekme tokat adama giriştiler. Bazıları ise hançerini kullanıyordu.

Asad duruma müdahale etti ve katili yakalayıp bir paket gibi omuzunun üzerine koydu, öbür bekçiler ise tüfekleriyle havaya ateş açarak gözü dönmüş kalabalığı dağıtmaya çalıştılar.

*

**

Silahlı ve hırslı bir grup adam, Seyid Gül'ün odasında duvarların kenarına dizilmiş duruyordu. Gözler odanın ortasındaki adama dikilmişti. Jandad'ın üzerinde yalnız külotu kalmıştı, üstü çırılçıplaktı. Vücudu ise mosmor olmuştu. Ellerini arkadan bağlamışlardı, ipin ucunuysa Asad tutuyordu. Adamın yüzündeki kanlar kurumuş, sol gözü de kapanmıştı. Gözkapığının üzerinde kocaman bir çürük oluşmuştu. Morarmayan yerlerinde teninin beyazlığı göze batıyordu. Bu haliyle on altı yaşından fazla göstermiyordu. Adamın cebinden çıkanlar Seyid Gül'ün masasının üzerinde duruyordu. Birkaç bozukluk, bir düzine 6,35 kalibrelik kurşun. Şalvarının astarında ise bir mülteci kartı, birkaç kâğıt ve Dari dilinde yazılmış bir not, vardı. Seyid Gül notu eline alarak:

— O adamı neden öldürdün? diye sordu.

Sessizlik. Nöbetçilerin homurtusu. Bir tetik sesi. Asad silahın sahibine sert sert baktı ve sonra tutukluyu korkutarak konuşturabilmek için havaya ateş etti. Genç katil sessizce başını öne eğdi. Seyid Gül kalem tabancayı

alarak adamın burnuna dayadı:

— Bunu sana kim verdi?

Adamdan hiç ses çıkmadı. Haberalma şefi onu saçlarından kavradı ve cebinde bulduğu kâğıdı gösterdi.

— Bu senin üzerinde ne arıyordu? Burada Selam Nabi'nin eşkâli var. Onu öldürmek için buraya geldin değil mi?

Cevap yok. Genç adam bir şey söylememekte inat ediyordu. Seyid Gül'ün emri üzerine Asad onu dışarı sürükledi, nöbetçiler de onlarla birlikte dışarı çıktı. Yalnız kalınca Malko Seyid Gül'e :

— Öldürdüğü adamın esas görevi neydi? diye sordu.

Haberalma şefi incelemekte olduğu kâğıdı bıraktı.

— Siyasi hiçbir görevde bulunmadı. Kalp yetersizliği olduğu için dövüşmezdi. Anlamıyorum. Öyle önemli bir özelliği yoktu. Bu çılgın da onu öldürmek için yakalanmayı göze aldı.

— Kâğıtların içinde bir şey bulamadınız mı?

— Yalnızca Selam Nabi'nin adını. Onu öldürmek için gelmiş. Kapıda üzerini aramışlardı, ama nöbetçiler böyle gizli silahlara alışık değil. Savaşa katılmak için onun gibi pek çok mülteci geliyor. Yapacak bir işleri olmadığından mücahitlerle birlikte dolanıp duruyorlar.

— Şimdi ne yapacaksınız? diye sordu Malko. Onun sayesinde diğerlerini de ele geçirebiliriz.

— Onu bu akşam sorguya çekeceğiz.

— Niçin bekleyeceksiniz? Henüz arkadaşlarının haberi yok. Onları gafil avlayabiliriz.

Seyid Gül her zamanki gibi hafifçe gülümsedi.

— Onu sorguya çekmeden önce ciddi bir soruşturma açmam gerek. Adamlarım işe başladı bile... Hiç merak etmeyin, çok ciddi bir şekilde yargılayacağız.

Malko bürodan çıktı. Acaba Afganlının kafasında neler vardı? Sakallı genç bir mücahiti öldürmüştü ve ona göre yargılamak gerekirdi. Seyid Gül'ün davranışı

çok ilginçti. Jandad'ın suç ortaklarını bulmak için hiç acele etmiyordu. Malko Nazire Fadıl'ın iddialarını hatırladı.

Fred Hall'a haber vermek gerekiyordu.

*

**

Birisi lobiden Malko'ya seslendi.

— Malko!

Arkasına döndü. Meili çok seksi beyaz bir elbise giymiş ona gülümsüyordu. Kolunun altında bir deste kitap vardı. Malko CIA bölge şefinin yanından geliyordu. Fred Hail ile bir saat boyunca Selam Nabi olayından bahsetmişlerdi. Afganistan sorunlarından artık illallah etmişti. Yasemin ve Nazire ile görüşmek için çok uğraşmıştı, ama telefonları cevap vermemişti. Pakistan'daki telefon sorununu bildiği için bu durum hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Villaya gitmek için akşam olmasını bekliyordu. Belki Nazire ona sakallı gençle ilgili bilgiler verebilirdi. Meili'nin masum bakışları ona tüm problemlerini bir anda unutturuverdi. Genç adama yaklaşarak sanki hiçbir şey olmamış gibi elini uzattı. Malko hemen:

— Dün akşam için üzgünüm, dedi. Beni uzun süre tuttular ve ondan sonra da sizi geç vakit uyandırmak istemedim.

Genç kız neşeyle güldü.

— Zararı yok! Umarım iyi uyumuşsunuzdur!

Malko'nun anahtarını tabloda görmüş olmalıydı... Birlikte asansöre bindiler. Kapılar kapanır kapanmaz Çinli kız davranışlarını değiştirdi ve Malko'ya yaklaştı. Gözlerini ona doğru kaldırdı.

— Çok merak ettim!

— Taksi bulamadım. Arkadaşlarım da evlerinde yatmam için ısrar ettiler.

— Sizi sabahın saat dördüne kadar bekledim, dedi

Meili usulca. Sonra yatağın üzerinde elbiselerimle uyuya kalmışım...

Malko'yu tahrik etmek için elbise bahanesini öne sürmüştü. Üçüncü kata geldiler. Gayet doğal bir hareketle Çinli kız Malko'yu izledi ve onun peşinden odasına girdi. Oda hizmetçisi hayretle onları izledi. Malko odasının kapısını kapatır kapatmaz Meili boynuna sarıldı ve gayet masum bir sesle:

— Siz benden hoşlanmıyorsunuz! dedi.

Bu tutumu hem etkileyici hem de tahrik ediciydi. Dudakları hararetle birleşti. Genç kız birden onu öyle bir ısırıldı ki, Malko geriye kaçarak bir çığlık attı. Meili'nin ifadesi değişmişti. Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

— Bana hiç kimse bu şekilde hakaret etmedi! diyerek patladı. Asla!

Sustu, gözlerine yaşlar dolmuştu. Malko ne düşüneceğini bilemiyordu. Onu kollarına aldı ve sevgiyle öptü. Beş dakika sonra yatağın üzerindeydiler. Meili'nin elbiselerinin düğmeleri açılmış, iç çamaşırları çıkartılmıştı. Malko tam kızı kollarına aldığı sırada Meili yatağın üzerinden yere atladı, külotunu giydi ve düğmelerini ilikledi.

— Çalışmam gerek, dedi ve çantasını kaptı.

Ama fazla ilerleyemeden Malko üzerine atladı ve sert bir hareketle kızın üzerindeki iç çamaşırlarını yırtıp onunla sevişmeye başladı. Çinli kız önce adamın sırtını tırmaladı, ama sonra bundan vazgeçip adamı okşamaya başladı. Bu kız ya çok onurluydu, ya da tecavüzden hoşlanıyordu. Bir süre sonra Meili kalkıp banyoya gitti, bu fırsattan yararlanan Malko kızın çantasından dökülen eşyaları toplamaya koyuldu.

Yatağın altında birden eline yuvarlak bir cisim geldi. Bulduğu şeye baktığında tepesinden aşağıya soğuk bir duş yediğini sandı: Selam Nabi'yi öldüren 6.35'lik

kartuşun aynısıydı.

*

**

Meili'ye soru sormamak için kendini zor tuttu. Önce soruşturmasını yapmalıydı.

Genç kadın banyodan çıktı, saçını başını düzeltmiş elbisesini giymişti. Gözlerinin içi gülüyordu. Çantasını aldı.

— Doğru söylüyorum, dedi, gerçekten gitmem gerek, Urduca dersim var. Fakat bu akşam tekrar görüşebiliriz.

Malko'ya sarılarak mırıldandı:

— Size aşık oldum! Umarım sık sık sevişiriz!

Çinli kız çıktıktan sonra Malko kartuşu incelemeye başladı. El işiydi ve hiçbir numarası yoktu. Sakallı katilinkilerle aynı olup olmadığını anlamak olanaksızdı.

Kendini donmuş gibi hissediyordu. Demek ki, tatlı Meili de bu komplonun bir elemanıydı. Birden kırmızı çarşafı kadını hatırladı. Bu Meili olabilirdi. Ne Fred Hall ne de Seyid Gül onu tanımıyordu. Malko'nun boynuna atlayışı çok garipti. Fakat pazarda genç adamın hayatını niçin kurtarmıştı? Hiçbir şeyi kanıtlamıyordu, ama etrafında tehlikeli bir çember oluştuğunu hissediyordu. Kartuşu cebine attıktan sonra dışarı çıktı.

*

**

Dışız bir Pakistanlı demir kapıdaki minik pencereyi açtı ve şüpheyle Malko'ya baktı. Yeşil Volkswagen'in bahçede olmadığını gören Malko:

— Nazire Fadıl nerede? diye sordu.

Adam hayır anlamına başını salladı.

— Yasemin Münir?

Yine aynı hareket. Aralarındaki dil farkından Malko'nun daha fazla bir şey öğrenebilmesi imkân-

sızdı... Geri dönmekten başka çaresi yoktu. İki kadının İslabamad'a ya da başka bir yere gitmemesi için içinden dua etti. Yanındaki tabancayla yardımcısı Elko Krizantem'den başka hiçbir dayanağı yoktu. Saatine baktı. Seyid Gül ile olan randevusuna daha iki saat vardı. Karnı acıkmıştı. Tehlikeye meydan okuyarak pazara, Salateen'e gitti. Üst salon bomboştı. Yirmi dakika içinde "tandırda piliç kebabı" ile her yemeğin yanında getirilen bir çeşit sıcak galette olan "nan" dan yedi. Üstüne de bir şişe Pepsi içti.

Meili'nin de bu işe karışmış olması onu rahatsız ediyordu. Fakat onu nasıl göz altında tutabilirdi? Kartuşun kaybolduğunu farketmemiş olmalıydı, Meili' den bir adım daha ilerdeydi. Sakallı katilin sorgulaması belki olaya bir yenilik getirebilirdi. Müdahale etmek için ertesi günü beklemeyi tercih etti. Dışarda şoför, nanla soğanlı domates yiyordu.

**

İslam Birliği'nin bulunduğu bina gece çok karanlık ve sessiz görünüyordu. Malko silahlı iki Afganlı eşliğinde avludan geçerek Seyid Gül'ün yerine gitti. Adamı avlunun sonunda dikdörtgen şeklindeki bir deliğin başında buldu. İki mücahit ellerindeki projektörlerle orayı aydınlatıyordu. Malko eğilince tahta bir merdivenin yerin içine indiğini farkettiler. Aşağıda bir metre genişliğinde bir koridor ve bu koridorda da demir parmaklıklı birçok kapı gördü.

— Burası bizim hapishanemiz, diye açıkladı Seyid Gül. Hiç kimse kaçamaz. Gündüz tahtalar girişi kapatıyor. Burada "süvarileri" Pakistanlılara teslim etmeden haftalarca sakladık. Şimdi ise onları öldürüyoruz, bu çok daha basit. Mücahitlerin yemeğine de ortak olmayacaklar.

iki asker çukura indi, demir parmaklıklardan birini

açtı ve Jandad'ı tahta merdivene doğru ittiler. Katilin çürüyen yerleri şişmişti, yürüyecek hali de kalmamıştı.

— Soruşturmadan ne sonuç aldınız? diye sordu Malko.

— Pek büyük bir şey çıkmadı, diye itiraf etti Seyid Gül. İki arkadaşının nereye kaçtıklarını bilmiyoruz.

Jandad, elleri arkadan bağlı, tıpkı bir paket gibi, Toyota'nın bagajına tıklandı. Malko Seyid Gül ile birlikte arabaya yerleşti, iki tane de fedai bindi. Bir Colt da peşlerinden geliyordu, içi mücahit doluydu. Güneye doğru yönelip Peşaver'in merkezine doğru indiler sonra Hayber Yolu'na saptılar ve nihayet Jamrud Road'a çıktılar. Malko nereye gittiklerini merak ediyordu. Yavaş yavaş evler seyrekleşti. Şehrin çıkışındaki kontrol noktasından yavaşlamadan geçtiler. Karşı tarafta Nasır'ın büyük mülteci kampı başlıyordu. Burası Hayber Geçiti'nin yoluydu. Malko kendini hiç emniyette hissetmiyordu. Ölüm kokusu alıyordu... Bir çeyrek saat kadar kampın içinde ilerlediler ve Jamrad'a çıkmadan önceki son kontrol noktasından sola dönerek تنها bir çöl yoluna girdiler. İki kilometre daha gittikten sonra karşılarında bir duvar çıktı. Durdular, türbanlı bir bekçinin açtığı kapıdan içeri girdiler. Ve nihayet büyük bir fabrika önünde durdular.

— Geldik, dedi Seyid Gül.

Asad Kalaşnikofunun demir kabzasıyla bir kapıya vurdu. Kapı açıldı ve tıraşlı bir adam çıktı. Asad ile alçak sesle bir şeyler konuştular. Sonunda herkes içeri girdi. Malko cehenneme girdiklerini sandı. Isı altmış derece vardı!

— Neredeyiz? diye sordu.

— Taraftarlarımızdan birine ait olan bir cam atölyesindeyiz, dedi Seyid Gül. Daha önce buraya pek çok kez geldik.

Mazotla çalışan kocaman fırının içindeki cam

hamuru magma gibi fokurduyordu. Fırının üzerinde dönmekte olan kaplar otomatik olarak dolup boşalıyordu. Sonra yukardan inen bir kol cam hamuruna şekil veriyordu. Biçimlenen cam kaplar, kendi kendine yürüyen bir bant üzerinde soğumaya gidiyordu.

Makineleri iki adam idare ediyordu. Malko şüphelenerek Seyid Gül'e döndü.

— Ne yapacaksınız?

— Onu kendi kanunlarımıza göre cezalandıracağız, dedi haberalma şefi. Eğer itiraf ederse mahkeme edilecek. Yoksa Selam Nabi cinayeti suçundan hemen idam edilecek...

İki mücahit Jandad'ı fırının altına kadar yaklaştırdı. Adamlardan biri hançeriyle Jandad'ın bileklerindeki ipi kesti. Seyid Gül yaklaştı ve ona Dari diliyle uzun bir nutuk çekti. Fırının brülörlerinin gürültüsünü bastırmak için bağırarak zorunda kalıyordu. Sakallı genç katil bağırıp tepinmeye başladı. Gürültüden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yalnızca adamın bir karış açık ağzı ve korkudan buruşmuş yüz hatları görünüyordu. Çok iğrençti. Asad iki eliyle Jandad'ın sağ bileğini kavradı ve dönen kapların tekerleğine yaklaştırmakla akmakta olan erimiş kızgın cam hamurunun altına tuttu.

Adamın çığlığı fırının gürültüsünü bastırdı. Asad katille birlikte geri çekildi. Sakallı genç onun elinden kurtuldu, yere düşerek yuvarlanmaya başladı. Derisine yapışan sıcak cam hamurundan kurtulmaya çalışıyordu. Ses tellerini kopartırcasına bağırıyordu. Seyid Gül hiç etkilenmeden onu izliyordu. Acısı çok fazla olmalıydı. Malko'nun içi kalktı. Seyid Gül ona döndü:

— Aslında onu hemen öldürmemiz gerekirdi, dedi. Bu pek sert bir ceza değil...

Her şey göreceliydi...

Jandad hâlâ bağırıyordu. Cam hamuru yukardan düşmeye devam ediyordu. Seyid Gül'ün bir emri üzerine

Asad Jandad'ı yerden kaldırdı, yanık elini bir beze sardı ve adamı haberalma şefinin önüne sürükledi. Fırından uzak olmalarına rağmen hepsi şakır şakır terliyordu.

— Konuş, diye emretti Seyid Gül. Yoksa elinin yerine kafam oraya koyarız.

Genç katil dizlerinin üstüne düştü ve Malko'nun bacaklarına sarılarak ona ingilizce yalvarmaya başladı.

— Lütfen, lütfen. Beni öldürmelerine izin vermeyin!

Malko'nun boğazına bir şey düğümlemişti sanki. Jandad daha yirmi yaşında bile değildi. Fakat buna rağmen onun büyük bir soğukkanlılıkla bir cinayet işlediğini kendi gözleriyle görmüştü. Mücahitlerin sitemli sitemli kendisine baktıklarını hissetti ve ona bir tek nasihatta bulundu.

— Bildiğiniz her şeyi söyleyin, hayatınızı kurtarmaya çalışacağım.

— Bu yılına fazla yumuşak davranıyorsunuz, dedi Seyid Gül. ölümü yüz defa hak etti...

Seyid Gül'ün bir işareti üzerine Asad Jandad'ı Malko'nun ayaklarından çekip alarak fırına doğru sürükledi. Yine çığlıklar, yalvarmalar yükseldi. Bu kez Jandad konuşmaya karar verdi. Haberalma şefi cebinden bir not defteri çıkarttı ve sorular sorup not almaya başladı. Bu işlemler sakallının nefesi kesilinceye kadar sürdü... Onu yeniden bağlayıp götürdüler. Seyid Gül telaşlanmıştı. Cam atölyesinden çıkınca Malko kendini kuzey kutbunda sandı. Elbiseleri vücuduna yapışmıştı. Jandad bu kez kendi kendine bagaja girdi. Ve oradan ayrıldılar.

— Çok garip bir hikâye, dedi Seyid Gül Malko'ya. Doğru söylediğini sanıyorum, çünkü çok korktu. Fakat bu arada anlayamadığım bir konu var...

— Nedir?

— Dayısının Parcham üyesi olduğunu ve Khad'da önemli bir mevkide bulunduğunu söyledi. Moskova'da

tahsil yapabilmesi için Jandad'a bir burs vaat etmiş. Fakat ilk önce katilleri cezalandırması gerekiyormuş. Diğer iki adamla Kabil'e gelmişler. O adamların da adlarını verdi. Cemal Şeddi ile Moltan Muzaffer. Onlar da Parcham'ın üyesiymişler.

Bunlar Malko'nun Friend's Hotel'de bulunduğu isimlerin ta kendisiydi. Jandad doğruyu söylemişti.

— Peşaver'de bir kadınla buluşmuşlar. Kadın onlara silah ve talimat vermiş. Şef Cemal Şeddi imiş.

— Kadın kimmiş?

— Bilmiyorum, yüzünü hiç görmemiş. Onunla pazarda buluşmuşlar. Sinema Caddesi'ndeki lokantalardan birinde. Jandad onu yalnızca bir kez görmüş. Kadın Dari dilini çok mükemmel konuşuyormuş. Üç adamı da sorguya çekmiş. Sonra Cemal Şeddi onunla bağlantı kurmuş. Kadının telefon numarası ondaymış. Fakat kimliği ve bulunduğu yer hakkında hiçbir şey bilmiyormuş. Yüzündeki peçe sayesinde kendisini gizliyormuş. Khad'ın talimatlarını Cemal Seddi'ye bildiren de o kadınmış. Öldürülmesi gereken kişilerin listesini vermiş. Bu listede dört kişi varmış. Selam Nabi de onlardan bir tanesi. Kendisi kışladan hiç dışarı çıkmadığı için, Jandad'ın içeri girmesi gerekmiş. Kalem-tabancayı da onlar vermiş. Sonra arkadaşlarıyla buluşacakmış.

Malko çok şaşırılmıştı. Hiçbir önemi olmayan kişileri öldürmek için neden bu kadar tehlikeye atılmışlardı? İnsanı çok yanıltıyordu. Bu dört kurban arasında ne gibi bir bağlantı vardı? Seyid Gül'e döndü.

— Sakat kalan adamın yerini biliyor musunuz?

— Evet.

— O halde hemen oraya gidelim.

XII. BÖLÜM

Cemal Şeddi duvarın üstüne atladı ve köpeklerin havlamalarının kesilmesini bekledi. Üniversty Town'ın yolu gecenin bu saatinde bomboştu. Yanda Pakistan Ordusu'ndan bir albay oturuyordu. Şeddi her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdikten sonra bahçeye atladı. Eli hançerinin sapındaydı.

Villanın Porche marka arabasının karşısında yeşil bir otomobil daha vardı. Her taraf kapkaranlıktı.

Cemal Şeddi gözlerini karanlığa alıştırmak için villanın etrafını dolaştı, işleri karıştırmamak için mal sahibini öldürmek istemiyordu. Verandaya geldi. İki kanepe gördü. Birinde birisi yatıyordu. Afganlı dev adam usul usul yaklaştı. Köpeğin teki hırlamaya başlayınca uyuyan adam yerinden sıçradı. Kanepenin üzerinde doğrularak sopasını eline aldı.

— Kim var orada?

— Amin? diye fısıldadı Cemal Şeddi.

İsmiyle çağırıldığı için sakinleşen adam sopasını bırakarak tek ayağının üzerinde dikildi. Afganlı hiçbir şey söylemeden ellerini kurbanının boynuna doladı ve var gücüyle sıkmaya başladı. Bu arada adamı kanepenin üzerine devirip dizini göğsüne dayamayı da ihmal etmedi. Amin bir çığlık attı. Karşı koyamadı.

Cemal Şeddi başparmaklarını Afganlının nefes borusuna bastırırken sokaktan bir ses duydu. Araba

sesiydi. Önem vermedi, ama birkaç saniye sonra demir kapı yumruklanmaya başladı.

Katil sırtından soğuk terler boşandığını hissetti. Bu hiç de hoş bir durum değildi! Daha kuvvetli sıkı ve elinin altındaki kemiklerin çatırdadığını duydu. Doğruldu, köpeğe bir tekme atarak başından kovdu ve bahçenin sonuna doğru koştu. Yandaki bahçeyle arada alçak bir duvar vardı. Kolayca diğer tarafa atladı ve gürültü çıkartmadan kaçtı».

*

**

Kapıyı şaşkın yüzlü bir beyaz açtı. Üzerinde sadece bir şort vardı.

— Ne oluyor? diye sordu İngilizce.

Malko adamı içeriye doğru itti. Seyid Gül ve mücahitleriyle birlikte kendisi de içeri girdi.

— Amin diye birini arıyoruz, dedi. Hayatının tehlikede olduğunu sanıyoruz.

Şivesinden İngiliz olduğu anlaşılan yabancı nefretle güldü.

— Amin! Kanepesinde uyuyor. Size kapıyı onun açması gerekirdi! Fakat siz kimsiniz?

Seyid Gül'ü bilhassa bir kenara iterek Malko'ya hitap ediyordu.

— Ben Bay Hail ile birlikte çalışıyorum, dedi Malko. Bu çok gizli ve tehlikeli bir iş.

Britanyalı hafifçe omuzunu silkti ve:

— Gelin, dedi.

Onu izlediler. Adam verandayı aydınlatan lambayı yaktı. Amin'in uyumadığını anlamak pek güç olmadı. Halinden her şey anlaşılıyordu... İngiliz bir çılgılık attı:

— Aman Tanrım! Ne olmuş?

— Korktuğum başıma geldi, dedi Malko. öldürülmüş. Hiç kimseyi görmediniz mi?

— Hayır.

— Onun hakkında ne biliyordunuz? Siyasi faaliyette bulunur muydu? Misafirleri gelir miydi?

Britanyalı boynunu büktü.

— Çok cesur ve namuslu bir çocuktu. Bacağı yüzünden pek dışarı ıkmaıdı. Bazen mültecilerden onu görmeye gelenler olurdu. Ailesinden haber getirirlerdi. Anlamıyorum, parası bile yoktu. Onu kim öldürmüş olabilir?

— Biz de aynı soruyu kendi kendimize soruyoruz, diye içini çekti Malko. Polise haber verin. Fakat korkanm hiçbir şey bulamayacaklar.

Gece geç vakit olmasına rağmen bir bardak içki içmeye karar verdiler ve oturma odasına geçtiler. Seyid Gl ile Malko bir an yalnız kaldı.

— Diğer iki kurbanı hemen bulmamız gerek, dedi Malko.

— Birinin buraya pek uzak olmayan bir kampta diğerinin ise İslamabad'da bulunduğu sanılıyor, diye cevap verdi Afganlı.

— Acele etmeliyiz! Hayatları tehlikede.

— İslamabad'dakinin yanında fedaileri var. Hiçbir şeyden korkmaz.

— Onunla konuşmak gerek, dedi Malko. Belki bize bir açıklamada bulunabilir. İslamabad'a telefon edelim.

— Deneyelim, fakat bu iş bazen iki,üç gün sürebilir. Dahası o adam rakip bir teşkilattan. Bunun bir tuzak olduğunu sanabilir.

— Ya dördüncü?

— Onu ağırtmak kolay, ama yarın sabahı beklemek gerek. Orada telefon olmadığı için haber veremeyiz.

— Onu uyarın, diğerleriyle aynı akıbete uğramasın.

Britanyalıdan izin isteyip oradan ayrıldılar. Cesedi de bıraktılar. Eski bir savaşçı niçin öldürülmüştü?

*

**

Fred Hall kalın gözlüklerinin arkasından Malko'ya bakıyor bir taraftan da çiklet çiğniyordu. Canı o kadar çok sıkılmıştı ki, hapşurmayı bile unutmuştu. Malko'ya gelince bütün gece hiç uyumamış ve bilmeceyi çözmeye çalışmıştı.

— Bu nasıl iş! diye içini çekti Amerikalı. Bruce Kearland ile bu zavallı adam arasında ne gibi bir ilişki olabilir? Hiç tanışmamışlar, birbirlerinin dillerini bile bilmiyorlardı, fakat ikisi de aynı sebeple öldürüldü.

— Bruce Kearland Lowgar'da değil miydi?

— Evet, iki yıl önce.

— Bu cinayetleri idare eden o kadın? Onun hakkında bir fikriniz var mı?

Fred Hall başını eğdi.

— Gerçekten hiçbir fikrim yok.

— Ya şu Meili?

Amerikalı gülümsedi.

— Şimdi yalnızca dördüncü kaldı, dedi Malko. O nerede?

Seyid kol saatine baktı.

— Villamda sizi bekliyor. Hiçbir şeyden haberi yok.

Noel ağacı gibi süslü Mitsubishi dışarda bekliyordu. Resul ve Kalaşnikoflu birkaç sakallıyla birlikte arabaya doluştular. İstikâmet Üniversty Town. Sıcaktan insanın boğazı kuruyordu. Pencerelelerden içeri giren hava ise saç kurutma makinesinden çıkan sıcak havaya benziyordu. Malko yanındakilerin o türbanlara ve üzerindeki kalın pamukludan dokunmuş elbiselere nasıl tahammül ettiklerine şaşıyordu. Ellerinde Kalaşnikof bulunan iki mücahitin bekçilik yaptığı bir sokağa geldiler ve arabadan indiler. Diğerleri ise damlarda nöbet tutuyordu. Malko ilk kez ciddi bir güvenlik önlemiyle karşılaşıyordu.

Boş bir odaya girdiler. İçerideki gözlüklü genç bir Afganlı evrak çantasının içine dalmış bir şeyler

aranıyordu. Hemen ayağa kalktı ve gelip Seyid Gül'ün elini büyük bir saygıyla öptü.

— İşte dostumuz Babrak Kasım, dedi Seyid Gül.

Dari diliyle de genç adama Malko'nun kimliğini ve cinayetleri açıkladı. Babrak Kasım dikkatle onu dinliyordu. Haberalma şefi susunca, genç Afganlı bir şey söyledi ve Seyid Gül hemen tercüme etti.

— Kendisini öldürmek istemelerinin sebebini bir türlü anlamıyor. Diğer mücahitlerden hiçbir farkı yok. Bu işi bırakalı bir yıl olmuş.

Yine meşhur çay ikram edildi. Malko'nun aklı karışmıştı, oturdu. Khad'ın katillerini sollamışlardı, ama henüz ortada bir şey yoktu: kurban niçin öldürülmek istendiğini bile bilmiyordu... Seyid Gül'ün yardımıyla adama sorular sormaya başladı.

— Diğer üç kurbanı tanıyor muymuş?

— Evet, tanıyormuş. Fakat ne arkadaşlarıymış ne de akrabası.

— Ya Bruce Kearland'ı?

— Ondan söz edildiğini duymuş, fakat kendisini hiç görmemiş. Öldürüldüğünden, haberi bile yok.

— Bir fikri var mıymış?

— Hiçbir fikri yokmuş, dedi üzgün bir ifadeyle.

Çaylarını yudumlarken bir yandan da düşünüyorlardı. Malko, kafasını yormasına rağmen bir türlü bir şey anlayamıyordu.

— Lowgar'da bütün kurbanların tanık olduğu bir olay oldu, dedi. Başka bir açıklama göremiyorum. Fakat yine de bir şeyler hatırlamaları gerekirdi.

Seyid Gül yeniden Babrak Kasım'ı sorguya çekmeye başladı. Ama bir şey çıkmadı. Adamcağız çok düşünmesine rağmen hiçbir şey hatırlamıyordu.

— Bir kadından söz edildiğini duydunuz mu? diye sordu Malko.

Bir kadın! Hiç kadın yoktu. Sanki başka bir dünyada

yaşıyor gibiydiler.

Oldukları yerde sayıyorlardı. Haberalma şefine mesaj getirmek için odaya sürekli girip çıkan adamlar dikkatini dağıtıyordu. İş ciddi bir şekilde ele almasa her şey altüst olacaktı.

— Yapabileceğimiz iki şey var, dedi. önce, Babrak Kasım bize yardım etmeye hazır mı?

— Elbette, Nasıl?

Seyid Gül gülümsedi.

— Nasılsa Babrak'ı öldürmeye teşebbüs edeceklerdir. İşlerini kolaylaştırıp onları suçüstü yakalayacağız. Komandoların şefi herhalde Jandad'dan daha çok şey biliyordur. Kırmızı kadına ulaşmak gerek.

— Elbette, diye tasdik etti Seyid Gül.

Malko'nun planını hemen genç Afganlıya açıkladı ve cevabını tercüme etti:

— Bütün tekliflerinizi kabul ediyor, ölürse şehit olacağını söylüyor.

İşleri kolaylaştıran bir mantığı vardı.

— Teklifiniz nedir? diye sordu haberalma şefi.

— Peşaver'e dönsün, islam Birliği'nde kendini gösterebilir. Düşmanlarımızın haber kaynaklarını bilmiyoruz. Bir otelde kalıp yemeklerini pazarda yiyebilir mi? Ama her şey normalmiş gibi davranmalı.

— Elbette. Hangi otelde?

Malko düşünmeye başladı: Gözetlemesi kolay bir otel olmalıydı. Pazarda olamazdı. Dean's bir mücahit için fazla lüksü. Geriye Şah Pehlevi Caddesi'ndeki Green's kalıyordu. Orada yabancılar daha az dikkat çekirdi.

— Green's'de, dedi. Bir tuzak kuracağız.

XIII. BÖLÜM

Malko Üniversty Town'un tozlu ve pis sokaklarını artık ezberlemişti. Oteli Malko'ya yeni bir şoför vermişti! Her tarafı çok iyi bildiği için doğruca gidip villanın kapısını açtı, yeşil Volkswagen içerdeydi. Nazire Fadıl evdeydi! Zaten kadın hemen ortaya çıktı. Üzerinde yine her zamanki gibi bir pantolon ve bir gömlek vardı. Gözlüklerini plastik bir zincirle boynuna asmıştı. Bütün dişiliği dudaklarında toplanmıştı.

— Ortadan kayboldunuz, dedi Malko.

— Girin, dedi genç kadın. Hayır, sadece Islamabad'a kadar gitmişim. Yasemin artık Peşaver'de kalmak istemiyordu. Onu dün akşam götürüp evine bıraktım.

Malko biraz üzüldü. Duygusal, tatlı Yasemin yoktu. Nazire alaylı bir şekilde gülerek:

— Islamabad'dan geçecekseniz size adresini veririm, dedi. Fakat bu arada yeni bir haber aldım.

Oturma odasına geçtiler. Pencerelelerin panjurları açılmıştı. Yan odadan bir daktilo sesi geliyordu.

— Ne haberi?

— Khad'ın adamları katillerini Peşaver'de topluyor. Halid Han'ın adamları da onlara katılıyor. Amaçları Direniş Şefleri'ne saldırmak.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

Nazire omuzlarını silkti.

— Daha önce de söylemişim, benim çok adamım

var. Siz, bir şeyler öğrenebildiniz mi?

Malko ona Islamabad'daki son saldırıyı anlattı.

— Çok garip! dedi genç kadın, Lowgar çok önemli değil ki. Aklıma bir şey geldi. Sakın iki karşıt cephe arasında basit bir hesaplaşma olmasın bu? Belki de Sovyetlerle hiç ilgisi bile yoktur. Genellikle böyle oluyor ve sorumluluklar hep Khad'ın üzerine kalıyor.

Malko bu varsayımı düşünmemişti... Nazire Fadıl konuşmaya devam etti.

— Gidip bunu Seyid'e söylerseniz olanaksız olduğunu iddia edecektir. Ve bütün mücahitlerin birbirine kardeş gibi bağlı olduklarını söyleyecektir... Fakat düşünün bir kez. Sözde Khad'ın komandosu olan birisi başka bir bölgeden gelebilir pekâlâ.

— Jandad'ın itirafları var, diye itiraz etti Malko.

— Cahil bir çocuk! dedi Nazire. Ona ne söylense inanır.

Yan tarafta telefon çaldı. Sakallı bir adam gelip Nazire'ye bir şeyler söyledi. Bunun üzerine genç kadın kalktı.

— İşim var. Bu akşam bana uğrayın. Gevezelik ederiz, dedi.

Malko taksiye döndü, eskisinden daha da kuşkuluydu. Bir varsayım daha eklenmişti. Hiçbiri de kanıtlanamıyordu.

*

**

Malko İntercontinental'in havuzuna gitti, Meili'nin orada olmadığını anlayınca geri döndü. Tam o sırada içeri girdiğini farketti. Meili Malko'yu görünce bir an duraladı. Sonra kendini toparladı ve gülümseyerek genç adama doğru yaklaştı.

— Beni yine ektiniz! dedi.

Malko Meili ile olan randevusunu tamamen unutmuştu.

— Nereden geliyorsunuz? diye sordu.

— Islamabad'dan Büyükelçiliğimizin kültür ateşesi beni çağırtmıştı. öğrenim durumumu merak etmiş de.

Böylece Bruce Kearland olayı ile bağlantısı olan cinayetin işlendiği sırada, Meili'nin Islamabad'da olduğu ortaya çıkmıştı. Bu 6.35'lik kartuştan sonra onun aleyhindeki ikinci işaretti. Çinli kız alçak sesle:

— Dün akşam çok sıkıcı bir suare vardı, hep sizi düşündüm!

Meili birden durdu.

— Bir şeye mi sıkıldınız?

Malko sıkıntısını gizlemeyi başaramamıştı.

— Hayır, hayır, dedi. Fakat şu sıcak yok mu beni öldürüyor. Klimalı bir araba bulabilseydik.

— İsterseniz yelpazemle size her yerde eşlik edebilirim. Böyle şeyler geçen yüzyılda benim ülkemde çok oluyordu.

— Ya dersleriniz?

— Yapacak pek işim yok. Afganca öğretmenim hastalandı.

Malko'nun aklından Meili'yi Seyid Gül ve adamlarına teslim etmek gibi kötü bir fikir geçti. Fakat Jandad'ın parlak geleceğini gördükten sonra bunu yapamazdı. İnsan Hakları Cemiyeti'nin taraftarlarını kışkırtmaya hiç gerek yoktu. Çinli kıza bir tuzak kurmaya karar verdi. Meili ona ateşli gözlerle baktı:

— Havuza geliyor musunuz?

— Çok sıcak, dedi Malko. Belki daha sonra.

Meili üzgün üzgün içini çekti.

— İyi, ben dinleneceğim.

Malko boş gözlerle arkasından baktı. Elko Krizantem ile yemek yiyip ertesi günkü operasyonları planlayacaklardı.

*

**

Arabanın açık penceresinden içeri giren rüzgâr Cemal Seddi'nin yüzünü tatlı tatlı okşuyordu. Arkadaşı Moltan ise türbanını gözüne indirmiş, kapıya başını dayamış uyuyordu. Peşaver'e daha bir saat vardı. Şeddi içindeki korkuyu bir türlü yenemiyordu. Son cinayette de dahil şimdiye kadar hiç hata yapmamıştı. Onun için adam öldürmekle tavuk kesmek aynı şeydi, hiç farketmezdi.

Korkusu Jandad'dan ileri geliyordu. Ekibinin en genç elemanı Selam Nabi'yi öldürerek kontratını yerine getirmiş, ama yakalanmıştı. Onu bir daha gören olmamıştı, zaten Seyid Gül'ün onu konuşturmak için kullanacağı metotları da tahmin edebiliyordu. Nasıl olsa genç adam bildiklerinin hepsini anlatacaktı. Jandad'ın pek bir şey bilmediği için operasyonu tehlikeye düşüremeyeceği konusunda kendini inandırdı. Fakat bazen önemli bir detay unutuluyordu. Moltan sıçrayarak uyandı ve homurdandı.

— Neredeyiz?

— Indus'dan geçmek üzereyiz, dedi Cemal Şeddi.

Bilgi almak için acele ediyordu. Bu haliyle avının üzerine saldıran bir şahine benziyordu. Şahinin ipini çeken gerçek sorumlu ise çarşafli kadındı. Aslında Şeddi ona itaat etmekten nefret ediyordu. Fakat Kabil'e sağ salim ulaşabilmesi için karşı cinse duyduğu nefreti şimdilik unutmaması gerekiyordu.

*

**

Mahabat Han Camisi'nin müezzini ezan okumaya başlayınca Jandad başını yukarı doğru kaldırarak yardım etmesi için Allaha dua etti. Çevrede kendisi gibi tahta masalara oturmuş çay içen üç, dört müşteri daha vardı. Sıcak da hatırı sayılır gibiydi. Hiç kimse sağ elindeki kocaman sargıyı farketmemişti. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibi çarpıyordu. Seddi'nin

gelmemesi için var gücüyle Allaha yalvarıyordu. Çünkü dev adam Asad, ihanetinden dolayı nasıl olsa onu öldürecekti. Çevresine bakındı. İki yabancı bozuk bir kamyonun yanında duran çekçek arabasının içine saklanmıştı. Ve Seyid Gül'ün bir düzine adamı etrafa dağılmıştı. Eğer Cemal Şeddi gelirse hiç şansı kalmayacaktı.

Jandad egzoz kokusu dolu havayı içine çekti. Yeraltındaki hücrelerinden sonra burası ona cennet gibi gelmişti. Tabanları yağlayıp kaçmak istedi, ama Kalaşnikofların onu hemen olduğu yere çivileyeceklerini çok iyi biliyordu.

Müezzin ezan okumasını bitirdi. Jandad dakikaları saymaya başladı. Zaman geçiyordu. İçinde bir umut doğdu. Cemal Şeddi ortalarda görünmüyordu.

Kabil Gate'den gelen rengarenk bir otobüs klakson çala çala kendine yol açmaya çalışıyordu. Birden hızını artırdı. Sokak satıcılarının tezgâhlarını devirerek Jandad'ınoturduğu kahveye doğru yöneldi. Jandad koca otobüsü karşısında bulunca bir çığlık attı. Kaçmaya vakit bile bulamadı. Otobüs ona çarptı ve göğüs kafesini ezip geçti.

Koca otobüs yoluna devam ederken bir müşteriye daha çarptı ve GT Road'a saptı. Bu arada yolunun üzerindeki bir çekçek arabasıyla sürücüsünü de ezmeyi ihmal etmedi. Kalaşnikoflu bir adam bir Porche'den dışarı fırlayarak otobüsün arkasını kurşun yağmuruna tuttu, ama aracı durduramadı. Mücahitler otobüsün peşinden koştular. Ama iş işten geçmişti. Otobüs GT Road'da kaybolmuştu. Çevredekiler yaralılara yardım etmeye başladı. Jandad ölmek üzereydi. Dudakları bembeyaz kesilmişti. Son nefesini verirken Malko yanındaydı. SAS sinirinden deliye dönmüştü.

Yine düşmanları galip gelmişti. Malko kendi kurduğu tuzağa kendisi düşmüştü.

Green's Hotel bir zelzele atlatmış gibiydi. Şah Pehlevi Caddesi'ne bakan kirli yeşil cephesi sağlam görünüyordu, ama içerisi bir felaketti: Sıvaları dökülmüş duvarlar,tavanda uçuşan çeşit çeşit sinekler, basamakları kırık merdiven ve insanın burnunun direğini kıran bir pislik kokusu. Gözü bantlı yaşlı bir adam resepsiyonda oturmuş gri sakalını karıştırıyordu. Adam, bir oda isteyen Elko Krizantem'e ilgisizce baktı.

Elko işini çabucak hallediverdi. Bir haftalığına peşin olarak elli rupi ödedi ve anahtarı aldı.

— Üçüncü kat, dedi yaşlı adam, 36 numara.

Üstündeki Pakistan kıyafetinin içine silahını saklaması çok kolay olmuştu. Beline sağlam bir deri kemer bağlamış ve kemere de kılıfıyla birlikte emektar Astrası ile iki yedek şarjör asmıştı. Boğma teli ise yeleğinin cebinde duruyordu.Koridora çıktı, 30 numaralı odanın kapısını çaldı.

Babrak Kasım kapıyı açtı. İki adam sessizce el sıkıştı. Afganlı Elko'nun kendisini korumakla görevli olduğunu biliyordu. Şalvarının içinden bir hançer çıkarıp Elko'ya gösterdi. Silahını yerine koyup üzerinde su kaynayan küçük ocağın yanına çömeldi.

Elko Krizantem çaydan nefret ediyordu, ama ayıp olmasın diye içmek zorunda kaldı... Sonra operasyonun nasıl yapılacağı hakkında el kol işaretiyle bir karara vardılar. Neyseki, Seyid Gül Afganlıya önceden her şeyi anlatmıştı.

Çayını bitiren Elko Krizantem Şah Pehlevi'ye indi ve bir fotokopi dükkânının önünde durarak Babrak Kasım'ın otelden çıkmasını bekledi. Katillerin akşam üzeri saldıracakları tahmin ediliyordu, fakat belki ilginç bir şeye rastlayabilirlerdi. Beş dakika sonra Babrak Kasım da çıktı ve pazara doğru yöneldi. Elko on metre

geriden onu izliyordu. Köprüyü geçerek Railroad Road'a çıktılar. Bu yolun kenarında Kabil'e giden otobüslerin garı vardı. Sonra Sinema Caddesi'ne daldılar. Etraf çok kalabalık olduğu için Elko ona biraz, daha yaklaştı. Yoksa ani bir saldırı durumunda müdahale etmesi çok güç olurdu.

Atletik yapılı, türbanlı ve Cengiz Han tipinde bıyıkları olan bir Pakistanlı Elko'nun dikkatini çekti. Omuzunda da bir örtü vardı. Başboş geziyor gibiydi.

Krizantem üç yüz metre sonra Habib Bankası'nın önünde onu yine gördü. Adam Babrak Kasım'ın birkaç metre gerisindeydi... Türkün kalbi daha hızlı atmaya başladı. Babrak Kasım bir çekçek arabasına binince adam da aynısını yaptı! Elko da bir üçüncü arabaya atladı, sürücüyü İslam Birliği'nin adresini verdi ve çabuk olmasını rica etti. Böylece Afganistan bayrağı dalgalanan teşkilat binasına ilk varan o oldu.

Biraz sonra Babrak Kasım, onun ardından da omuzu örtülü iriyarı adam geldi. Pakistanlı bir kahveye daldı. Elko artık her şeyden emindi! Biraz uzaktaki bozuk bir arabanın yanına gitti ve yere çömeldi. Sanki arabasının yapılmasını bekliyormuş gibi bir hava takındı.

Pakistanlı yirmi dakika sonra kahveden çıktı ve bir arabaya atladı. Krizantem de peşinden gitti. Galaksi Otel'i'ne kadar onu izledi. Adam otelden içeri girdi. Elko artık oyunun sonuna geldiklerinden emindi. Düşman zokayı yutmuştu. Raporunu vermek için bir araba çevirdi.

XIV. BÖLÜM

Babrak Kasım pazarın kalabalığı içinde güçlükle ilerliyordu. Yemek yiyecek küçük bir yer arıyordu. Eli şalvarının içindeki hançerinin üzerinde hazır bekliyordu. İzlendiğinden emindi. Bu kalabalıkta öldürülmesi içten bile değildi. Daha önce pek çok mücahit bu şekilde can vermişti. Hiç kimse müdahale etmezdi. Afganlar kabileler arasındaki intikamlardan çok korkarlardı. Pakistanlılar ise kayıtsız kalmayı tercih ederlerdi.

Açık hava lokantalarından birinin tahta bankına oturdu ve soslu kebabla bir bardak bol kaymaklı süt istedi.

Yemeğini yerken etrafa belli etmemeye çalışarak gözleriyle koruyucusunu aradı. Sırtını duvar tarafına yüzünü de sokağın kalabalığına vererek oturmuş gelip geçenleri inceliyordu. Üstüste üç bardak çay içtikten sonra kalktı. Kendisini çok yorgun hissettiği için yürümekten vazgeçti. Ve bir dolmuşa bindi. Green's Hotel'in önünde arabadan indi. Otelin dış görünüşü gece daha güzeldi. Kırık dökük pis merdivenleri tırmanmaya başladı. Resepsiyon memuru defterini açık bırakarak gitmişti. Babrak Kasım bir yandan da içinden dua ediyordu. Koridordaki ışık yetersiz olduğu için el yordamıyla ilerleyebiliyordu.

Bu sıcak ve pis odada uyumaktansa çadırda yatmayı tercih ederdi, fakat seçme hakkı yoktu. Kapıyı açtı ve

odasına girdi. Birden içeride birisinin olduğunu hissetti. Odadan çıkmak istedi,ama başaramadı.

İki el kollarını kavrayıverdi. Bir hançer parıltısı görmesiyle midesinde yanma hissetmesi bir oldu. Hançerli el yine havaya kalktı ve bu kez Babrak'ın göğüs kafesini boydan boya yardı. Açılan yaradan oluk gibi kan fışkırmaya başladı. Babrak Kasım anında kendini kaybetti, sesini çıkaracak vakti bile olmamıştı. Dev,hançeri çıkartıp bu kez de kalbin üzerine sapladı. Ama buna hiç gerek yoktu. Afganlı zaten ölmüştü.

*

**

Elko Krizantem üçüncü katın koridorunda dikkatle çevreyi dinliyordu. Pazardan beri Babrak Kasım'ı izlemişti. Birazdan Seyid Gül'ün adamları ve Malko gelmiş olurdu. Yarım saat gecikmişlerdi zaten.

Green's çok sessizdi. Kasım odasına girmişti. Gidip onu rahatsız etmeye hiç gerek yoktu. Elko'ya göre tehlike dışarda kalabalığın arasındaydı. Yatağına uzanıp biraz dinlendi. Sivrisineklerle tahtakuruları onu rahat bırakırsa rahat bir gece geçirebilirdi.

Ama birden susadığını hissetti, pazarda yuttuğu tozların etkisi kendini göstermişti. Odasında bir lavabo bile yoktu. Her katta koridorun sonunda bir duş vardı. Ayağa kalktı. Su içmesi gerekiyordu! Odasından çıkarak merdivenlere doğru yöneldi. Resepsiyondaki gece nöbetçisi nereden bir Pepsi bulabileceğini ona söyleyebilirdi elbet. Resepsiyona gitti. Memur hâlâ ortalıkta yoktu. Uyuyakalmış olmalıydı. Elko Krizantem nöbetçiyi uyandırmak için tezgâhın arkasından da küçük odanın perdesini açtı.

Nabız birden 120'ye fırladı.

Gece nöbetçisi oradaydı, ama dili dışarı sarkmış bir vaziyette yerde yatıyordu.

Elko Krizantem merdivenlere koşarken Astrasını da

eline almayı ihmal etmedi. Gece nöbetçisinin öldürülmesi iyiye işaret değildi... Babrak Kasım'ı odasına kadar götürmediği için kendi kendine söyleniyordu. Merdivenleri dörder dörder tırmanırken yukarda bir çıtırtı duydu ve dev gibi iri bir adamla karşı karşıya geldi: Kasım'ın peşinde dolaşan adamdı bu. Arkasında biri daha vardı. Bir an için gözgöze geldiler. Sonra dev adam Elko'nun elindeki tabancayı gördü ve birinci katın sahanlığına doğru geriledi.

Elko peşinden gitmedi. Ne yapacağını şaşırmıştı. Giriş katına inerek resepsiyona gizlendi. Elinde Astrasıyla Seyid Gül'ün adamlarını beklemeye başladı. Gecikmişlerdi. Otelin bir tek çıkış yolu vardı. Adamların buradan çıkabilmesi için kendisine ateş açmaları gerekirdi. O zaman herkes buraya toplanırdı. Bunu göza alamayacakları için başka bir yol deneyeceklerdi...

Sokağa çıkan koridora koştu. Malko'yu karşısında görünce sevincinden neredeyse bağıracaktı!

— İçerdeler, dedi. En az iki kişiler. Kasım'ı öldürdüler sanırım.

Malko bir küfür savurdu. Mücahitlerle buluşacağını umuyordu! Ama yapayalnız kalmıştı.

Yıkık dökük bir terastan yandaki binaya geçiliyordu. Katiller oradan kaçmış olabilirlerdi. Bir tek kişi onları durduramazdı. Bu kez işi şansa bırakmamaları gerekiyordu.

— Telefon edeceğim, dedi Malko. Giriş kapısını kontrol et.

Fotokopi dükkânına koştu. 20 ruپی karşılık satıcı telefon etmesine izin verdi. Seyid Gül'ün telefonu uzun uzun çaldı, ama açan olmadı. Malko sinirden kudurmak üzereydi. Nihayet telefon açıldı. Karşısındaki Asad idi! Malko kendini tanıttıktan sonra Seyid Gül ile konuşabildi.

— Hâlâ orada mısınız? Babrak'ı öldürdüler, diye

bağırmaya başladı.

Afganlı arızalı bir araba ile ilgili bir şeyler geveledi.

Telefonu kapatırken Seyid Gül'ün söz verdiğini duydu. Elko Krizantem de katilleri yakalamak için Green's Hotel'in yanındaki binaya girmiş terasa çıkmaya çalışıyordu. Seyid Gül'ün adamlarını toplayarak gelmesi bir çeyrek saati bulurdu.

*

**

Krizantem Green's Hotel'e geçti. Merdivenlerde kimsecikler yoktu. Türbansız, buğulu bakışlı, sarsak yürüyüşlü bir Pakistanlı çıktı karşısına. Esrarın yarattığı rüya aleminde yaşıyordu. Ondan hiçbir şey öğrenmesine olanak yoktu.

Elinde emektar Astrasıyla merdivenleri çıkmaya başladı. Düşmanlarının, dikkat çekmemek için ateşli silah kullanmayacaklarını düşündü. Kendini daha avantajlı gördü. Malko'nun bir an evvel Seyid Gül ile buluşması için Tanrıya dua etti. Şimdi, Green's'in üçüncü katına isabet eden terasa çıkmasına birkaç saniye kalmıştı. Oraya bir ulaşabilse katilleri kolayca yakalayabilirdi. Birinci katın sahanlığına gelince durdu.

Görünürlerde kimsecikler yoktu.

Katta altı oda vardı, ikisi sol tarafta, dördü ise sağ taraftaydı. Soldaki odaların kapısı açıktı, biri bomboştu, diğeri ise az önceki esrarkeşe aitti.

Elko sağa geçti ve birinci odanın kapısını çaldı. Kapıyı yaşlı bir adam açtı ve hemen kapattı. İkinci oda boştu. Diğer ikisini de tıklattı. Sonuçta küfürü yedi.İç i rahatlamış olarak merdivene yöneldi.

İkinci kata ulaştığında ilk önce koridoru kontrol etti. Bu sahanlıkta da kimsecikler yoktu. Kapısı açık olan üç boş oda daha gördü. Dördüncüsüpden bir müzik sesi geliyordu. Elko kapıyı çalınca içerden birtakım eşya gürültüleri duyuldu ve nihayet genç bir adam kapıyı

açtı. Krizantem özür dileyerek yoluna devam etti. Koridorun sonundaki terasın girişi de açıldı. Oraya ulaşmak için Babrak Kasım'ın odasının önünden geçmek gerekiyordu.

Sessizlik onu telaşlandırdı. Katiller belki terası keşfedip kaçmışlardı. Belki de Malko'ya yakalanmışlardı.

Bu düşüncelere dalınca Elko Krizantem tedbiri elde bıraktı. Gözlerini terasa dikerek koridorda ilerledi. Babrak Kasım'ın odasının önüne geldi. Kapı aralıktı. Elko odanın önünden çabucak geçti. Aynı anda arkasından bir kapı açıldı ve iri yapılı bir adam onu karga tulumba Babrak Kasım'ın odasına çekti. Elko'nun Kasım'ın kanlar içindeki cesedini görmesiyle yere kapanması bir oldu. Bu arada Astrası da elinden düşmüştü.

Başı türbanlı, küçük siyah gözlü, tilki bakışlı bir dev üzerine saldırdı. Dazlak kafalı olansa elinde bir hançerle bekliyordu. Elko ayağa kalktı. Orada bulduğu bir valizi dikkat çekmek ümidiyle pencereden dışarı attı. Tabancası somyanın altına kaymıştı. Üzerinde sadece boğma teli vardı. Onun silahsız kaldığını gören Afganlı dev çekinmeye gerek duymadı. Ama Krizantem boğma telini adamın boğazına doladı.

Birden diğer adamın da kendi boğazına sarıldığını hissetti. Bir acemi gibi yakalandığı için kendi kendine kızmıştı.

Kâhyalık mesleği dövüşmeyi gerektirmediğinden pek hamlaşmış olması onu gafil avlamıştı. Diğer adam ise Elko'nun etrafında dönüyor hançerini saplamak için fırsat kolluyordu. Fakat bu arada kazayla arkadaşını vurmaktan da çekiniyordu. Elko onu uzaklaştırmak için bir tekme savurdu. Kendi kendine düşünmeye başladı: Malko zamanında yetişmezse canını asla kurtaramazdı. Boğuşma sırasında somyaya çarpınca Astranın namlusu

meydana çıktı. Elko silaha ulaşmaya çalıştı.

Astrasının yanına gelince yere eğilmeyi denedi, ama başaramadı. Karnını deşmek isteyen bir bıçak darbesini ucu ucuna atlattı. Gözlerinin önünde kırmızı bir perde oluşmaya başlamıştı. Boğma telini bütün gücüyle sıkmasına rağmen dev adamı etkilemiyordu. Hayatında hiç böyle şey görmemişti! Adamın ölmüş olması gerekirdi. Birden telin gevşediğini hissetti. Adamın boyun kemiklerinin ezildiğini düşünerek sevindi.

Sevinci fazla sürmedi. Birden parmakları kaydı. Boğmatelikopmuştu.scannedbydarkmalt l

Şaşkınlıkla kaybedecek zamanı yoktu. Adam boğma telinden kurtulunca derin bir nefes aldı ve Elko'yu yerden kaldırarak duvara yapıştırdı. Elko dazlak kafalının kendisine yaklaştığını gördü. Adama bir tekme savurdu, ama boşa gitti.

Adam kolunu ileri doğru uzatınca Elko yan tarafında bir yanma hissetti ve kendini kaybetti. Bıçak iki kaburga kemiğinin arasına saplanmıştı.

*

**

Malko, Green's'in terasına çıkan kapıyı açmak için belki onuncu kez omuz vuruyordu. Kapı eski püsküydü, ama sağlam çıkmış, Malko'yu oldukça terletmişti. Sonu trajediyle bitecek olan bu gecikme onu çok kızdırmıştı. Mücahitler hâlâ görünürde yoktu. Zavallı Elko katillerle tek başına mücadele ediyordu. Binanın son katı bomboştu. Kapı arkadan tahta parçalarıyla kapatılmıştı. Tüm gücünü toplayarak yüklendi.

Tahta büyük bir çatırtıyla kırıldı ve Malko yere yuvarlandı.

Ayağa kalktı, tabancasını yerden aldı ve terasa atladı. Green's'in koridor kapısı açıktı. Malko koşarak içeriye girdi ve bir tekmeye 36 numaralı odanın kapısını ardına kadar açtı.

Elko Krizantem yerde oturuyordu. Üstü başı kan içindeydi. Dazlak kafalı iri bir adam ise Elko'yu saçlarından kavramış boynunu kesmeye hazırlanıyordu. Yere çömelmiş türbanlı adam ise Astraya uzanmıştı. Malko hiç düşünmeden dazlak kafalıya iki el ateş etti. Patlamanın etkisiyle duvarlar sallandı. Adam yere yuvarlandı. Diğeri ise Elko'nun Astrasını alarak nefret dolu küçük siyah gözleriyle Malko'ya baktı.

*

**

Seyid Gül'ün adamları Mitsubishi'den dışarı fırlayıp Green's Hotel'in giriş kapısına doğru koşular. Şefleri de topallaya topallaya peşlerinden yetişmeye çalışıyordu.

— Üçüncü kata çıkın, dedi Seyid Gül.

Merdivenlere hücum ettiler. Bu arada eşikte duran esrarkeşi de ezdiler. Üçüncü kata geldiklerinde iki el silah sesi duyuldu. Cemal Şeddi tam ateş edeceği sırada mücahitler yetişmişti. İki mücahitle Malko aynı anda ateş etti. Kurşunlar devin elindeki Astrayı yere düşürdü. Bu arada adamın iki parmağı da uçtu. Odanın köşesine doğru geriledi, ama hemen çevresi silahlı adamlarla doldu. Yere düştü. Seyid Gül yetişmeseydi mücahitler onu olduğu yerde temize havale edecekti.

Haberalma şefi sevincini gizlemiyordu.

— Bu o, Cemal Şeddi! dedi sevinçle. Yıllardır peşindeyiz. Ülkemizin en azılı katillerinden biridir. Öldürdüğü yüzlerce mücahitin kanı yerden silinmedi. Her aileden bir veya birkaç kişinin canına kıydı.

*

**

Green's Hotel operasyonuna katılan mücahitler İslam Birliği'ndeki herkesi olaydan haberdar etmişler ve ortalığı ayağa kaldırmışlardı bile. Birkaç dakika içinde

Babrak Kasım'ın cesediyle katilini getiren grubun etrafını yüzlerce Afganlı çevirmişti. Hep bir ağızdan haykırıyor ve arada bir havaya ateş ediyorlardı.

— Seddi'ye ölüm!

Cemal Şeddi korkudan sinmiş bir hayvan gibiydi. Bir dipçik darbesi yanağını yarınca daha da büzüldü. Onu linç edeceklerdi... Seyid Gül yetişti ve arabasının kaputunun üzerine çıkarak adamlarını yatıştırdı.

— Hain, Devrim Konseyi tarafından mahkeme edilecek! diye bağırdı. Khad'ın adamları gibi davranmayalım.

Haberalma merkezine döndüklerinde, bir grup asker tutukluyu yerin dibindeki deliğe götürüp içeri tıktı. Adam hiç tepki göstermiyordu. Seddi'nin elini şişleyecek kadar ileri gittiler. Bu yüzden hainin eli pis bez parçalarıyla sarıldı.

Merdivenin basamaklarını inmek için zahmet çekmesin diye onu aşağı bile ittiler. Afganlı-yere düşünce büyük bir gürültü çıktı. Sonra da bir mücahit aşağı inerek adamı hücreye kilitledi. Yeraltı hapishanesinin deliği de kapatılınca Seyid Gül'ün on iki adamı çukurun başında nöbet tutmaya başladı.

Seyid Gül kolunu Malko'nun omuzuna doladı.

— Onu yarın sabah sorguya çekeceğiz. Şimdi, hastaneye dönelim.

Malko yeraltı hapishanesine endişeyle baktı. Mahkûmun fazla hayal kurmasına gerek yoktu, çünkü nasıl olsa öldürülecekti. Konuşması için onu nasıl ikna edebilirdi? Onları Bruce Kearland'ın katili olan o esrarengiz kadına götürebilecek tek kişi Şeddi idi. Birkaç saat daha sabretmesi gerekiyordu.

XV. BÖLÜM

Hançer Elko'nun sol tarafını boydan boya yarmış, neyseki kalbe dokunmamıştı. Sadece, akciğerin dış zarını yırtmış ve önemsiz birkaç damarı kesmişti. Türk ameliyattan sonra dinlenmesi için temiz bir odaya alınmıştı. Malko Pakistanlı genç cerrahla konuştuktan sonra biraz rahatladı. Seyid Gül iki adamını Elko'nun kapısını beklemeleri için görevlendirmişti, iki adam hastaneden çıkarak gecenin karanlığında kayboldular.

— Yarın sabah saat sekizde, dedi haberalma şefi. Bu kez öğreneceğiz!

— Umarım, dedi Malko.

Alay etmiyordu. Çünkü o kadar çok boş yere sevinmişlerdi ki. Afganlıyı bıraktıktan sonra bü-yükelçiliğe gitti. Oraya ulaştığında Fred Hall'ın beyaz Buick'i de hareket etmek üzereydi. Malko onu durdurdu ve yanına bindi. CIA şefi SAS'ın yorgun ve ümitsiz yüzünü görünce bir şeylerden şüphelendi.

— Bir haber var mı?

— Evet! dedi Malko.

Fred Hail çenesiyle şoförün sırtını işaret etti.

— Benimle gelin, valiyle yemek yiyeceğiz. Neler olduğunu orada anlatırsınız.

Malko gözlerini kapattı. Serinlik hoşuna gitmişti. Fred Hail işlemeli gömleği ve siyah pantolonuyla ilk kez çok şıktı. Ağaçlıklı yolda sessizce ilerlediler ve nihayet

kırmızı üniformalı iki askerin nöbet tuttuğu demir parmaklıklı büyük ve haşmetli bir kapının önüne geldiler.

Pakistanlı oldukları sanılan yüz kişilik bir insan grubu yemyeşil İngiliz çimlerinin üzerinde gevezelik ediyordu. Arkada geçen yüzyıldan kalma şahane bir bina yükseliyordu. Masaların üzerinde şişeler ve sürahiler dolusu Pepsiler ve meyve suları vardı, ama alkolden hiç eser yoktu. Erkekler gömlek, kadınlar ise sarı giymişti. Kadınların pek çoğunun başında saçlarını örten örtüler vardı. Fred Hail Malko'yu kentin valisiyle tanıştırdı. Adam uzun ve sivri uçlu bıyıklarıyla Kipling'in roman kahramanlarına benziyordu.

— İngiliz dostlarımız yaşamasını biliyorlarmış, dedi Amerikalı muhteşem binaya bakarak.

Malko ile Amerikalı portakal sularını alıp bir köşeye çekildiler ve SAS ona raporunu verdi. Amerikalı sevincinden havalara uçuyordu.

— O komandoyu yakalamanız mükemmel bir haber! dedi. Döner dönmez haberi Washington'a bildireceğim. Arkadaşınıza gelince, yarın onu başka bir hastaneye nakledeyiz. O Afganlının sorgulamasında ben de bulunmak isterdim. Ama bu Pakistanlılar tarafından yanlış anlaşılabilir.

Malko adamın neşesini bozmak istemiyordu, ama:

— Kadın hâlâ ortalıklarda serbestçe dolaşıyor. Operasyonun kilit noktasını henüz bulamadık... demekten kendini alamadı.

Fred Hall iyimser olduğu için Malko'nun sözlerine önem vermedi. Gözlüklerinin ardındaki iri mavi gözleri sevinçten alev alev yanıyordu.

— Şimdi biraz dinlenin. Planımızı yarın sabah adamın sorgusundan sonra yaparız.

Şeker pembesi renginde bir sarı giymiş olan iri

göğüslü bir kadını selamlamak için Malko'dan ayrıldı. Birden morlar içinde bir kadın Malko'nun dikkatini çekti.

Nazire Fadıl.

Malko'ya elini uzattı.

— Ne güzel bir sürpriz! Sizin böyle şeylerden hoşlandığınızı bilmiyordum.

— Sadece bir tesadüf, dedi Malko. Ya siz?

— Benim için bu bir mecburiyet. Yeni bir şey var mı?

Siyah gözlerinde bir sevinç ışığı belirmişti. Malko ona geceyi anlatacakken birden vazgeçti.

— Yine oyuna geldik, dedi. O esrarengiz komando yakalandı, ama içlerinden biri elimizden kaçtı.

Malko Grenn's Hotel olayını Nazire'ye anlattı, ama Cemal Seddi'nin mücahitlerin elinde olduğunu söylemedi. Afganlı genç kadın Malko'yu dikkatle dinlemiyordu, oysa eskiden hiçbir detayı kaçırmazdı. Bütün bunlar onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi.

— Gelin, dedi, eğer hemen bir masa kapmazsak, ayakta yemek yemek zorunda kalırız.

Davetliler büfeye hücum ediyorlardı. Parkın ağaçları sayesinde etraf biraz serindi. Malko ile Nazire Fadıl yan yana oturdu. Bacakları birbirine yapıştı. Fred Hall'ın başka masada olması Malko'yu hiç üzmedi. Kebabını bitirdikten sonra genç kadın çantasından küçük bir şişe çıkarttı ve portakal suyunun içine açık san şeffaf bir sıvı döktü.

— Siz de ister misiniz? diye Malko'ya da teklif etti.

— Bu nedir?

— JB.

İğrenç! Meyve suyunu içkiyle karıştıran tek kişi Nazire Fadıl değildi.

Servis büyük bir süratle yapıldı. Kırk beş dakika içinde kuzu çevirmesini yiyip bitirmişlerdi. Nazire Fadıl'ın hafif içkisi JB dolu bardağı boşalınca genç

kadının gözleri parlamıştı. Misafirler yavaş yavaş kalkmaya başlayınca Nazire Malko'ya dönerek çok doğal bir ifadeyle:

— Bana bir iyilikte bulunur muydunuz? diye sordu.

— Memnuniyetle, dedi genç adam.

— Biraz daha içki içmek istiyorum, fakat buna iznim yok. Benim için kendi izin kâğıdınızla 'Intercontinental' in barından bir şeyler alabilir misiniz?

— Elbette, dedi, Malko. Ne istiyorsunuz?

— Konyak, dedi hiç tereddüt etmeden. Barda var. Evimde birlikte içeriz, çünkü ben otele gidemem. Zaten beklediğim telefonlar da var. Görüşmek üzere.

El sıkışı sözlerinden daha anlamlı ve hararetliydi. Malko "şoförünü" aramaya koyuldu. Şüphelenmişti. Nazire Fadıl ufak bir kaçamak yapmak için Yasemin'in yokluğundan mı yararlanmak istiyordu, yoksa kafasında başka fikirler mi vardı?

*

**

Barmen altı küçük şişe Gaston de Lagrange ile yarım düzine votkayı Malko'nun önüne dizdi. Burada içki fiyatı altınla başabaştı. Malko izin kâğıdını almak için upuzun bir form doldurduktan sonra üç kez de imza atmak zorunda kalmıştı. Bar bomboştı... Şişeleri bir kutuya koydu ve asansöre doğru yöneldi. Nazire'ye inanmakta güçlük çekiyordu. Birkaç saat sonra Cemal Seddi'yi hapisten çıkartacaklardı. Bruce Kearland'ın katilini öğrenebilirdi.

Üniversty Town'in yolunu öğrenmeye başlamıştı! Arabadan Railway Road kavşağında indi ve yoluna yaya devam etti. Zili daha ilk çalışında genç bir uşak gelip kapıyı açtı ve Malko'yu doğruca salona götürdü. SAS'ın burnuna garip bir koku çarptı. Biraz sonra Nazire de geldi. Elbisesini değiştirmiş, incecik kırmızı bir sari giymişti.

— İşte konyağınız! dedi Malko.

Genç kadın kutuyu alarak masanın üzerine koydu. Dudaklarında tuhaf bir tebessüm vardı.

— Teşekkürler.

Küçük şişelerden birini alıp, bir dikişte bitirdi. Malko şaşırmişti. Evde büyük bir sessizlik vardı. Göz göze geldiler. Genç kadın soğuk ve alaycı bir tebessümle gülümsedi.

— Hayal kırıklığına uğrayacaksınız...

— Niçin?

Tebessümü devam etti.

— Aptal numarası yapmayın, dedi Nazire. Benimle sevişmeyi düşlediğinizi biliyorum.

İnkâr etmek çok zordu. Malko bir numara çekerek durumu kurtardı.

— Kadınlar değişken yaratıklardır... dedi. Size tecavüz etmeye de hiç niyetim yok...

Nazire'nin siyah gözlerinde tehlikeli bir ışık parıldadı ve şişeyi masanın üzerine bıraktı.

— Bu sözü bir daha benim yanımda söylemeyin, dedi.

Malko bu davranışın nedenini anlayamadı. Nazire gülümsemeye çalışarak:

— özür dilerim. Geçen akşam olanlardan beni sorumlu tuttuğunuzu biliyorum... Ama yanılıyorsunuz, daha doğrusu ben sizi yanılttım: Sevişmekten hoşlanmam. Sadece... (birkaç saniye tereddüt etti) kadınlar hariç.

— Olur böyle şeyler, dedi Malko.

Küçük bir Gaston de Lagrange ile Malko için bir votka şişesi açtı ve kadehleri doldurdu. Bardağını havaya kaldırdı.

— Dostluğumuza.

Garip bir dilekti. Bu kez Gaston de Lagrange'ı biraz daha saygılı içti. Malko göz ucuyla onu izliyordu. Nesi

vardı? Bu itirafın sebebi neydi? Bütün bunlardan sonra kadına saldırmadı. Nazire pikaba bir plak koydu. Odaya kulakları tırmalayan garip bir müzik yayıldı.

— Bu akşam, çok yorgunum, dedi Nazire. Bütün kadınlar gibi bir adamın kolları arasında olmayı ve aşkı tatmayı istiyorum...

— Niçin?., dedi Malko.

— Benimle sevişmeye kalksaydınız sanırım gözlerini-
zi oyardım... dedi.

Malko Yasemin'in orada olmayışına üzüldü. Nazire Fadıl onu rahatsız ediyordu. Kendisine o kadar yakın olmasına rağmen onu arzulamıyordu. Güzel bir kadının yanında böyle duygulara pek ender kapılırdı.

Nazire, gözleri kapalı müzik dinlerken küçük bir Gaston de Lagrange daha bitirdi. Birden:

— Pakistan ile Hindistan'ın ayrılmasından haberiniz var mı?

— Elbette, dedi Malko.

— Ailem Keşmir'de yaşıyordu, buraya pek uzak sayılmaz, dedi. Birçok müslüman gibi. Orada **Kabil**'den daha fazla olanak vardı. İki ülkenin ayrılmasına karar verilince müslümanlar katledilmeye başlandı, bunun üzerine müslümanlar da kaçmak istedi. Yetkililer ölümden kaçmak isteyenler için Pakistan'a bir tren seferi düzenlediler. Ordunun güvencesi altında. Fakat trene ulaşmak zordu. Her taraf tutulmuştu. Yakaladıkları bütün müslümanları ellerindeki sopalarla, hançerlerle, tüfeklerle öldürüyorlardı. Kadın, erkek, çocuk tanımıyorlardı... Annemle iki kız kardeşim gözlerimin önünde öldürüldü... Ben kaçtım, ama arkamdan birisi beni izledi, korkudan gar memurlarının tuvaletine saklandım. On üç yaşındaydım, ama daha büyük gösteriyordum. Saklandığım yere ilk giren adam Hintliydi. Başıma gelenleri ona anlattım, beni ihbar etmemesi için kendisine yalvardım. Aksi halde tıpkı

kardeşlerim gibi öldürülecektim... Adam kabul etti. Sonra tuvaletin üzerine oturdu ve beni de kucağına aldı. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştim. Ve bana tecavüz etti. Canım yanmasına rağmen korkumdan bağırmadım.www.cizgiliforum.com

Bir yudum konyak içmek için sustu ve acı dolu bir sesle devam etti:

— İşte ilk sevişmem böyle oldu. Kendimi kirlenmiş hissettim. Adam zevkini tatmin ettikten sonra bana "sakın bir yere kıpırdama, tren kalkmadan önce gelip seni alacağım. Bu arada yalnız kalmaman için sana bir arkadaşımı göndereceğim" dedi. O gitti. Arkasından başka bir Hintli geldi. Yeni gelen adam erkeklik organını çıkararak ağzıma almamı söyledi. Bu işi beceremediğimi görünce tokat attı ve beni ihbar etmekle tehdit etti. O zaman isteğini yerine getirdim. O da tatmin olmuş bir şekilde gitti ve bir başkasını yolladı. Bu yeni gelen de beni bir güzel kullandı... Sonra peşpeşe bir sürü adam geldi, belki bir düzine. Bir tanesi öyle canımı yaktı ki. önce bağırdım, ama sonra başıma gelecekleri düşündüm ve vazgeçtim. Adam işi bitirdikten sonra tek bir kelime bile etmeden çekip gitti... Sonunda dayanamadım ve ölümü göze alıp iskeleye doğru koşmaya başladım.

*

**

Gün ağarıyordu. Malko hiç uyuyamamıştı. Nazire Fadıl'ın garip itirafını ve Cemal Seddi'yi bir türlü kafasından söküp atamamıştı. Birkaç saat sonra her şeyi öğrenecekti.

Nedenini bilmiyordu, ama içinden bir his bu iki olayın birbirine bağlı olduğunu söylüyordu...

Akşamdan beri beynini küçük bir kurt kemiriyordu. Varsayımdan ibaretti, ama bir türlü aklından çıkmıyordu.

XVI. BÖLÜM

Cemal Şeddi tahtaların arasından sızan ışığa baktı. Gün doğuyordu. Yarasının yüzünden uyuyamamıştı. Öleceğini biliyordu. Birden tahta kapaklar açıldı ve yeraltı hapishanesinin içi aydınlandı. Afganlının gözleri kamaştı. İki mücahit merdiveni aşağı indirdi.

— Ayağa kalk, pis herif!

Vakit çok erken olmalıydı, çünkü avluda bir düzine silahlı askerden başka kimsecikler yoktu, içlerinden biri yaklaşıp sordu:

— Beni tanıdın mı?

Cemal Şeddi onu inceledikten sonra başını önüne eğdi.

— Hayır.

— Şarbarjah'ı biliyor musun?

Cemal Şeddi cevap vermedi. Şarbarjah'ta geçen yıl bir Sovyet komandosunun yardımıyla yirmi mücahit ve aileleri işkence edilerek katledilmişti. Çünkü bu köyün halkı bir MI 24 helikopterinin düşürülüp ele geçirilmesine yardımcı olmuştu. Susması onu kurtarmaya yetmedi. Karşısındaki adam devam etti:

— "Süvari"lerinle geldiğin gün ben de Şarbarjah' daydım. Evimi dinamitle havaya uçurduğunu gördüm. Bunun hesabını ödeyeceksin. Şef mahkeme edeceğini söyledi. Ama biz onunla aynı fikirde değiliz.

Mücahitlerden biri avlunun kenarındaki garajlardan

birinin kilidini açmakla meşguldü. Demir kepengi kaldırdı. Adamlar Cemal ile birlikte içeri girdi. Biri dışarda kaldı. Kepengi kapattı ve onlar içeri kilitlendi. Biraz uzaklaştı, ama içerdekilerin sesini duyabileceği bir mesafede durdu. Mücahitler Cemal Seddi'ye dipçikleriyle vurmaya başladılar. Başlangıçta bağıırıyordu, ama sonra sustu, sadece canı çok yandığı zamanlar inliyordu. Oradaki mücahitlerin hepsi onun yüzünden çok acı çekmişlerdi. Şefleri, birden durmaları için elini havaya kaldırdı. Adam ölmek üzereydi. Hançerinin kınını bağladığı kemerden bir paket çıkarttı ve açtı. İçinden çelik iğneler çıktı. Bir tanesini aldı ve Cemal Şeddi'nin sağ kulak zarına batırıverdi.

Afganlı acı bir çığlık attı ve kulağından kanlar akmaya başladı. İğneden kurtulabilmek için yerlerde yuvarlanıp duruyordu, fakat elleri bağlı olduğu için hiçbir şey yapamıyordu. Mücahitler çevresinde diz çökmüş onu seyrediyorlardı. Çığlıklar duyulsa bile burada kilitliydimler. Şef Afganlının başını yakalayarak dizlerinin arasına sıkıştırdı ve diğer kulağına da bir iğne soktu. Demir kepenkler yeni bir çığlıkla titredi...

— Yeter, durun! diye bağırdı Şeddi. Tanrı adına!

Seyirciler güldü. İçlerinde merhametten eser yoktu.

Şef adamın acısının geçmesini bekledi. Sonra Cemal'in başını dizlerinin arasına alarak çelik iğneleri rasgele batırmaya başladı. Şeddi çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Bu iş birkaç dakika sürdü.

— Gözler, diye bağırdı adamlar. Gözlerini oyalım...

Eski kabile adetleri hortlamaya başlamıştı. Geçen yüzyılda, Afganlılar Hayber Geçiti'nde yakaladıkları İngilizleri böyle cezalandırırlardı... Şef eline yeni bir iğne alınca mücahitler sevinç çığlıkları attılar.

Cemal Şeddi'nin iyice görebilmesi için yavaş yavaş iğneyi yüzüne yaklaştırdı. Afganlı gözlerini yumdu. O

zaman şef başparmağıyla adamın sol göz kapağını kaldırdı ve iğneyi gözüne sapladı.

*

**

Seyid Gül topallaya topallaya avlunun ucuna kadar geldi. Malko da yanındaydı. Yeraltı zindanının kapağını açmaları için eliyle işaret verdi. Saat sabahın sekizi olmasına rağmen avlu fırın gibi sıcaktı. Mücahitlerden biri aşağıya indi. Aynı anda bir çığlık koptu. Seyid Gül'ün yüzü bembeyaz olmuştu. Malko'ya dönüp:

— Mahkûm kaçmış! dedi.

İşte bu felaketin ta kendisiydi! Haberalma şefi öyle bir bağırdı ki, bütün mücahitler ve nöbetçiler başına toplandı. Şeydi Gül herkesi soru yağmuruna tuttu. Malko şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Nihayet:

— Buradan dışarı çıkmış olamaz! Onu kaçırdılar. Her yeri arayın, diye haykırdı.

Afganlılar dört bir tarafa yayıldı. Birden Malko:

— Aşağıda başka bir mahkûm var mı? Belki o bir şeyler biliyordur? dedi.

Aşağıya inildi. Otuz saniye sonra iki mücahit yaşlı bir adamı yukarı çıkardı. Seyid Gül onu sorguya çekti. Yaşlı adam korku dolu bir sesle bir şeyler geveledi.

— Şarbarjah Köyü'nden olan mücahitler tarafından götürülmüş, dedi Seyid Gül. Bir katliamın intikamını almak istiyorlarmış. Ona buralarda bir yerde işkence yapıyor olmaları. Onları bulmalıyız...

Yeni emirler. Mücahitler dört bir tarafa koşuyordu. On beş dakika sonra Seyid Gül'ün adamları geri döndü. Hiçbir şey bulamamışlardı.

— Bütün garajları açın, diye emretti haberalma şefi.

Elinde bir tomar anahtar olan türbanlı bir adam geldi ve demir kepenkleri kaldırmaya başladı. Malko kulağını kapılara dayadı. Birden yere-düşen bir cismin çıkardığı bir sesi duydu.

— Burada! diye bağırdı. Buradalar.

Herkes oraya koştu. Garaj diğerleri gibi kilitliydi. Anahtarlı mücahit yere diz çöktü ve kilidi kurcalamaya başladı. Şeydi Gül'ün sözlerinin etkisiyle adamın elleri tır tır titriyordu. Bütün anahtarları denedikten sonra ayağa kalktı. Alnı ter içinde kalmıştı.

— Anahtar yok! dedi.

Sinirden deliye dönen Malko, mücahitlerden birinin Kalaşnikofunu kaptı ve kilide ateş etti. Seyid Gül'ün adamları demir kepengi kaldırdılar. Afganlı Malko ile birlikte içeri daldı.

Cemal Seddi'nin çevresinde yere oturmuş onu izleyen bir grup mücahit vardı.

Manzara iğrençti. Afganlının kafası kulaklarına, gözlerine, burnuna, yanaklarına ve dudaklarına saplanmış iğnelerle tıpkı bir iğneliğe benzemişti.

Şalvarını indirerek cinsel organını kesmişler, orasını burasını deşmişlerdi. Ve kanı çabuk boşalması diye de bezlerle tampon yapmışlardı. Malko soğuk terler dökmeye başladı. Bu kepengi aşarak sanki birkaç yüzyıl geriye gitmiş, ortaçağın vahşetine dönmüşlerdi... Seyid Gül'ün haykırıışları arasında adamlar teker teker dışarı çıktı. Malko Afganlının yanına çömeldi. Hâlâ yaşıyordu.

— Bir doktor çağırın! dedi.

Beş dakika sonra omuzunda deri çantasıyla sakallı bir adam geldi. Pek şaşırmamıştı. Yaraları inceledi. Dari diliyle Seyid Gül'e bir soru sordu ve yaralıya iğne yaptı. Sonra bir şeyler gevelemeye başladı. Seyid Gül anlattıklarını Malko'ya tercüme etti.

— Ölecek! Çok kan kaybetmiş. Onu dışarı taşımak gereksiz. Zamanımız yok.

— Onu sorguya çekin! dedi Malko. Peşaver'e neden geldiğini sorun.

Nöbetçiler yaralının ellerini çözüp onu erzak

sandıklarına yasladılar ve iki türbanla başını bağladılar. Doktor iğneleri itinayla çekip aldıktan sonra Seyid Gül CemaPe soru sordu. Adam cevap vermedi. Birden Malko Cemal'in kulak zarlarının patlamış olduğunu farketti!

— Daha hızlı bağırın, dedi.

Seyid Gül sesini yükseltti.

Yaralının dudakları kıpırdadı. Çok halsizdi. Seyid Gül başını kaldırdı.

— Dört kişiyi öldürmesi için emir almış ve öldürmüştü!

— Niçin onları?

Bağrıışmalar. Fısıltı halinde bir cevap.

— Bilmiyor. O sadece emirleri yerine getiriyormuş.

Malko böyle bir cevabı bekliyordu. Son bir şans daha vardı.

— Emirleri Peşaver'deki bir kadından alıyordu, dedi. Kim olduğunu sor.

Dari dilini anlamadığı halde, cevabı anladı: Dev adam bilmiyordu.

— Onu tekrar göreceğiz miymiş?

— Evet.

— Ne zaman?

— Bu akşam.

Malko'nun kalp atışları hızlandı. Dev'in nefesi teklemeye başlamıştı. Her an ölebilirdi. Dudakları artık kıpırdamıyordu.

— ölecek.

Malko hiçbir yorum yapmadı. Her şey ortadaydı. Seyid Gül ceketinin içinden büyük bir tabanca çıkarttı ve Cemal Seddi'nin sol kulağına dayadıktan sonra tetiği çekti.

— Allah onu affetsin, dedi Seyid Gül. Çok kötülük yaptı.

Bütün dua bu kadardı. Seyid Gül Malko'ya dönerek:

— O kadını yakalayacağız, dedi.

XVII. BOLUM

Fred Hall çok üzgündü. Gözlüklerini çıkarttı ve kızarmış gözlerini ovaladı. Nezle olmasının tek sebebi klima cihazı değildi, aynı zamanda alerjik nezlesi de vardı. Malko da kendini pek iyi hissetmiyordu. On gün süren araştırmalar sonunda cesetten başka bir şey bulamamıştı. İşte bu ona çok ağır geliyordu!

— Ne yapacağız? diye sordu Amerikalı. Düzenlediğim konferansı iptal etsem bir türlü, etmesem bir türlü. Ruslar büyük bir saldırı düzenlerlerse kendimi ya Langley'de mahkemenin karşısında bulurum ya da dünya değiştirmek zorunda kalırım.

— Bruce Kearland'ın işleri ne alemde? diye sordu Malko. Lowgar'dan döndüğünde yanında pek bir şey yoktu. Bir resim bile.

İstasyon şefi ona merakla baktı.

— Niçin soruyorsunuz?

— Çünkü bütün bu hikâye Lowgar olayına bağlı. Belki Bruce'un eşyaları arasında bir ipucu vardır.

Fred Hall kaşlarını çatı.

— Bekleyin! Sanırım eşyalarını Yasemin'e emanet etti. Çünkü İslamabad'da birlikte yaşıyorlardı. Her şey onda olmalı. Elçilikten birine teleks çekebilirim.

— Ben gizli ve temkinli hareket etmeyi tercih ederim, dedi Malko. Örneğin oraya aniden gidebilirim. Hem de hemen. Eğer yanılıyorsam bu bizim

son şansımız... Onu da bir tedbirsizlik uğruna kaçırmak istemem...

— Ne demek istiyorsunuz? dedi Fred Hail gözlüklerini takarak.

— Beni çok iyi anladınız, dedi Malko. Bruce Kearland'ı öldüren kırmızılı kadınla bir ilişkisi olduğuna eminim.

Amerikalı meraklanarak:

— Yasemin'den şüphelenmiyorsunuz ya?..

— Yasemin , hayır, dedi Malko.

Cümlesini yarım bıraktı. Fred Hail zorla gülümse-di.

— Seyid Gül'den çok fazla etkilenmişsiniz! Neredeyse bana Nazire Fadıl'ın Bruce'u öldürdüğünü söyleyeceksiniz. Bu çok komik.

— Belki, dedi Malko, fakat Yasemin sayesinde her şeyden haberi oluyordu. Oysa mücahitler arasında hiç kadın yok, üstelik Seyid de bundan kesinlikle emin değil. Sonra, aklıma bir şey takıldı. Dün akşam, Nazire son derece neşeliydi, rahatlamıştı sanki. Bunun, Khad'ın komandosunun ölümüyle bir ilişkisi olabilir. Belki de bir tesadüftü.

— İslamâbad'daki "hedefler"den biri saldırıya uğradığı sırada Nazire benim yanımdaydı. Bu yeterli değil mi?

— Elbette, dedi Malko. Fakat yine de Yasemin'e haber vermeden gitmeyi tercih ederim, özellikle Nazire Fadıl benim ona gittiğimi duymamalı.

Fred Hall sinirden kıpkırmızı oldu.

— Dinleyin, kesinlikle işlerinize burnumu sokmam...

Bu kez de Malko Amerikalının konuşma tarzından şüphelenmişti.

— Yani siz...

— Tamam, tamam, dedi Amerikalı. Dram

yaratmaya gerek yok. Bu işi hiç kimseye söylememeye... yemin etmiştim...

Malko'nun kafası allak bullak olmuştu. Tesadüfen bilmecenin çözüm yolunu keşfetmişti.

— Onu bu akşam görecek misiniz? diye sordu aynı tonla.

— Evet, sanırım, dedi Amerikalı terüddüt ederek.

— Sizden iki şey rica edeceğim, dedi Malko. Öncelikle ona konuştuğumuzdan bahsetmeyin. Benim hakkımda size bir şey sorarsa da Seyid Gül ile işbirliği yaptığımı söyleyin. Şimdi bana Buick' in anahtarlarını verin.

— Buickimin mi? dedi Fred Hail. Fakat o bana lazım.

— Bana daha çok lazım! dedi Malko.

— Bu arabayı kullanmanızı istemiyorum, diye karşı çıktı Amerikalı. Yakalanırsanız Şirket ile işbirliği yaptığınız anlaşılmamalı... Bu kesin bir kuraldır.

— Pakistanlıların benim Belçika hesabına çalıştığımı mı zannettiklerini düşünüyorsunuz? diye alay etti Malko. Pakistan Teşkilatı'ndan bir casusu peşime takmaya hiç niyetim yok. Hele böyle kendi aramızda halletmek istediğimiz bir iş için... Hemen Islamabad'a gitmem gerek.

Uzun bir süre bakiştılar, sonra Fred Hail çaresiz arabasının anahtarlarını cebinden çıkarttı.

— Yine de Nazire arabanıza ne olduğunu soracak olursa, ona bozulduğunu söylersiniz.

— Fakat, diye itiraz etti bölge şefi. Ona niçin bu kadar sert davranıyorsunuz? Şu Çinli Kız Meili'den de bu kadar şüpheleniyor muydunuz? Üstelik onun üzerinde bir de kartuş bulmuştunuz...

— Artık ondan şüphelenmiyorum. Yarına görüşürüz.

Fred Hall onu geçirmedi. Malko, beyaz Buick'in

direksiyonuna geçti ve klimayı sonuna kadar açtı. Çok şahaneydi. Torpido gözünü açtı: 45'lik otomatik bir Colt eline geliverdi. Yolda kırmızı ışıktan yararlanarak silahın dolu olup olmadığına baktı: Namluda bir kurşun vardı. Silahı yerine koyarak İslam Birliği'nin yolunu tuttu. Peşaver'e gitmeden önce yapması gereken iki şey vardı: Krizantem'in durumunu öğrenmek ve diğer iki kadının katil olmasalar bile saf dışı edildiklerinden emin olmak.

Yolda giderken çok acele karar verdiğini düşündü. Bütün işaretler Nazire Fadıl'ı gösteriyordu, ama onun suçsuz olduğunu belirten ipuçları da vardı. İslam Birliği binasının önünde durduğu zaman bu bilmeceyi henüz çözememişti.

*

**

Meili kapısını araladı. Gelenin Malko olduğunu görünce kapıyı sonuna kadar açtı. Yüzü de bir gülümseyişle aydınlandı.

— Ne güzel bir sürpriz...

— Girebilir miyim?

Meili gülerken genç adamın önünde eğildi. Malko odaya girer girmez dosdoğru dolaba gitti ve elbiseleri teker teker karıştırmaya başladı. Birden eline siyah bir çarşaf geçti. Meili'ye göstererek:

— Kuyumcular çarşısında giydiğiniz bu çarşaf değil miydi? diye sordu.

Çinli kız hemen cevap vermedi. Heyecandan göz bebekleri koskocaman olmuştu. Güçlülkle duyulan bir sesle:

— Evet, dedi.

— Randevudan nasıl haberiniz oldu?

— Biz Seyid Gül'ün bürosunda olan biten her şeyi biliriz, dedi. Orada adamlarımız var.

Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu, ama bakışların-

daki parıltı kaybolmuştu. Malko bal rengi gözlerini onunkilere dikti.

— Silahınız var mı?

Meili evet anlamına başını salladı.

— Ne marka? dedi Malko.

Meili çantasını karıştırarak Selam Nabi'nin öldürüldüğü silahın aynısından bir kalem tabanca çıkarttı.

— Nereden satın aldınız?

— Buradan, dedi, pazardan, iki yüz rupiye. Fakat şefime söylemedim. Kendimi güvende hissetmek için almıştım. Satıcı bana bununla birlikte bir kutu da kartuş verdi. Kutu çantamın içinde açıldığı için bir kısmını kaybettim.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Size kimin için çalıştığınızı sormayacağım. Fakat neden Peşaver'de olduğunuzu bilmek istiyorum.

Konuşmanın başından bu yana Meili ilk kez gülümsedi.

— Aşağı yukarı sizinle aynı nedenden dolayı. Biz de bu konferans için çok endişe duyuyoruz. Karşı tarafın ani bir saldırı düzenlemesinden çekiniyoruz. Bu çok kötü olur ve aylardır harcanan çabaları yok edebilir.

Sanki ezbere şiir okuyordu. Malko rahatladığını belli etmedi. Bilmecenin küçük bir bölümü daha çözülmüştü. Buna için için seviniyordu. Fakat bilmediği daha pek çok şey vardı.

— İyi, dedi. Yardımlarınız için size teşekkür ederim.

Meili üzülerek Malko'nun odadan gidişini seyretti ve sesini çıkartmadı.

Sokakta kimsecikler yoktu. Yeşillikler içinde sıra sıra villalar göze çarpıyordu. Çoğunun ne numarası ne de ismi yazılıydı. Bu akşam Malko'nun şansı yaver gidiyordu, çünkü Ürdün Büyükelçiliği'ni

ay ışığında dalgalanan bayrağından ve kapısındaki iki nöbetçi askerden kolayca tanıdı. Konsolosluğun yanında küçücük bir bahçe içinde beyaz bir villa vardı. Hayret numarası da gayet açık seçik yazılmıştı: 66.

Bu Yasemin Münir'in villasıydı!

Arabayı otopark yoluna bıraktıktan sonra Colt'u alarak kemerine sıkıştırdı ve kapıyı çaldı. Peşaver'e oranla buradaki hava daha iyiydi.

Üç dakikadır parmağı zilin üstünde olmasına rağmen kapı bir türlü açılmıyordu... Evin etrafını dolaştı, hiçbir araba yoktu. Kapıya dönerek sanki içerde sağır varmış gibi yumruklamaya başladı. Nihayet villada bir ışık yandı ve gözlüklü bir Pakistanlı gelip kapıyı açtı. Sağ elinde koca bir sopa tutuyordu, ayakları çıplaktı.

— Yasemin Münir'i arıyorum! dedi Malko.

— Evde yok, dedi Hizmetkâr. Çıktı.

Ve kapıyı hızla çarptı. Malko tek bir kelime daha söylemeye vakit bulamadı.

Doğunun meşhur konukseverliği bu muydu! Malko Buick'e döndü, klimayı açtı. Yasemin dışarı çıktıysa mutlaka geri gelecekti. Sabırla beklemesi gerekiyordu.

*

**

Malko arabanın radyosundan Urduca hüzünlü şarkılar dinlerken birden far ışığıyla irkildi. Ve arabadan indi. Arkasında eski bir araba durmuştu. Şoför direksiyondan indi ve koşarak arka kapıyı açtı.

Arabadan bir kadın çıktı. Malko Yasemin'i hemen tanıdı. Mor giysisiyle her zamankinden daha uzun ve alımlı görünüyordu. Saçlarını da topuz yapmıştı. Genç kadın evinin kapısına yaklaşırken Malko da arabaya sindi. Ayak seslerini duyan Yasemin arkasına

döndü ve bir çığlık attı. Malko'yu karşısında görünce donakalmıştı.

— Burada ne işiniz var?

— Öncelikle sizi görmek için geldim, dedi Malko kibarca. Aynı zamanda size açıklamak istediğim bir şey var.

— İçeri girin, dedi Yasemin. Şansınız varmış, Allahtan suare tatsızdı da eve erken döndüm, yoksa çok geç gelecektim.

Dizlerine kadar inen mor tuniği baştan aşağıya düğmeyle doluydu. Vücudunu sımsıkı sarıyordu. Malko'yu beyaz boyalı geniş bir salona aldı. Duvarlarda modern resimler asılıydı ve her taraf halı döşeliydi. Yarım ay biçiminde büyük bir kanepeye oturdular.

Medeniyete kavuşmuşlardı. Odanın bir köşesinde televizyonla müzik seti vardı. Bunların hemen yanındaysa cam bir servis masasının üzerinde JB, cin ve konyak şişeleri duruyordu.

Ensesinde topladığı saçları Yasemin'e ciddi ve sert bir hava vermişti. İri zeytin gözleri ve etli kırmızı dudakları ise bu haliyle tam bir tezat yaratıyordu. Yasemin bir sigara yaktı ve Malko'dan uzak bir yere oturdu, bu arada bacak bacak üstüne atmayı da ihmal etmedi.

Sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş iki yabancı gibi.

— Eee?

Davranışlarında özel bir itina olduğu hemen farkediliyordu.

— Size arkadaşınız Nazire'den söz etmek istiyorum, dedi Malko.

Yasemin kaşlarını çattı.

— Nazire'den mi? dedi titrek bir sesle. Neden?

— Onun Sovyet Haberalma Teşkilatı hesabına

alışıp çalışmadığını bir türlü anlayamadım, dedi Malko.

Yasemin Münir'in kaşları daha da atıldı. Sonra hafif bir tebessümle güzel dudakları aralandı.

— Siz delirmişsiniz! Nazire, Ruslar hesabına çalışacak ha! Tam tersine Direniş rgt ve Amerikalılar için haber toplamaya uğraşıyor.

— Biliyorum, dedi Malko. Fakat bu bir kamuflej olabilir.

— Bunu aklınıza kimin soktuğunu bilmiyorum, ama Nazire'yi çok iyi tanırım.

— Kimsenin aklıma bir şey soktuğu yok, dedi Malko. Seyid Gl'n beni doldurduğunu sanıyorsunuz değil mi? Bu tamamen benim düşüncem. Nazire'nin uzun zamandan beri CIA ile çalıştığını da biliyorum.

Genç kadın ona sert sert baktı, fakat hiçbir yorumda bulunmadı. Çok sinirlendiği belli oluyordu, bu da çok normaldi. Çünkü Nazire Fadıl ile aralarından su sızmiyordu. Malko piyonunu ilerletmek için bu fırsattan yararlanmaya baktı.

— Benim gibi siz de Nazire'nin geçmişini biliyorsunuz, dedi Malko. Onun bir erkek sevgilisi olması sizi şaşırtmıyor mu?

— Kim?

— Fred Hall.

Yasemin bildiğini göstermek için gülümsedi.

— Fred! Oh hayır, Nazire'ye aşık, ama aralarında bir ilişki yok.

— Farketmez, dedi Malko, fakat olduğundan eminim.

Yasemin sigarasından derin bir nefes çekerek:

— Peşaver'den buraya, bana Nazire'nin Sovyetler Birliği hesabına çalıştığını söylemek için mi geldiniz? diye sordu. Sanmıyorum. Başka bir nedeni olmalı.

— Evet, dedi Malko. Hayatınızın tehlikede olduğunu düşünüyorum.

Bu kez Yasemin şaşkınlıktan yerinden sıçradı.

— Benim mi! Fakat niçin?

— Bruce Kearland'dan dolayı.

— Fakat o öldü.

— Doğru, dedi Malko. Sovyetler Birliği hakkında çok önemli ve tehlikeli bir bilgi taşıdığı için öldürüldü. Hazırlanmakta olan bir operasyonla ilgili olabilir. Kabil'den gelen bir komando beş kişiyi daha öldürdü. Bana göre sebep hep aynıydı. Bütün bu cinayetler arasındaki tek ortak nokta, Bruce Kearland'ı gözlerimin önünde öldürdükten sonra elimizden kaçan kırmızı çarşafı o kadın. Komandalara emir veren de oydu. Bu kadının Nazire olduğunu sanıyorum.

— Çok saçma! dedi Yasemin. Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?

— Belki de yanılıyorum, dedi Malko, fakat bütün bu cinayetlerin Lowgar ile bir bağlantısı olduğuna karar verdim. Adamların dördü de orada çarpışmış. Üstelik Bruce Kearland da Lovvgar'da bulunmuş.

— İki yıl önce, dedi Yasemin.

— Doğru, dedi Malko. Fakat sanırım işin esrarı o döneme kadar uzanıyor. Bruce'un o devirlere ait olan belgelerini aradım. Hiçbir şey bulamadım. Fred Hail bana bunların sizde olabileceğini söyledi. Bu yüzden buraya geldim. Çünkü belgeler gerçekten sizin üzerinizdeyse Bruce ile diğerlerini öldürenler sizi de temizlemek istiyceklerdir.

Yasemin sinirli sinirli sigarasını tüttürdü. Gözlerindeki saflık yerini öfkeye bırakmıştı.

— Hangi belgeleri arıyorsunuz?

— Tam olarak bilmiyorum, dedi Malko. Fotoğraf ve notlar olabilir. Sizde hiç böyle şeyler yok mu?

— Evet, sanırım, birkaç fotoğraf var, dedi

Yasemin kısa süren bir tereddüitten sonra. Fakat, nerede olduklarını bilmiyorum.

— Onları hemen bulmalısınız, dedi Malko, çok önemli olabilirler. Direniş Şefleri konferans için toplanacak.

— Evet, anlıyorum, dedi Yasemin, fakat sizin yanıldığınızı sanıyorum. Bruce'un Lowgar'da çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Nereye gitse hep böyle resim çektirirdi zaten. Sizin için onları arayabilirim.

— Lütfen.

Adamın ısrarı karşısında Yasemin kaşlarını çattı.

— Herhalde şimdi değil?

— Şimdi olursa memnun olurum.

Genç kadın bir kahkaha attı.

— Dinleyin, uykum var. Gece vakti bir şeyler aramaya da hiç niyetim yok. Bu işi yarın sabah yaparım. Uçup gitmezler, merak etmeyin.

Malko onu ikna edemeyeceğini hissetti.

— İyi, dedi, fakat ben burada kalıyorum. Başınıza bir şey gelmesini istemem.

— Bir bekçim var, dedi genç kadın.

— Bekçi sizi koruyamaz, dedi Malko. Kalıyorum.

— Eğer istiyorsanız kalın, dedi genç kadın. (Esnemekten ağzı yırtılacaktı.) Bütün gece burada oturmayacağız ya.

Sigarasını tablada ezdi, ayağa kalktı ve ipek tuniğini düzeltti. Bu hareketiyle göğüsleri daha da belirginleşti. Göz göze geldiler. Malko neler olabileceğini hemen anladı. Yasemin'e doğru yürüdü ve onu kolları arasına alarak kendine çekti. Bu kez Yasemin daha öncekilere oranla daha sert bir karşılık verdi. Dudakları birbirine yapıştı ve Malko'nun eli ipek kumaşın üzerinden Yasemin'in vücudunu okşamaya başladı. Genç kadın tuniğinin çıkartılmasına karşı koyunca Malko da şansını şalvarda denedi. Bu kez

amacına ulaştı ve Yasemin'in uzun esmer bacakları ortaya çıktı.

*

**

Yasemin, saçları Malko'nun göğsünün üzerine saçılmış bir vaziyette tıpkı küçük bir çocuk gibi uyuyordu. Malko ise gözünü kırpamıştı. Saati sabahın dördünü gösteriyordu. Birden hafif bir çıtırtı duydu. Ses üst kattaki salondan gelmişti. Düzensiz aralıklarla tekrarlandı Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kuvvetli bir gürültü gecenin sessizliğini bozdu. Salonun bahçe tarafındaki alçak pencerelerden biri zorlanıyordu!

Malko yavaşça Yasemin'e doğru eğildi. Ağzını genç kadının kulağına yapıştırarak fısıldadı:

— Birisi yukardan içeri girmeye çalışıyor. Işık yakmayın ve sakın korkmayın.

Yasemin birkaç dakika ses çıkartmadan durdu. Sonra ayağa kalkarak saten bir sabahlık giydi ve kuşağını bağladı. Malko aceleyle pantolonunu giydi ve Colt'unu da eline aldı. Bir süre etrafı dinlediler. Yukarda yürüyenler vardı. Yasemin Malko'ya döndü.

— Salondalar.

— Burada durun, dedi Malko, ben bakayım.

Malko ne bulacağını gayet iyi biliyordu. Birdenbire Yasemin:

— Ben gidiyorum, dedi.

Ona engel olmaya fırsat bulamadı. Genç kadın kapıyı açıp mermer merdivenlere koşmuştu bile. Malko çıplak ayakla sessizce peşinden gitti. Mermerin soğuğu içini titretti. Genç kadın salonun kapısında durdu. Sonra ışık yakmadan büroya gitti. Bir el fenerinin ışığı üzerine doğrulunca olduğu yerde kalakaldı. Feneri tutan kişi büronun kapısında olmalıydı. Yasemin, boğuk bir sesle sordu.

— Kim var orada?

Cevap alamayınca yana doğru bir adım attı ve ışığı yaktı. Malko kendini geriye zor attı. Kanapenin karşısındaki büyük bir duvar aynasından Nazire Fadıl'ın yorgun yüzünü gördü. Sol elinde pilli bir el feneri, sağ elinde ise küçük bir tabanca vardı. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Yasemin korku içinde arkadaşının elindeki silaha bakıyordu. Malko onun kendisine doğru dönmek istediğini hissetti, fakat neyseki hiçbirşey yapmadı...

— Nazire! Burada ne işin var?

Nazire hemen cevap vermedi. Malko kadının bakışlarıyla odayı taradığını gördü. Beyaz Buick'i dışarda görmüş olduğu için Malko'yu arıyordu.

— Şüpheleniyor musun? diye sordu Nazire soğuk bir sesle.

Yasemin başını eğdi.

— Hayır.

— Dostumuz Malko burada değil mi?

— Hayır, neden?

Yasemin kendini toparlamışa benziyordu. Malko onun için dua etti.

— Yalancı! dedi Nazire alay ederek. Sen ateşli bir dişiden başka bir şey değilsin. Bir adam sana dokunur dokunmaz...

Yasemin öne doğru bir adım attı ve daha sert bir sesle tekrarladı:

— Elinde silahla gecenin bu saatinde evimde ne arıyorsun?

Nazire Fadıl silahını hafifçe indirdi ve sakin bir sesle cevap verdi.

— İhtiyacım olan bir şeyi arıyorum. Sonra çekip gideceğim. Bu ziyaretimden hiç kimseye bahsetmemeni tavsiye ederim...

Yasemin masaya biraz daha yaklaştı.

— Ne arıyorsun?

— Bu seni ilgilendirmez. Olduğun yerde kal.

Yasemin uyarıya rağmen ilerledi ve bir çığlık attı.

— O adam da kim? Ne yapıyor?

Malko geriledi. Nazire yalnız değildi. Yere atılan kitapların çıkardığı gürültüyü ve açılıp kapanan çekmecelerin sesini duydu. Nazire tatlı bir sesle:

— Dinle Yasemin, sakın korkma, bu seni ilgilendirmeyen bir iş. Sonra sana anlatırım. Şimdi beni rahat bırak, dedi.

Yasemin cevap vermedi. Arama devam ediyordu. Malko o anda Nazire'yi aynadan görmemesine rağmen Yasemin'i öldürmek istediğini hissetti. Seçme hakkı yoktu. Colt'un emniyetini kaydırды ve tetiği hazırladı, bu sırada "klik" diye bir ses çıktı.

— Bu ses nedir?

Nazire Fadıl'ın sesi kırbaç gibi sakladı. Malko birkaç santimetre ilerleyince aynadan kadını gördü. Ateş edecekti. Yasemin'i böyle bir tehlikeye atamazdı. Duvara yapışarak silahını uzattı ve haykırdı:

— Nazire, silahınızı yere atın!

Malko'nun sesinin yankısının ardından üç patlama duyuldu. Ve genç adamın yaslandığı duvarın sıvaları uçtu. Nazire tıpkı profesyonel nişancılar gibi, silahını iki eliyle tutmuş dizlerini hafifçe kırmış, gövdesini öne doğru eğmişti. Yasemin çığlık atarak bir kanepenin arkasına saklandı. Malko Nazire'yi arkadaşıyla birlikte canlı olarak yakalamak istiyordu.

Tavana nişan alarak ateş etti ve Colt'un patlamasıyla camlar titredi.

Başka bir patlama sesi hemen ona cevap verdi. Nazire Fadıl sanki birisi sırtına tekme atmış gibi sendeledi ve yere düştü. Parmağı tetiğe dokununca silahtan çıkan iki kurşun duvara saplandı.

Yasemin bağıırıyordu.

Malko siperinden çıktı. Nazire'nin buğulu bakışlarıyla karşılaştı. Çevresinden dolaştı ve ensesinde kırmızı bir delik gördü: Arkadaşı onu arkadan vurmuştu. Gözleriyle etrafı taradı. Pencere açıktı. Adam kaçmıştı. Yasemin isteri krizleri içinde arkadaşının hareketsiz yatan cesedine koştu.

— Nazire! Nazire! Neyin var?

Nazire ölümün ebedi sessizliğine gömülmüştü. Malko elinde Colt'uyla bahçeye koştu. Birisinin demir parmaklıklardan atladığını gördü. Ateş etti, ama ıskaladı. O da parmaklıkları aştı ve Buick'ine koştu. Üstünün çıplak olmasını düşünmeksizin direksiyona geçti ve adamın arkasından hareket etti.

Arabanın teki yanından sürterek geçti. Manevra yapana kadar yüz metrelik bir kaybı olmuştu. Caddeye ulaştığında izlediği arabanın sadece arkadaki kırmızı park lambalarını görebiliyordu. Bu sırada az kalsın bir kamyonun altına girecekti... Yavaş yavaş ona yaklaşıyordu, öndeki araba Buick ile başedemiyordu.

Malko sollamaya kalkıştı, fakat öndeki araba direksiyonu kırdı. Az kalsın devriliyordu. Arabada bir kişi vardı.

Ticaret merkezinden geçtikten sonra Constitution Caddesi'nin sonunda Mazda aniden sola saptı, Malko da onu izledi. Bir kavşakta motosikletli iki Pakistan trafik polisi duruyordu. Arabaların hızla geçtiğini görünce donakaldılar, ve müdahale edemediler. Kaçak Malko'dan kurtulamayacağını anlayınca yolun ortasını izlemeye koyuldu. Nereye gidebilirdi?

Şimdi artık şehir dışındaydılar. Solda taşlık bir arazi, sağda ise küçük koruluklar vardı.

Malko beyaz büyük bir bina farkettiler. Cephesinde ışıklı kırmızı bir yıldız vardı: Sovyet Büyükelçiliği.

Aynı anda Mazda'nın stop lambaları yandı ve iki

otomobil arasındaki mesafe kısaldı. Öndeki yavaşlamıştı. Sovyet Büyükelçiliği'ne sığınacaktı!

Malko yine onu sollamaya kalkıştı. Nöbetçi kulübesinin yanında iki nöbetçi uyukluyordu. Öndeki araba yoluna devam etti, sonra birdenbire ani bir fren yaptı. Malko parmaklıkların köşesinde yavaş yavaş kalkmakta olan bir garaj kapısı gördü, öndeki şoför direksiyonu sola kırarak garaja daldı.

Malko ne olduğunu bir türlü anlayamadı. Araba daha tam açılmamış olan garaj kapısına büyük bir gürültüyle çarptı. Mazda yarım açık kapıda ezilip kaldı.

Malko hemen durdu ve arabasından atlayarak ötekine koştu. Manzara korkunçtu. Garajın kapısı tıpkı bir giyotin gibi arabayı ortadan ikiye ayırmıştı. Arka koltukta şoförün kafasını görünce Malko'nun içi kalktı... Çok korkunçtu: Adamın elleri direksiyona yapışmış kalmıştı. Ön camın kırıkları vücudunu delik deşik etmişti.

Ön koltukta aradığını bulamadı. Bu arada yerde dikdörtgen biçiminde bir şey dikkatini çekti. Bu kahverengi deri kaplı bir albümdü.

XVIII. BÖLÜM

Malko Yasemin'in villasına yaklaşınca yavaşladı. Bütün pencerelerde ışık vardı. İki polis arabası evin önünde duruyordu. Malko tereddüt etti. Bazı sorulara cevap vermek çok güçtü. Albüm konusunda sabırsızlanıyordu, ama ona sadece Yasemin yardımcı olabilirdi. Colt'u torpido gözüne koyarak Buick'den çıktı. Albümü bagaja kilitledi ve kapıyı çaldı.

Bir polis memuru kapıyı açtı. Memur çıplak ayaklı ve dağınık saçlı Malko'yu görünce, şaşkın şaşkın onu tepeden tırnağa inceledi. Malko en nazik tavırlarını takınarak:

— Olay sırasında buradaydım, dedi. Hırsızlardan birini arabamla izledim, ama yakalayamadım.

İçeri girip salonda Yasemin'i buldu, durumu ona da anlattı. Genç kadının yanında duran sivil memur Malko'ya baktı.

— Doğru, dedi Yasemin. Bay Linge bu akşam benim konuğumdu, sesi duyar duymaz koştu ve haydutları yakalamak istedi.

Üniformalı dört polis salonu inceliyordu. Orayı burayı ölçüp biçiyorlar, kurşun kovanlarını arıyorlardı.

Nazire Fadıl'ın cesedi bir çarşafa sarılmış vurulduğu yerde duruyordu. Sivil memur Yasemin'e dönerek saygılı bir ifadeyle:

— Sizi daha fazla sıkmayacağız. Yarın sabah ifadenizi almak için tekrar geleceğim. Belki geri dönerler diye adamlarımdan birini bahçede nöbetçi olarak bırakacağım...

Diğer bir memur Malko'ya kimliğini sordu ve ertesi gün geçerken karakola uğramasını söyledi. O sırada polisin çağırdığı ambulans da geldi. Polisler Nazire Fadıl'ın cesedini de alarak gittiler.

Başbaşa kalan Yasemin ile Malko bir süre bakiştılar. Genç kadın yüzünü ellerinin arasına alarak kanepeye çöktü.

— Çok feci, diye mırıldandı, bir türlü inanamıyorum! Çok korktum? Hiç geri dönmeyeceksiniz sandım! Polisi ben aramadım. Ürdün Konsolosluğu çağırılmış.

— Hiç önemi yok, dedi Malko.

— Kaçan adamı bulamadınız mı?

— Buldum, dedi Malko, fakat memurların önünde söylemek istemedim. Onu tanıyor muydunuz?

Yasemin başını salladı.

— Hayır. Zaten onu azıcık gördüm. Bildiğim tek şey Pakistanlı olmadığı. Yabancıydı sanırım.

— Evet, dedi Malko, bir Rus idi.

Olanları Yasemin'e anlattı. Yasemin sinirli sinirli ellerini ovuşturarak onu dinledi.

— Anlamıyorum, diye mırıldandı. Nazire beni nasıl öldürmek isteyebildi, beni, arkadaşını...

Durdu, içini çekti, bakışlarını Malko'dan kaçırdı.

— Size şüphelerimden söz etmiştim, dedi Malko. Nazire Fadıl uzun süreden beri KGB ve Khad ile birlikte çalışıyordu. Sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, Fred Hall'ı da kandırmayı başardı. Elimde kanıtı var.

Yasemin başını kaldırdı.

— Nazire! Fakat o erkeklerden nefret ederdi!

— Kendini zorlamış olmalı, dedi Malko. Buradan

çaldıkları şeyi elime geçirmeyi başardım. İçinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Bekleyin beni.

Dışarı çıktı, Buick'e kadar gitti, bagajdan albümü ve torpido gözünden de Colt'u aldı. Dört kartuşu daha vardı. Düşmanlarının bu kadar kısa bir zaman içinde yeni bir saldırıya geçmeleri çok zayıf bir olasılıktı, ama hiçbir tehlikeyi göze alamazdı. Deri kaplı albümü aralarına koyarak kapağını açtı.

— İşte, dedi. Bruce Kearland'ın ölümünün sırrı bu sayfaların arasında.

Birinci sayfayı inceledi: Bruce Kearland ile Yasemin'in Taç Mahal'de çekilmiş fotoğrafları vardı. Genç kadın heyecanlandı.

— Bu resimleri unutmuştum. Albüm Bruce'un idi. Son seyahatine çıkarken diğer eşyalarıyla birlikte bunu da bana bırakmıştı.

Birlikte albümü incelemeye başladılar. Sayfaları çevirdikçe Malko'nun heyecanı da artıyordu. Albümde ya Bruce'un Yasemin ile ya da Bruce'un başkalarıyla birlikte olan resimleri vardı. Avrupa'da, Paris'te, Hindistan'da, Pakistan'da, Afganistan'da. Sıra Yasemin'in tülün arkasındaki çıplak resimlerine gelince genç kadın utandı.

Yasemin'in bulunmadığı bir resim serisi vardı. Bunlar Afganistan'da çekilmişti. Resimlerde Bruce Kearland'ın başında bir türban göğsünde de kartuş kemeri bulunuyordu. Yanında silahlı Afgan askerleri vardı. Bir diğerinde ise Kearland bir Rus helikopterinin yanında poz vermişti... Bir başkasında Bruce bir katırın sırtına çıkmıştı, yanında da güler yüzlü mücahitler vardı... Sonra Peşaver'e ait resimler geliyordu. Bir de devlet başkanı ve Yasemin ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf vardı.

Malko albümü kapattı. Aklı karmakarışık. Ruslar

deli değillerdi ya? işe yaramayan bir şeyi elde etmek için kendilerini tehlikeye atmazlardı. Malko arabadaki cesedin ceplerini arayacak zamanı olmadığı için üzüldü.

Gözlerini Yasemin'e doğru kaldırdı.

— Başka bir şeyinizi almamışlar mı?

— Hayır, sanmıyorum.

Malko albümü tekrar inceledi. Yapışık sayfa olup olmadığına baktı. Resimlerin altını araştırdı. Hiçbir şey yoktu. Yasemin esnedi ve başını Malko'nun omuzuna koydu.

— Yarın sabahı bekleyemez miyiz? Artık dayanamıyorum...

Odaya geçtiler ve Yasemin sabahlığıyla birlikte uzandı. Malko da yanına geldi ve albümü yatağın altına koydu. Colt'unu da elinin yanına Değersiz görünen bu albüm için pek çok insan hayatını kaybetmişti.

Genç adam bir türlü uyuyamadı. Tüm varsayımları gözden geçirdi. Bu albümün içinde mikrofilmler olabilirdi. Fakat Burce Kearland niçin bu kadar zahmete katlansındı? Bunları ülkeden çıkartamayacaktı ki. Albümü Peşaver'de bırakmış olması ona çok fazla önem vermediğini gösteriyordu.

Sırrı çözebilmesi için önünde kırk sekiz saatten daha az bir zaman vardı.

*

**

Ölüm sessizliği içinde Seyid Gül albümün sayfalarına bakıyordu. Bruce'un Afgan giysileri içindeki fotoğrafını görünce dikkatle resme doğru eğildi.

Asad ile Resul da sessizce onu izliyordu. Seyid Gül tedbirli davranarak Nazire'nin adını hiç anmadı, oysa her şeyden haberi vardı.

Malko:

— Bruce Kearland'ın yanındaki şahısların kimliklerini çıkartabilir misiniz? diye sordu.

Seyid Gül başını kaldırdı:

— Bilmiyorum. Bir tanesini tanıyorum, çünkü Peşaver ile bağlantıyı o kuruyordu. Diğerleri hakkında hiçbir fikrim yok. Mücahitler Peşaver'e çok seyrek gelir.

— Ya şu grup? diye sordu Malko.

Bir aile fotoğrafını gösteriyordu. Burada Bruce Kearland belindeki kemere iki adet RPG 7 sıkıştırmış olan bir mücahitle beraberdi. Çevrelerinde de diz çökmüş birçok savaşçı vardı.

— Bu Ahmed olmalı, dedi Seyid Gül, şefe benziyor, fakat yine de tam emin değilim, çünkü onunla hiç karşılaşmadım.

Albümün bütün sayfalarına baktılar. Son sayfaya geldiklerinde bir adım bile ilerlememişlerdi!

— Ahmed konferansa gelir mi? diye sordu Malko.

— Sanırım, dedi Seyid. Yaralanmıştı ve iki aydır istirahat ediyordu, fakat gelecek galiba. Ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz...

Albümü kapattılar. Malko daha çok sinirlenmişti. Sırrın bu savaş fotoğraflarında olduğuna inanıyordu. Albümü alarak gri renkli keten bir çantaya koydu.

Seyid Gül düşünceli düşünceli onu seyrediyordu.

— Ben de bu olaydan hiçbir şey anlamadım. Bu albümde bir sır yatıyor. Onu yine sizden almaya kalkışabilirler. İsterseniz, yanınıza güvenilir adamlarımdan birkaçını verebilirim.

Malko itiraz etmedi. Seyid Gül'ü dinlemiş olsaydı bu duruma gelmeyecekti. Haberalma şefi bir emir verdi ve Resul Malko ile birlikte çıktı. SAS hareket ederken peşindeki Mitsubishi'de Resul ile birlikte beş mücahit daha vardı. Önce pazara gittiler. Malko oradan yüz elli rupiye albümün aynısından bir tane

daha satın aldı. Sonra yola koyuldu.

* '

**

Malko bir kez daha şeytanla oyun oynamaya kalkıştı. Gerçek albüm Fred Hall'ın kasasında güvenlikteydi. Malko pazardan aldığı boş albümü kolunun altına alarak Intercontinental'den içeri girdi. Ve valizinin içine kilitledi.

Beklemekten başka yapılacak iş yoktu. Ama neyi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Ruslar Peşaver'de toplanacak olan Direniş Şeflerini ortadan kaldırmak için bir operasyon düzenlemişlerdi. Bruce Kearland da dahil olmak üzere tüm ölenler bu plana bir engel teşkil ediyorlardı. Malko'nun elde ettiği albümde bir başka tehlike daha vardı. Malko Sovyet planını suya düşürecek bir bilgiye sahipti. Bu bilgi hayati önem taşıyordu, yoksa KGB pek çok ajanı öldürmeye cesaret edemezdi: Hele kendi hesabına çalışan Islamabad ajanı Nazire'yi.

Haberalma dünyasında buna uygunsuz durum denirdi.

Ya çözüme ulaşırlar ya da operasyonu iptal ederlerdi.

Bu kadar çaba harcadıktan sonra Ruslar bu olayı çözümlemeye çalışacaklardı. Bu arada tabii ki, Malko'ya da saldıracaklardı.

XIX. BÖLÜM

Malko uyandı. Odasına pırıl pırıl bir güneş doğmuştu. Pencereyi açınca sıcak hava yüzüne çarptı. Sıcaklık elli derece olmalıydı. Direniş Şeflerinin toplanacağı Hayber Geçiti ile Peşaver arasındaki ovada belki de altmış dereceye çıkmıştı. Islamabad'. dan döndüğünden bu yana yirmi dört saat geçmesine rağmen hiçbir şey olmamıştı. KGB gibi büyük bir teşkilatın böyle sessiz durması insanı ürkütüyordu.

Kapısı hafifçe vuruldu. Gelen Yasemin idi. Üstünde sarı, başında da bir tül vardı.

— Ben de sizinle gelebilir miyim? diye sordu çekinerek.

Siyah gözlerinden saflığı okunuyordu.

— Elbette, dedi Malko, bana tercümanlık yaparsınız. Benim Darice kelime dağarcığım çok yetersiz.

Sakin görünüşüne rağmen Malko'nun sinirleri çok gergindi. Neler olacaktı? İslam Birliği tarafından kendisine verilen şoför ve iki fedai Mercedes'in içinde bekliyorlardı. Son bir şansı daha vardı: Lowgar savaşçılarının şefi Ahmed'in albümdeki fotoğraflar hakkında ona bilgi vermesi. Seyid Gül, Ahmed gelir gelmez onları buluşturacağına dair söz vermişti. Bugün Peşaver her zamankinden daha hareketliydi, bu nedenle İslam Birliği'ne ancak yirmi dakikada

gidebildiler.

Seyid Gül onları nöbetçi kulübesinde bekliyordu.

— Ahmed gelirse, dedi, kendisiyle acilen görüşmek istediğınızı bildireceğim.

Duvarları Kral Zahid Han'ın resimleriyle süslü nöbetçi kulübesinde beklemeye başladılar. Mücahitler Yasemin'e bakmak için kulübeye girip çıkıyorlardı. Genç kadın tıpkı rahibe gibi çarşaflara bürünmüştü. Fakat bir kadın görmek fikri bile onları deli etmeye yetiyordu...

Biraz sonra sert ifadeli sakallı birisi geldi. Göğsü kartuşlardan görünmüyordu, tabancasını kemerine sıkıştırmıştı, Kalaşnikofu ise omuzuna asılıydı. Kafasını içeri uzatıp Seyid Gül'ü çağırdı. Kısa bir tartışmadan sonra Seyid Malko'ya döndü.

— Bu Ahmed'in adamlarından biri. Şefinin yolculuk sırasında çok yorulduğunu ve Sovyet helikopterleri yüzünden uyuyamadığı için şimdi dinlenmekte olduğunu söylüyor, öğleden sonra toplantı yerinde buluşmamızı teklif ediyor.

— İyi, dedi Malko biraz üzülerek.

Seçme şanssı yoktu... Ahmed'i Fred Hall'a götürmeyi düşünmüştü. Çünkü Amerikalı, Direniş Şefiyle tanışmak istiyordu. Fakat bu durumda Malko'nun Amerikan Konsolosluğu'ndan geçerek albümü alması gerekiyordu. Seyid Gül'e düşündüklerini anlatınca bir düzine mücahiti minibüse doldurup Malko'nun yanına verdi.

Malko'nun yanındaki adamları gören Amerikan Elçiliği'nin Pakistanlı nöbetçi askerleri arasında gergin bir hava esti... Urduca konuşmasını bilen Yasemin havayı düzeltmeyi başardı.

Fred Hall tırnaklarını yemekle meşguldü. Malko içeri girince yerinden sıçradı:

— Bir haber var mı?

— Ne yazık ki, hayır.

Malko programdaki değişikliği Fred Hall'a anlattı. Amerikalı derin bir iç çekti.

— Bu adamlara bir şey olursa Tanrı bizi korusun! Cenevre toplantısında Sovyetlere karşı kullanabileceğimiz tek kozumuz. Fakat haftalardır bu işle uğraşıp da henüz bir şey elde edemediğimizi düşündükçe...

— Neler olabilceğini bilemiyorum, diye cevap verdi Malko. Belki Ahmed'den bir şeyler öğrenebiliriz. Sizden ayrıldıktan sonra onunla görüşeceğim.

Fred Hall kasasına gidip albümü çıkarttı, fotokopileri tekrar yerine koydu.

— İyi şanslar, dedi. Pek iyi olacağını sanmıyorum ya. Bu olayda hapı yuttuk.

*

**

Peşaver'den çıkarken sağa bozuk bir yola saptılar. Nasr'ın mülteci kampına su veren kanal yol boyunca devam ediyordu. Burası tam bir Rus dağıydı. Sol taraflarında göz alabildiğine kırmızı ve düz bir ova vardı. Ovanın üzerinde mültecilere ait çadırlar ve toprak evler görülüyordu. Mültecilerin çoğu derenin başına toplanmış ya su alıyorlar ya da balık avlıyorlardı. Pakistan Ordusu'na ait bir kamp yerinin önünden geçtiler. Askerler kafalarını kaldırıp bakmak zahmetine bile katlanmadılar.

Nihayet on kilometre ilerde kanalın üzerinde küçük bir köprü gördüler. Bekçilik yapan bir manga mücahit yollarını kesti. Seyid Gül'ün konvoy şefi minibüsten inerek gidip onlarla konuştu. Bu sırada Malko ile Yasemin arabanın içinde piştiler. Mücahitlerin Seyid Gül'ün adamlarını sorguya çekmesi on dakika sürdü. Gelip Yasemin ile Malko'ya da baktıktan sonra geçmelerine izin verdiler.

Beş yüz metre ilerde bir başka engel daha vardı.

Arabayla daha ileri gitmek yasaktı. Yeni gelenleri bir masanın başına götürdüler. Birtakım kartları damgalayıp gelenlerin yakasına iğneliyorlardı. Seyid Gül de diğer yetkililerle birlikte orada hazır bekliyordu, her şey yolundaydı. Malko bu fazla lüks gibi görünen önlemlerden dolayı biraz olsun rahatladı. Her şeye rağmen Ruslar insanüstü yaratıklar değillerdi ya. ilk kez mücahitler başarılı bir güvenlik temin etmeyi becerebilmişlerdi...

Malko çadıra girdi. Yanında Seyid Gül, kolunun altında kıymetli albümü vardı. Çadırın kenarlarına sırayla yastıklar dizilmişti. Pek çok delege daha şimdiden gelmişti, içeri bir şef girince organizatörler onu diğerlerine takdim ediyordu. Konferans bir saat sonra başlayacaktı.

— Ahmed geldi mi? diye sordu Seyid Gül.

— Galiba henüz gelmedi, dedi Seyid Gül,

— Ahmed ne zamandan beri çarpışıyor? diye sordu.

Seyid Gül ona şaşkın şaşkın baktı.

— Bilmiyorum. Üç yıldır herhalde.

— Sovyetler Birliği ile anlaşmış olabilir mi?

İslam Birliği'nin şefi ona hayretle baktı.

— Ahmed! Fakat bu olanaksız! Onun köyünü yerle bir ettiler, evini yakıp yıktılar, ailesini, karısıyla iki kızını öldürdüler. Kanının son damlasına kadar savaşını sürdürecektir. Bana neden bu soruyu sordunuz?

Malko ona iki hikâye arasındaki farkı anlattı ve:

— Galiba Ruslar Ahmed'in yolculuğunu kolaylaştırmışlar, dedi. Sanırım onun buraya sapasağlam gelmesini istiyor gibiler. Bu da bana garip geliyor. Dahası bize gönderdiği adam yalan söylemiş. Neden?

Silahlı bir grup adam tarafından iteklendiler. Yeni bir şef gelmişti. Seyid Gül Malko'yu kolundan tuttu.

— Gelin! Onun karşısına çıkalım. Böyle şüphelere düşmenizi istemem! (Gökyüzüne baktı.) Umarım "süvariler" gelip bizi bombardımana tutmazlar...

Malko mavi göğü seyretti.

Çadırın arkasından esen sıcak rüzgâr Malko'yu rahatsız ediyordu. Seyid Gül eski bir Austin'den inen bir grubu işaret ederek:

— Sanırım o. Ondan başka eksik yok.

— Çadıra girmeden önce onunla konuşun, dedi Seyid Gül'e.

Yüzünü peçesiyle örtmüş olan Yasemin arkalarında durmuş onları izliyordu.

— Elbette, dedi Afganlı.

Beklediler. Ahmed ile adamları yaklaşıyordu. Seyid Gül gri saçlı, uzun yüzlü, hafifçe çıkık çenesi olan konuğa doğru yürüdü.

Malko onu dikkatle inceliyordu. Seyid Gül'ün öpüştüğü bu adam resimdeki değildi. Birden kafasında her şeyaydınlığa kavuştu.

Seyid Gül ile Ahmed uzun uzun sarılıp öpüştüler ve bir süre konuştular. Seyid Gül Malko'ya yaklaştı.

— Ahmed sizinle biraz sonra görüşmek istiyor, dedi. Geç kaldığı için konferansı daha fazla geciktirmek istemiyor. Yemeğini sizinle birlikte yiyecekmış.

Malko'nun sinirden rengi atmıştı.

— Bu adam Ahmed değil, dedi.

Seyid ona şüpheli şüpheli baktı.

— Nasıl olur, fakat...

— Onunla daha önce hiç karşılaşmış mıydınız?

— Hayır.

— Albümdeki resme bakın! Bu bir sahtekâr, onu Ruslar göndermiş olmalı. İşte bu yüzden Ruslar Bruce Kearland ile diğerlerini öldürdü: Onu tanıyabilirdiler!

Malko albümdeki Ahmed ile Kearland'ın fotoğraflarının bulunduğu sayfayı açtı. İki adam resme doğru eğildiler. Bruce'un yanındaki adam daha iriyarıydı ve yüzü de yuvarlaktı. Başında türban olmadığı için kafası gözüküyordu: Gür saçları vardı. Malko, Afganlının ikna olmadığını anlayınca:

— Onu durdurun, dedi ve çadıra girmesine engel olun! Türbanını çıkarttırıp saçlarına bakın!

Seyid Gül başını kaldırdı. Ahmed ile adamları kontrol kulübesindeydiler. Bütün diğer konuklar gibi

üstleri başlan aranıyordu, ama şeflerinki aranmıyordu. Az ilerde ise Seyid Gül'ün adamları namaz kılıyordu.

Afganlı emirler yağdırarak onları çağırdı, adamlar koşarak geldiler ve Ahmed ile fedailerinin yolunu kestiler.

Ahmed şaşırmişti. Seyid Gül topallaya topallaya koştu ve rica eden bir ses tonuyla Ahmed'e bir şeyler söyledi. Malko yabancıнын hareketlerini dikkatle izliyordu.

Adamın gözlerinde tehlikeli bir parıltı olduğunu farkeder etmez, yanına gidip elinin tersiyle türbanını fırlatıp attı.

Bombeli ve kel bir kafa ortaya çıkınca Seyid Gül şaşkınlıktan az daha küçük dilini yutacaktı. Sinirden sahtekârın yüz hatları gerildi. Malko'ya bir küfür savurup Seyid Gül'ü de itekledikten sonra barajı aşır içeri girmek istedi. Fakat şeflerini iyi tanıyan adamlar Kalaşnikoflarını yukarı kaldırıp parmaklarını tetiğin üzerine koyarak hazırola geçtiler. Malko Coltunu çıkartıp sahtekâra doğrulttu. Birkaç saniye hiç kimse kıpırdamadı. Sonra olayı gören nöbetçiler duruma müdahale etti.

Sahte Ahmed türbanını aldı ve başına koydu. Sonra birden geri döner gibi yaparak adamlarını topladı. Küçük grup şeflerin otoparkına doğru uzaklaştı. Bunun üzerine Seyid Gül'ün adamlarıyla nöbetçiler silahlarını indirdi. Aynı anda Ahmed'in grubu geri dönüp ateş etmeye başladı. Malko Seyid Gül'ü iterek kendisini yere attı. Neyseki, Yasemin uzaktaydı.

Açılan ateş yeşil çadırın çevresinde büyük bir karışıklık yaratmıştı. Silahlı adamlar ne olduğunu bilmeden oraya buraya koşuşturuyordu. Ahmed geri dönerek ilerledi.

Elinde evrak çantasıyla, adamları tarafından korunarak yeşil çadıra doğru koştu. Malko ile Seyid Gül ayağa kalktı ve mücahitler koşarak geldi. Malko Coltunu kaldırdı.

— Dur! diye bağırdı.

Seyid Gül güvenlik görevlilerinin gelmesi için emir verdi. İki saniye içinde silahlı iki manga adam geldi. Sahte Ahmed'in yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Tereddüt ediyordu.

Gerilim çok kısa sürdü. Sahtekâr olduğu yerde geri dönerek çabuk çabuk oradan uzaklaştı, adamları da peşinden onu izledi! Bu kez silahlar inmedi.

— Kaçmasına engel olun, diye bağırdı Malko. Onu canlı yakalayın.

Seyid Gül aynı emri Dari diliyle tekrarladi. Mücahitler kaçakların yolunu kesmek için boş araziye dağıldılar.

Birden ovanın ortasında müthiş bir patlama oldu.

Yeşil çadırın bir tarafı boydan boya yırtıldı. Patlamanın etkisiyle Malko'nun silahı elinden düşmüş, kendisi de yere kapaklanmıştı. Gözlerini tekrar açtığıında sarımsı bir toz bulutunun gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Sahtekâr adamlarıyla birlikte cehennemin dibini boylamıştı. Arkalarında sadece bir avuç kül kalmıştı... Malko şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Mücahitler çığlık çığlığa etrafında koşuyordu. Malko Yasemin'in yere çömelmiş olduğunu gördü. Ortalık karmakarışık. Seyid Gül gözlüklerini kaybettiği için adamları kalkmasına yardım etti.

— Siz haklıymışsınız! Herkesi havaya uçuracaktı, dedi.

Fred Hall sevin sin mi üzülün mü bilemiyordu.

— Analizlerin neticesini aldık, dedi. Çekoslovakya' da üretilmiş çok kuvvetli bir bomba çeşidi. Bir de saati var. Parçalarını bulduk. Sahte Ahmed bombayı

ayarlayacak ve sonra da bir bahane uydurarak dışarı çıkacaktı. O sırada da içerde bulunan diğer şefler havaya uçacaktı.

— Saat Ahmed kaçarken kendiliğinden kuruldu, dedi Malko.

Amerikalı hayır anlamına başını salladı.

— Hayır, işte burada bir gariplik var. Çalışmamış bile. Patlama kısa dalgalı bir uzaktan kumanda sistemiyle olmuş. Birisi Ahmed'i bilhassa ortadan kaldırmak istemiş olmalı. Tanığı ortadan kaldırmanın tek çaresi başka bir cinayettir. O evrak çantasını taşıyan kişinin bu uzaktan kumanda sisteminden haberi yokmuş anlaşılan. Demekki, pek bilgili bir adam değilmiş.

Malko soru sormak için sabırsızlanıyordu.

— Gerçek Ahmed'e ne olmuş? dedi.

— Ölmüş, dedi Fred Hall. Araştırdık. Çatışma sırasında vurulmuş, tedavi edilmek üzere bir köye götürülmüş. Ruslar bu haberi bir Khad ajanı sayesinde öğrenmişler. Ahmed ile adamlarını öldürüp onların yerine kendi adamlarını ve onu tanımayan birkaç mücahiti koymuşlar. Olaydan az önce konuştuğunuz mücahit de işte onu tanımayanlardan biriydi.

— Fakat Ahmed tanınmış birisi değil miydi? dedi Malko.

— Sadece kendi adamları onu tanıyordu, dedi Fred Hail. Yaralandıktan sonra bir daha Lowgar'a dönmemiş. Biz Direniş Şefleri'ni tanımayız. KGB ile Khad bir soruşturma düzenlemiş. Peşaver'de her şeyden haberi olan Nazire Fadıl sayesinde gerçek Ahmed'i yakından tanıyanları öğrenmişler ve ortadan kaldırmışlar. Bruce da Ahmed'i iyi tanıdığı için canından olmuş. Zaten bundan sonrası basitti. Evrak çantasındaki bomba şeflerin pek çoğunu ortadan

kaldıracaktı.

Sustu. Malko hâlâ düşünüyordu. Birden her şey aydınlandı.

— Bruce'un ve sizin dışında albümdeki fotoğraflardan kimin haberi vardı? diye sordu. Yani çekildiklerinde, ta ilk baştan, demek istiyorum.

Amerikalı birkaç saniye düşündükten sonra:

— Tabii ya, Yasemin'in. Sanırım Bruce ile birlikteydi çünkü, dedi.

— Evet, dedi Malko alayıcı bir ifadeyle, Yasemin...

Fred Hall şaşkınlıktan donakaldı.

— Ne! Yasemin de mi?

— Yasemin, Nazire ile çok samimiydi, dedi Malko. Ve bizim yaptığımız her şeyden haberi vardı. Çarşafli kadınların hepsi birbirine benziyordu. Albümün yerini de biliyordu, fakat Nazire'nin gelip alması için ona zaman verdi. Bunu beceremeyeceklerini tahmin etmedi tabii ki. Neden o kadar sakın olabildiğini şimdi anlıyorum. Çünkü hayatı tehlikede değildi... İşte bu nedenle benimle sevişmeye hemen razı oldu. Maksudı Bruce Kearland'ın hangi yolla geldiğini öğrenmekti. Oysa suç ortağı Nazire onu öldürebilirdi...

Amerikalı parmağını Malko'ya doğrultarak:

— Söyledikleriniz doğruysa albümü neden ortadan kaldırmadı?

Malko bu soruyu bekliyordu.

— İki nedenden dolayı, sanırım, dedi. Birincisi, herkesin albümü unuttuğunu zannediyordu. İkincisi, o da bir insan, robot değil ya. Sanırım, Bruce Kearland'a aşıkı ve hatıralarına önem veriyordu. Her kadın gibi.

— Fakat nasıl dönmüş olabilir?

— Nazire Fadıl'ın sayesinde. Yasemin çok duygulu bir kadındır.

— İyi fikir, dedi bölge şefi, şimdi onun peşine düşmeliyiz.

— Yanılmıyorsam, dedi Malko geç bile kaldık. Beni Intercontinental'de bekliyor.

— Haydi gidelim!

Otuz saniye sonra Mercedes Intercontinentale doğru hızla ilerlemekteydi. Malko kapıcıyı iterek resepsiyona koştu ve tabloya baktı: Yasemin'in anahtarı yerindeydi. Resepsiyon memuru kibarca:

— Sizinle beraber olan bayan pazara alışverişe gitti, dedi.

*

**

Hava kararmasına rağmen Yasemin hâlâ dönmemişti. Malko odasındaki eşyaları karıştırmış, ama hiçbir şey bulamamıştı. Meili de "derslerini" yarım bırakarak Intercontinental'den ayrılmıştı. Belki günün birinde dünyanın bir başka köşesinde tekrar karşılaşabilirlerdi. Ya da bir daha hiç görüşemezlerdi.

Intercontinental'n salonunda Seyid Gül ile birlikte çay içerken nefes nefese Resul geldi.

— Yasemin'in izini bulduk, dedi, Resul burnunu kaşıyarak. Bir çay kamyonuna atlayıp Kabil'e kaçmış, gideli dört saat olmuş, yanında küçük bir çocuk da varmış...

İki saatte sınır karakolu Torkham'a rahat rahat ulaşabilinirdi. Yasemin ellerinden kaçmıştı. Görevi bittiği için Sovyet taraftarları onu Pakistan'dan ihraç etmişti.

Seyid Gül Malko'ya gülümseyerek:

— Bunun hiç önemi yok, dedi. Biz nasıl olsa Sovyet taraftarlarının düzenlediği komploya engel olduk ya, siz ona bakın. Zaten Yasemin'i öldürmek pek hoşunuza gitmezdi değil mi?.. Gelin ben si/i hastahaneye götürüyim. Arkadaşınız sizi istiyor.

Elko Krizantem'in ziyaretine gidecek zamanı olmamıştı. Nezakette bulunarak Mercedes'ini bıraktı ve Afganlının arabasına bindi. Asad şoförün yanına oturmuştu. Kucağında büyük bir kutu vardı, kutunun üzerine kırmızı mürekkep ve Arap harfleriyle bir şeyler yazılmıştı.

— Krizantem için bir hediye mi? diye sordu Malko.

Seyid Gül gülümsedi.

— Evet bu bir hediye, ama arkadaşınıza değil. Görmek ister misiniz?

— Meraklı çocuk gibi davranmak istemem, dedi Malko.

— Rica ederim. Onu Kabil'deki Doktor Necip için ısmarladım.

— Ne gönderiyorsunuz? diye sordu Malko şaşırarak.

Seyid Gül cevap vermeden öne doğru uzandı, paketi kucağına aldı ve kapağını açtı. Kutuya doğru eğilince Malko naylona sarılmış siyahımsı bir top gördü.

— Ahmed'in yerine geçen adamın kellesini bulmak mutluluğuna eriştik, dedi Seyid Gül. Bizim ona ihtiyacımız yok, ama belki Doktor Necip dostunun kellesini görünce sevinir.

Kapağı kapattı. Asad bir kahkaha attı.

Malko Afgan mizahını iyice benimsediğini düşündü. Çünkü böyle olaylar karşısında artık midesi bile bulanmıyordu.

“...Malko karanlıkta uzanmış, göğsünde yatan Ya-semin’in dolgun kalçalarını okşuyordu. Birden, huzur verici sessizlikte bir çıtırdı oldu. Malko, genç Afganlı-yı sarsarak uyandırdı ve kulağına eğildi.
-Biri eve girmeye çalışıyor. Elektriği yakmayın ve sa-kın korkmayın...”

Rus işgaline karşı örgütlenmeye çalışan Afganlı mü-cahitlere el altından destek sağlayan CIA, olayın kilit adamı olan ajanlarını tehlikede görüp yardıma ihti-yaç duyar. Kendilerini bu beladan kurtarabilecek ki-şi, yine Malko’dur...

BU DİZİDE CIKAN KİTAPLAR: ÖLÜMLE RANDEVU • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAM-BA • SAS İSTANBUL’DA • BAŞKANA ŞANTAJ • KA-RA CEHENNEM • SAN SALVADOR’DA DEHŞET • BUL-GAR ÇIKMAZI • ATİNA’DA CİNAYET • KENNEDY DOS-YASI • SANGHAY EKSPRESİ • HAİTİ CELLATI • KI-ZIL GRÉNADA • HAMBURG’A FIRAR • KAHİRE-KOMPLOSU • İTALYAN İNTİKAMI • AZRAİL BEY-RUT’TA • KAMÇATKA KATLIAMI •